

Giới thiệu Tomboy Nổi Loạn

Tomboy Nổi Loạn của tác giả Rose Sullivan là câu chuyện hài hước xoay quanh những cô cậu với những tính cách hoàn toàn khác nhau và được lấy bối cảnh ngôi trường cấp ba...

Câu chuyện học đường xoay quanh những nhân vật chính như: Tử Hy - một cô công chúa cá tính và xinh đẹp làm rất nhiều chàng trai phải thích thú, nhưng ai ngờ sở thích của cô lại là được làm một TomBoy chứ. Á Đông - Một cô nàng cá tính thích quậy phá và cũng rất mẹ trai đẹp. Mạc Y và Liz là hai chị em họ với nhau, đều là những cô gái xinh đẹp, lạnh lùng và kiêu ngạo...

Âu Dương - Một gã đẹp trai lạnh lùng, anh là một trong ba vị tướng quân có số trong trường, Thế Khải cũng thế. Anh là một nam sinh đào hoa và phát ra một vẻ lịch sự, Âu Thần lại là một Hotboy của trường được nhiều cô gái thích thú cùng với vẻ ngoài dịu dàng. Chuyện gì sẽ xảy ra xoay quanh những người bạn họ???

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Hotgirl Minh Khánh tái xuất giang hồ

Hôm nay quả là một ngày đẹp trời, chiều gió mát, tôi đi dạo cho tâm hồn thư thái sau những buổi tra tấn lỗ tai của Mom dành tặng cho tôi về việc thích làm Tomboy. Thật tình, trong một gia đình gia giáo, Dad là chủ khách sạn nổi tiếng, còn Mom là một luật sư kì cựu mà lại để ra đứa tính nam chẳng ra nam, nửa chẳng ra nữ như tôi. Mom thường kêu ca "Nếu tiểu Hy không phải là đứa cứng đầu, thích làm con trai thì tốt biết mấy". Đúng như vậy, từ đầu đến chân tôi đều ôn cả. Làn da trắng mịn, đôi mắt to, tròn trông thật dễ thương. Chân thon dài, dáng người mảnh mai, tôi sở hữu chiều cao khá tuyệt vời 1m68. Ngoài da, mái tóc vàng, dài đến hông càng tô thêm vẻ quyến rũ của tôi (Thực ra tôi đã định xén đi từ lâu nhưng Mom dọa nếu tôi dám động vào nó, sẽ cạo chọc đầu cho đi tu luôn). Woa! Tôi quả là một cô gái khá hoàn mỹ. Khi đi học, bà bắt tôi phải tỏ ra duyên dáng, không thì bị đuổi khỏi nhà. Vì thế mà tôi là Idol trường cấp ba Minh Khánh, biết bao nhiêu nam sinh sẵn sàng vì tôi mà hi sinh tất cả. Haiz! Câu chuyện về Lâm Tử Hy tôi còn dài lắm! Hãy nhìn tôi bây giờ này, Hotgirl của Ân Sương đây, chẳng khác nào một tên công tử bột đang dạo phố, lừa mấy bé fan girl sập bẫy. Tôi đội chiếc mũ le, che đi mái tóc vừa búi lên thật gọn. Diện chiếc áo phông nam, quần thò đen, chân đeo dài thể thao. Cộng với nước da trắng mịn cũng khiến những cô gái đi đường ngất ngây. Khả Khả! Trình độ của tôi đâu có tồi. "Oái! Tên trộm kia, đứng lại ngay!" Trong khi tâm hồn tôi đang lơ lửng trên mây thì nghe phong thanh có tiếng kêu cứu.

Tôi định thần lại, thấy nam sinh mặc đồng phục trường Minh Khánh vô cùng đẹp trai, trông quen quen đuổi theo một tên trộm. Hai người họ chạy với tốc độ kinh hồn. Người ta thường nói thấy chuyện bất bình ra tay cứu giúp, mặc dù tôi là người có võ nhưng biết làm sao được, tên đó mặc đồng phục trường tôi, làm sao tôi có thể... Chẳng may bị phát hiện thì coi như tiêu luôn. Nghĩ đoạn, tôi nhắm mắt cho qua, nhưng trong đầu cứ hiện lên hình ảnh của nam sinh đó và tên trộm. Biết làm sao bây giờ?

Cuối cùng, tôi đã đưa ra một quyết định. Tôi lấy hết can đảm, bắt đầu đuổi theo tên trộm đó, miệng không ngừng kêu "Đứng lại!".

Chúng tôi vờn nhau với tên trộm như mèo đuổi chuột khắp con phố. Người ướt đầm mồ hôi. Trong lúc tôi tưởng chừng như không thể tiếp tục chạy được nữa, mặt đỏ bừng bừng, thở dốc thì tên trộm chạy vào con hẻm ngay trước mặt.

Hay quá, là ngũ cụt! Ông trời đang đứng về phía người tốt đây mà. Khả Khả... Tôi vui sướng chạy luôn vào con hẻm.

Biết đã vào đường cùng, tên trộm không còn cách nào, quay đầu lại, đánh liều một phen sống chết với hai người chúng tôi. Hắn thấy tôi nhỏ con, còn ra dáng công tử bột nên nhắm thẳng mặt tôi mà đâm, miệng rít lên "Nhóc con, mày chết chắc rồi, dám giỡn với tao hả?".

"Cẩn thận!" Nam sinh kia đứng cách tôi không xa, hét lên. Tôi chẳng thấy sợ hãi chút nào, ngược lại còn thấy vui sướng ý. Tại lâu rồi không được khởi động chân tay, nên hơi hồi hộp. "Quân xấu xa, mi chán sống rồi hả? Có biết ta là ai không? Ta đây thuộc hạng đai đen ở võ quán Karate đó, tiếp chiêu!". Tôi nhẹ nhàng xoay người né tránh cú đâm của hắn.

"Hả?" Cả nam sinh kia và tên trộm mắt cho O mồm chữ A, ngơ ngác nhìn tôi. Ngạc nhiên lắm sao? Không ngờ ta lại siêu đến vậy ak.

"Xem đây!"

"Ồi..."

Tên trộm ngã lăn ra đất khi được tôi lưu ái dành tặng hắn một cú đập trời giáng mà tôi lên đi học ở võ quán, mặt méo xệch. Trông đáng vẻ thật tội nghiệp. Đáng đời mi, từ giờ bỏ cái tính trộm vặt đó đi nha. Tôi khoanh tay trước ngực, tự mãn về chiến công của mình.

Còn nam sinh kia giật lại chiếc cặp ở tay hắn, quay sang nở nụ cười "Thiên Thần" với tôi "Cám ơn cậu bạn nha". Wow! Giờ tôi mới nhìn kĩ khuôn mặt này. Còn đẹp đến nỗi trên cả tuyệt vời.

Nước da trắng mịn, mái tóc đen bóng mượt bị gió làm rối. Sống mũi cao, mắt sáng long lanh. Còn đôi môi hình cánh hoa tuyệt đẹp. Chu chớ! Đẹp trai

vậy ta! Tôi đứng ngẩn người, ngắm cậu ta. Nhưng lúc sau, thái độ của tôi thay đổi hẳn, cậu...cậu ta chẳng phải là...

\\\“Tôi là Âu Thần, rất vui khi được làm quen với cậu, cậu tên gì vậy?\\\” Cậu ta đã cắt ngang mạch suy nghĩ của tôi. Trời ơi, quả không nằm ngoài dự đoán của tôi, cậu ta đúng là Âu Thần, một trong tam đại tướng quân trường Minh Khánh.

Nếu cậu ta phát hiện ra tôi thì coi như tiêu rồi, tôi quay ngoắt sang hướng khác, lảng tránh ánh mắt đó. Không nói thì người ta bảo kiêu, làm sao bây giờ. HuHu, thôi vậy, cứ nói bừa tên cho xong chuyện\\\” Tôi...tôi là Lâm...\\\”

Pi Pi Pi...Chiếc điện thoại của tôi kêu lên inh ỏi. Phù! May quá, nó đã giải nguy cho tôi, haha. Tôi cười như đũa tắc ngo, đưa máy lên tai nghe\\\“Alô ạ\\\”.

\\\“Con về nhà ngay!\\\” Đầu bên kia phát ra giọng nói nghiêm khắc của Mom, thôi chết, tránh vô dưa gấp vô dưa rồi. HuHuHu.

\\\“Con về ngay đây!\\\” Tôi hốt hoảng, ba chân bốn cẳng chạy một mạch về nhà. Bỏ lại cậu bạn Âu Thần đó cùng với tên trộm ngọc ngém kia ở phía sau. Mười lăm phút sau...

Tôi đang nấp trong bụi cây gần nhà, quan sát động tĩnh xung quanh. Ôi! Mom và quản gia Lý đang đứng trước cổng thì làm sao tôi zô trong được. HuHu! Phải cố lên, tôi không tin là một đứa thông minh như tôi lại không nghĩ ra được cách gì. Tôi bắt đầu vắt óc ra suy nghĩ...

Boong! Một ý nghĩ táo bạo lóe lên trong đầu tôi. HaHaHa! Lâm Tử Hy, hành động thôi!

Tôi nhìn xung quanh, nhân lúc không ai để ý, tôi lên đến bức tường gần đó. Bức tường này không cao lắm, đối với tôi việc vào trong chẳng có gì khó cả. Tôi đứng thẳng người, khua chân múa tay.

Một...Hai...Ba...Alê Hấp!

Phốc! Một cú tiếp đất thật tuyệt vời, nhưng rất tiếc là chẳng có ai chứng kiến cả. Tôi co giò, toan chạy vào nhà.

\\\“A! Tiểu thư về rồi!\\\” Không biết từ lúc nào, một cô hầu đứng sau tôi, hét toáng lên vẻ vui sướng lắm. Đồ ngốc, mi hại ta rồi. HixHix!

Tôi tức giận, định quay lại xử lí cô ta. Nhưng cứ nghĩ đến việc mình đang là \\\tội phạm\\\ bị cả nhà \\\truy nã\\\, tôi lại nguôi đi phần nào. Thôi, mặc kệ, lo cho thân trước đã.

\\\“Giỏi lắm! Dám trèo tường vào nhà hả?\\\” Bỗng, một người phụ nữ trung niên xinh đẹp đứng ngay trước mặt tôi. Nở nụ cười nham hiểm, không ai khác, chính là Mom phù thủy.

HuHuHu! Đòi tôi coi như tàn rồi... Nhận biết được tình hình rất gay cấn, tôi mếu máo khoanh tay lễ phép, miệng rỏ rít nói xin lỗi. Vậy mà Mom chẳng nề tình mẹ con suốt 16 năm qua. Bước đến trước mặt tôi, giật chiếc mũi le xuống. Mái tóc vàng của tôi xỏa ra thật đẹp mắt.

\\\“Nhìn con còn ra thể thống gì nữa không? Một đứa nam chẳng ra nam, nữ chẳng ra nữ. Thật cứng đầu! Bỏ ngay cái ý định làm Tomboy đó đi, nếu để người ngoài biết con như vậy thì ta còn mặt mũi nào mà sống trên đời này!\\\” Mom tức giận gầm lên như hổ, ném phăng chiếc mũ hàng hiệu của tôi đi không chút thương tiếc.

\\\“Ai bảo mọi người bắt con phải tỏ ra thực nữ cơ chứ. Cho người ngoài biết đây mới là con thật sự cũng có sao đâu. HoHo\\\” Tôi cười haha như con bệnh, khiêu khích Mom đến cùng.

\\\“Con...\\\” Mom tức đến bốc hỏa. Lúc sau, bà nhận thấy mình đã đi quá đà, lấy lại bình tĩnh\\\“Lôi nó lên phòng, bắt chép một nghìn câu Con Xin Lỗi. Không xong không cho ra ngoài!\\\”

\\\“Dạ\\\”

Nhanh như chớp, tôi bị tóm cổ, lôi xềnh xệch lên phòng.

Rầm...Cánh cửa phòng đóng sập lại.

Cứ thoải mái, Lâm Tử Hy tôi đây là anh hùng đường phố. Đánh cho tên trộm hung ác lên bờ xuống ruộng (Có vẻ nói hơi quá, hẳn chỉ ngã lăn ra đất thôi mà) thì sợ gì Mom phù thủy kia chứ. Khả Khả.

Tôi bò lên giường, lấy giấy bút ra, cẩn thận viết từng chữ, từng chữ một. Hết tờ giấy này đến tờ giấy khác, miệng không ngừng chửi rủa. Kệ cũng lạ, tôi là đứa tính lười biếng, mấy khi động đến sách vở nhưng lại có chỉ số IQ rất cao. Thành tích học tập luôn đứng trong Top 10 người có thành tích học tập cao nhất trường. HaHaHa. Trời đã sinh như vậy thì biết làm thế nào. HaHaHa

Thời gian chậm hết mức, mỗi phút trôi qua tôi cứ tưởng đã qua một thế kỉ. HixHix. Mới viết được bảy tám câu, tôi đã chai cả tay. Vừa đói vừa mệt, chán quá! Boong! Lại một ý nghĩ táo bạo nữa lóe lên, cầu mong lần này không bị tóm cổ. Nghĩ đoạn, tôi chạy về phía cửa, ghé sát tai vào cánh cửa, nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, khẽ nói\\\“Tôi viết xong rồi!\\\”.

Lập tức, bên ngoài vọng lại tiếng của một người đàn ông, có vẻ là vệ sĩ\\\“Vậy để tôi gọi phu nhân lên kiểm tra\\\”.

\\\\"A! Không cần đâu, chú cứ đưa cái này cho Mom đi! Nói là tôi không muốn gặp bà ấy\\\\". Hi, mi tưởng ta ngu gì để Mom lên đây, còn chưa viết được một phần mười ý.

Cạch...Cánh cửa phòng khẽ mở

\\\\"Đây!\\\\" Tôi vui vẻ nhìn người đàn ông trước mặt, đưa cho hắn tập giấy.

Hắn cầm tập giấy, lật đi lật lại, ngạc nhiên\\\\"Thưa tiểu thư, thiếu...iêu...\\\\"

Bốp! Chưa kịp nói hết câu, tên ngốc đó bị tôi cho ăn củ đậu zô mặt, ngất xỉu. Tôi ung dung đi ra ngoài cửa, miệng huýt sáo vang. Bỗng, một cánh tay to khỏe đặt lên vai tôi. Trời đất, tại tôi vui quá nên quên bém còn một tên chưa thanh toán xong. HuHu. Tôi cố đẩy tay hắn ra nhưng không thể, hắn khỏe như voi ý.

\\\\"A! Bà ngoại!\\\\" Tôi cười tươi như hoa được mùa, nhìn về phía cầu thang.

Quả nhiên, không nằm ngoài dự đoán của tôi, tên vệ sĩ kia trúng kế diệu hổ ly sơn, quay sau, cúi đầu chào phía cầu thang không bóng người. Lúc sau, không thấy động tĩnh gì, biết bị con ranh như tôi chơi đùa, hắn tức tối quay lại trừng mắt nhìn tôi, nhưng...đã quá muộn.

\\\\"Hãy!\\\\" Lại một tên ngốc nữa ngã xuống. Aha Ha! Tưởng ta ngu lắm sao?

Tôi phui tay, ra dáng anh hùng, oai vệ đi xuống nhà ăn. Tôi vớ lấy chiếc bánh Hotdog trên bàn, đưa lên miệng, cắn miếng thật to. Oa! Ngon quá!

Chén xong xuôi cái bánh, tôi uống ly nước cam ép trên bàn. Khà Khà. Bây giờ thoải mái rồi, quay về phòng viết tiếp, nếu không bị tóm cổ thì coi như hết thật. Tôi đang định đánh bài chuồn về phòng, nào ngờ...

\\\\"Đi đâu vậy cưng?\\\\" Khuôn mặt sát thủ của Mom chỉ cách tôi 5mm. Vậy là, tôi lại bị tóm gọn rồi. HuHuHu!

Hai phút sau...Tại chân cầu thang...

Xin thông báo bây giờ là mười chín giờ đúng, tôi tức Lâm Tử Hy đang ở trong hoàn cảnh dở khóc dở cười. Lưng thẳng đứng, chân tạo thành góc 90 độ (Đang quỳ nè), Hai tay giơ lên cao. Trên đầu là chồng vớ dày cộp, hễ rơi một quyển, được tặng một roi zô mông luôn. Không chỉ vậy, tôi còn bị tra tấn lỗ tai nữa chứ!

*Mom: \\\\"Con với cái, đi chơi về muộn lại vượt rào vào nhà. Chưa hoàn thành hình phạt đã đánh bất tỉnh hai vệ sĩ\\\\"

*Bà ngoại: \\\\"Đã thế, còn xuống nhà bếp ăn vụng\\\\"

*Dad: \\\\"Giời ạ! Sao tôi lại để ra đứa con nghịch rách giò roi xuống thế này!\\\\"

*Bà nội: \\\\"Tóm lại, Tiểu Hy dễ thương ơi, con quỳ ở đây đến mười hai giờ cho ngoại\\\\"

Cái gì??? Mười hai giờ ư?

HuHuHu! Con! Không! Muốn! Sáng nay, hai chân tôi tê dại hoàn toàn, mất thăng bằng như gấu trúc, sắc mặt bơ phờ, thất thần. Ngồi trên xe hơi đến trường. Oa! Cảnh thành phố buổi sáng thật tuyệt vời. Mặt trời vẫn chưa chịu vén chiếc màn xám xịt ra khỏi nơi đây. Đúng là tên nào cảnh này, khắp nơi trên thành phố Ấn Sương là màn sương trắng xóa. Nhưng không sao, tôi cũng quen với cảnh này rồi, chẳng có gì lạ cả.

Kétttt...Chiếc xe dừng lại trước cánh cổng sắt xanh. Tôi cố nở nụ cười tươi rói, đáng đi uyển chuyển đã luyện mòn chân bước ra khỏi xe, vẫy tay chào đám fan cuồng.

\\\\"Oa! Tử Hy đến rồi, hôm nay bạn ấy xinh quá\\\\" Trời đất, tôi nhìn phờ phạc như ma, vậy mà cũng có người khen xinh ư?

\\\\"Công chúa Minh Khánh, Hotgirl Ấn Sương no.1\\\\"

Tách Tách

Tiếng máy chụp ảnh kêu liên hồi. Đám nam sinh nhìn thấy tôi, hai mắt biến thành hình trái tim to đùng đoàng, kêu gào ầm ĩ. Nếu tôi không nhìn thấy cái biển son vàng chói để Trường Cấp Ba Minh Khánh thì có lẽ đã tưởng đây là khu họp chợ. HixHix.

Nhờ có đám vệ sĩ, tôi cố luôn lách ra khỏi đám dân tình chết tiệt đó, đi thẳng về phía lớp học. Đây cũng là một trong những nguyên nhân đi học muộn của tôi đây mà. Bỗng nhiên, đập vào mắt tôi là hai bóng người mà tôi căm thù nhất trên đời.

Nữ sinh bên trái đáng vẻ kiêu kì. Mái tóc dài màu đen bị gió làm rối, nước da trắng hồng, tron mịn. Đôi môi hồng khẽ nhếch lên vẻ cười cợt. Không ai khác chính là Mạc Y - một trong bốn Hotgirl của Minh Khánh, nổi tiếng là tiểu thư kiêu ngạo. Còn người bên phải là Liz, em họ Mạc Y. Nhỏ ta có đôi mắt xanh lam quyến rũ, cặp lông mày dài nhũ xuống vẻ hung dữ. Hai người này là kẻ thù truyền kiếp của tôi, sao lại gặp tại nó ở đây nhỉ?

\\\\"Bạn Lâm đây cũng lắm fan quá nhỉ, tôi còn tưởng là minh tinh màn bạc cơ đấy\\\\" Giọng nói chua như giấm này của Mạc Y. Nhỏ nhìn tôi không chớp mắt, điệu bộ khinh khỉnh, thấy mà ghét.

\\\"Bạn Mạc quá khen. Nếu không có chuyện gì thì tôi phải lên lớp, tạm biệt\\\" Tôi đáp trả bằng nụ cười ngọt xót, cứ như vừa nhìn thấy bạn chí cốt lâu năm không gặp. Dù thế nào cũng phải chuẩn lẹ, tôi nhanh chân lướt qua hai nhỏ.

\\\"OK, Bye\\\" Liz ghìm giọng, nở nụ cười kiêu ngạo.

Chúng tôi cách nhau không xa, nụ cười trên khuôn mặt ba người vụt tắt. Sắc mặt không biểu cảm.

Vừa bước chân tới lớp, tôi đã bị tra tấn lỗ tai bởi nhỏ bạn Khâu Á Đông\\\" Nè, bà làm gì mà đến muộn thế, có phải hôm qua lại bị phạt đứng không?\\\"

\\\"Sao bà biết?\\\" Không ngờ nhỏ lại đoán trúng tim đen của tôi.

\\\"Chuyện, tôi là bạn chí cốt của bà mà. Tôi không hiểu bà thì còn ai hiểu bà nữa, haha\\\" Á Đông phồng mũi, cười đắc trí. Lúc sau, thái độ của nhỏ thay đổi nhanh như chớp\\\" Nói rồi mà bà không nghe, bỏ cái sở thích kì quặc kia đi. Con gái mà lại thích làm Tomboy, trời đất\\\".

Tôi tức giận, len lén nhìn xung quanh. Phù, may mà không ai nghe thấy. HeHe. Tôi quay sang quát mắng lên với nhỏ\\\" Bà im ngay cho tôi, thế sao bà không bỏ cái bệnh hám zai đi!\\\"

\\\"Được thôi, tùy bà\\\" Á Đông quay phắt đi, chẳng lẽ nhỏ ta giận rồi sao, mới nói có tẹo mà đã giận rồi, con gái đúng là phiền thật(Ý, Lâm Từ Hy! Mà y cũng là con gái mà).

Cả tiết học, tôi hết nhìn ra ngoài cửa sổ lại ngược lên bàn giáo viên, rồi quay sang để ý thái độ của Á Đông. Nhỏ lẳng lặng viết bài, không nói gì. Cuối buổi, tôi muốn chạy đến bắt chuyện nhưng Đông cứ lơ tôi đi khiến tôi khó chịu. Có thể mà đã giận như vậy không biết nếu tôi lỡ chửi rủa vài câu chắc nhỏ tuyệt giao với tôi mất. Thôi kệ, đi về đã... Chuyện để sau giải quyết, ngày tháng còn dài..

Về đến nhà, tôi vút cặp lên giường, phi đến bàn máy tính, đăng nhập nick Yahoo. Ô hô! Nick của Á Đông đang sáng, không nằm ngoài dự đoán của tôi.

Thiên sứ tình yêu (Lâm Từ Hy): Á Đông, bà giận tôi thật à, cho tôi xin lỗi đi mà! Tôi lấy hết can đảm chat với nhỏ. Bên kia vẫn im ắng, không trả lời.

Thiên sứ tình yêu: Tôi thành tâm xin lỗi đấy! Tôi không bỏ cuộc, tiếp tục chat. Vẫn Không trả lời, xem ra con nhỏ này cứng đầu thật. Máu trong người tôi bắt đầu sôi lên sùng sục.

Được, nhấn một lần nữa, nếu nhỏ không phản hồi thì thôi vậy, tìm cách khác. Tôi nhấn lần cuối cùng.

Thiên sứ tình yêu: Á Đông là người xinh đẹp nhất, tuyệt vời nhất quả đất. Tôi không thể sống thiếu bà được. Xin bà đấy!

Khà Khà! Phản hồi rồi, nhỏ trả lời rồi. Không ngờ nhỏ Á Đông lại ưa nịnh đến vậy. Tôi cười thầm, tự mãn. O , nhưng! Cái gì thế này? Tôi căng mắt đọc dòng chữ nhỏ viết, cả người đông cứng.

Định mệnh (Khâu Á Đông): Ahaha! Bà ngốc hơn tôi tưởng đấy! (^_^). Chọc có tẹo mà đã tin sái cổ rồi. Bộ bà tưởng tôi giận bà thiệt hả. No never nhé! KaKa

Tôi tức muốn học máu. Lâm Từ Hy ơi là Lâm Từ Hy, sao mà lại đại dốt như vậy chứ? Để bị chơi một vỏ đau như vậy, tức quá, tức quá đi mất! Tôi chỉ muốn băm vằm con nhỏ Á Đông kia ra thành trăm nghìn mảnh.

Thiên sứ tình yêu: Bà...Bà...Tôi không thêm nói chuyện với bà nữa. Tuyệt...tuyệt giao luôn!

Vụt...Màn hình máy tính tối đen.Tôi thay quần áo con trai rồi phóng ra khỏi nhà.

Tôi ra khỏi nhà với tâm trạng rối bời, đầu óc quay mòng mòng. Sao lại ngốc đến thế cơ chứ? Đẹp bỏ những ý nghĩ trong đầu, tôi quyết định đến quán kem gần đó. Vừa bước vào quán, bà chủ béo nhìn thấy tôi, hai mắt sáng long lanh\\\" Anh chàng đẹp zai, zô đây, zô đây nào!\\\"

Tôi chưa kịp phản ứng đã bị bà tóm lấy tay, kéo vào trong. Bà sấn lại gần tôi, mắt chớp chớp, mồm đớp đớp\\\" Cháu trai, muốn ăn gì nào?\\\"

\\\"Uhmm, cho cháu một ly kem vị socola và cốc sinh tố xoài!\\\" Tôi háng giọng, khoanh tay trước ngực, ngồi vắt chân ra dáng đàn ông.

\\\"Được, được! Có ngay!\\\" Bà chủ vội vã đi chuẩn bị đồ, vẫn chưa khỏi hoàn hồn trước vẻ đẹp của tôi.Hihi, người đâu mà đẹp zai thế.

Lẽ ra, tôi định đánh chén cho sướng miệng, ai ngờ lại nuốt không trôi.Trước bao con mắt hình trái tim to đùng đoàng đang dòm ngó, tôi suýt sặc. Chúa ơi! Sao con khỗ thế này!

Sự xuất hiện của một \\\"anh chàng đẹp trai\\\" về công tử bột trong quán Ice Cream khiến quán trở nên đông khách, người đông như kiến. Nhưng sao toàn là nữ giới thế. Tôi len lén nhìn xung quanh, trời đất! Các em nữ sinh mặc váy đồng phục, ngay cả mấy cô xách giỏ đi chợ, vài chị nước ngoài đều zô đây cả. Kể ra tôi cũng đất giá lắm đấy chứ!

Tôi nhắm mắt nhắm mũi ăn hết ly kem, còn cốc sinh tố thì bó tay. Chạy vội ra bàn thanh toán\\\" Hết bao nhiêu tiền ạ?\\\"

\\\"Năm mươi nghìn cưng ạ!\\\" Tôi không dám nhìn thẳng vào ánh mắt đưa tình kinh khủng của bà chủ béo. Thò tay vào túi lấy chiếc ví ra\\\" Trời đất,

toàn năm trăm nghìn hết à!"" Bà chủ nhòm vào ví tôi, mắt tròn (\$_\$).

""Đây"" Tôi đưa cho bà tờ năm trăm nghìn, không quên rặn""Không cần trả lại, Bye"" Rồi chuồn lẹ ra khỏi quán, đằng sau vẫn còn vang vọng tiếng của bà chủ béo:

""Thiếu gia à, ần sau nhớ ghé qua nha! Chụt""

Dù có quay lưng lại nhưng tôi vẫn cảm nhận được nụ hôn gió đó thật khủng khiếp.

Từ lúc rời khỏi quán kem trời đánh đó, tôi chẳng rõ mình nên đi đâu nữa, cứ ngơ ngẩn đi trên phố. Bầu trời đã về đêm, đèn đường thấp sáng cả thành phố sương mù. Người qua lại tấp nập, ai nấy đều có đôi. Tôi cảm thấy sống mũi cay cay, tự trấn an bản thân. Sẽ sớm thôi, chẳng qua chưa phải lúc. HiHi. Về đêm, nhiệt độ giảm xuống, tôi nhìn thấy mình thở ra khói trắng. Hắt xì!

HixHix, lạnh quá, nếu cứ thế này thì bị cảm là cái chắc. Phải tìm chỗ nào ngồi mới được! Nghĩ đoạn, tôi chạy đi tìm chỗ trú thân. Người lớn trong nhà đi vắng hết, giờ ta làm bá chủ, sao phải về sớm chứ? HaHa! Cứ đi chơi tẹt ga đã.

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Một lần khói trắng bay đến trước mặt tôi, mùi bánh bao thơm quá! Tôi mê mẩn đi về phía có làn khói đó, đập vào mắt tôi là quán nhỏ bên lề đường, phía trên là tấm biển cũ kỹ, rỉ sắt. Phải căng mắt ếch ra tôi mới đọc được dòng chữ đề trên đó""Quán Ông Già"". Tên nghe lạ quá, tôi nhìn vào bên trong, thấy một ông già mái tóc hoa râm đeo chiếc kính lão ngồi trên chiếc ghế nhựa đọc báo. Từng nếp nhăn trên khuôn mặt hốc hác hiện ra rõ ràng. Thình thoảng, cặp lông mày dài khê nhú lại vì đọc không rõ. Trông ông ăn mặc rất giản dị nhưng từng cử chỉ, động tác lại tỏ ra mình là người quý tộc.

Sao? Lại giống ông ngoại tôi vậy?

Nội tôi mất từ khi tôi chưa sinh ra. Còn ngoại thì rất quý tôi, ông hay ngồi trên ghế sofa đọc báo, nhâm nhi tách trà lá. Ngoại thương tôi hết mực, ông cũng hay làm bánh bao cho tôi ăn. Khi tôi lên mười, ông bị ung thư giai đoạn cuối, sống được mấy tháng thì mất. Kể từ đó đến giờ, tôi chưa được nếm thử mùi vị của bánh bao.

Cũng sáu năm rồi..

Chẳng biết bị ma xui quỷ khiến gì, tôi không làm chủ được bản thân nữa, đi thẳng vào quán. Vừa nhìn thấy tôi, ông chủ cười đôn hậu, gấp gọn tờ báo lại, đặt lên kệ""Cháu có muốn ăn thử bánh bao ta làm không? Ngại quá, ở đây chỉ là quán bình dân, không có gì đặc biệt để tiếp đãi cậu thiếu gia đây!"" Cái gì, ông phân biệt đối xử với tôi vậy sao? Thiếu gia thì thế nào, chẳng lẽ không được vào quán ven đường ăn bánh bao ư? Tôi cảm thấy tủi thân, cổ nờ nụ cười về chưa chút lắm. ""Cho cháu một đĩa bánh bao!""

""Có ngay"" Ông chủ quay vào, mở nắp nồi sôi, khói trắng bay ra nghi ngút. Mùi thơm lan tỏa khắp quán, theo gió bay ra phố. Ông gấp năm chiếc bánh to nhất, xếp vào đĩa đem đến bàn tôi""Cháu uống thêm trà lá cho ấm người nhé, tối trời se lạnh, mặc như vậy dễ bị cảm lắm đây!""

Trong lòng tôi có một cảm giác không nói nên lời, đưa chiếc bánh lên miệng, sống mũi cay cay. Hức...Hức...Tôi không kìm nén được, bật khóc nức nờ.

Thấy tôi bỗng dưng khóc, ông chủ lo lắng""Sao vậy, bánh không ngon hả?""

""Không ạ, nó ngon lắm""

""Thế sao cháu lại khóc"" Ông càng tỏ ra ngạc nhiên, nhìn tôi không chớp mắt.

Tôi rút trong túi ra chiếc khăn giấy, đưa lên lau nước mắt. Những kí ức xưa ủa về khiến đầu tôi như muốn nổ tung. ""Tại cháu thấy ông giống ngoại cháu quá. Cả cử chỉ, lời nói đều giống. Trước đây ông cháu cũng hay làm bánh bao cho cháu ăn. Nhưng giờ ông không còn nữa, đã sáu năm rồi cháu không...""

Ông chủ nhìn tôi triu mến""Quà là một đứa cháu ngoan. Ta bán ở đây sáu năm rồi, chưa từng thấy ai như vậy. Là con trai phải cứng rắn lên, sao lại mít ướt thế?""

Sáu năm? Con trai? Cứng rắn?

Những lời nói của ông khắc sâu trong tâm trí tôi, như nhớ ra điều gì, tôi quay sang hỏi ông""Ông có một mình thôi à?""

Ông nhìn ra ngoài cửa, ánh mắt đắm chiều suy nghĩ, khuôn mặt phảng phất nỗi buồn\\\ "Trước đây có cả bà nhà nữa,..\\\ "

Nhìn ông cụ khiến tôi cảm thấy có lỗi. Lâm Tử Hy ơi, mày lảm chuyện quá rồi đấy. Tôi cúi gầm mặt, miệng líu ríu\\\ "Cháu...xin lỗi!\\\ "

Thấy đáng về ngây thơ vô số tội của tôi, ông phá lên cười\\\ "HaHaha. Không sao...Không sao...ta đã quen rồi! À này, ta là Trần, mọi người hay gọi ta là già Trần. Còn cháu?\\\ "

Nhìn ông, à quên, già Trần mới đúng, đã vui vẻ trở lại, lòng tôi cũng cảm thấy nhẹ nhõm\\\ "Cháu là Lâm Tử...\\\ " Í, mày đang là con trai mà, phải bịa ra tên chứ\\\ "Cháu là...là...Lâm Phong!\\\ "\\\ "Ừm, Lâm Phong! Ta thấy mấy cô gái trong quán sắp ngất vì cháu rồi đấy\\\ " Già Trần nở nụ cười tinh quái, liếc nhìn quanh quán.

Hả? Tôi quay lại. Già nói không sai, mấy cô gái trong quán có người ít hơn hoặc bằng, thậm trí còn hơn tuổi tôi đang nhìn tôi đắm đuối. Thấy tôi quay lại, họ thay đổi nhanh như chớp, tỏ ra yếu điệu, thực nữ.

Oh! I am sorry. Tôi không có hứng với con gái, vì tôi cũng là một cô gái mà, hơn nữa còn là một tuyệt sắc giai nhân. HeHe. Tôi quay lại nhìn già Trần, bĩu môi\\\ "Xì! Cháu không có hứng đâu!\\\ "

\\\ "Vậy sao? Cháu buồn quá!\\\ "

...

Tôi ngồi trong quán không biết đến giờ giấc. Lúc sau, nhìn vào đồng hồ, thấy đã muộn. Đánh thanh toán tiền rồi ra về.

\\\ "Lần sau cháu sẽ tới đây phụ Già!\\\ " Tôi cười tươi nhìn già Trần.

\\\ "Cảm ơn cháu! Cháu chỉ có một mình thôi, chắc cô đơn lắm! Thấy cô bé kia thế nào?\\\ " Trời đấy! Phải công nhận là già rất quý tôi, coi tôi như cháu trai. Nhưng ông cứ thích tôi có bạn gái, chẳng lẽ ông sợ tôi bị cô đơn ư?

Tôi xua tay từ chối, người như cháu không sợ bị cô đơn đâu. Khà Khà. Tôi nhìn về phía tay già chỉ. Oa! Cô gái đó cũng xinh lắm! Mái tóc dài màu nâu bị gió làm rối, nước da trắng hồng. Điểm nhấn trên khuôn mặt là đôi mắt màu xanh lam hợp hồn bao người trên phố. Trên tai cô đeo máy nghe nhạc. Đường như thế giới chỉ có mình cô và những bản nhạc cô đang nghe, còn mọi thứ đều không quan trọng.

Tĩnh lại, tĩnh lại ngay! Lâm Tử Hy, sao mày lại mê mẩn trước người cùng giới vậy. Đừng nói với tao bản thân mày bị pê đê nha! Oh My God!

Tôi cố trấn tĩnh bản thân, không để những ý nghĩ vớ vẩn chi phối.

\\\ "Thế nào! Người ta sắp đi mất rồi!\\\ " Già Trần nhìn tôi, nở nụ cười ấm áp.

Sắp đi mất ư? Thì kệ chứ liên quan gì đến tôi! Tôi quắc mắt lên nhìn cô gái đáng ghét kia. Cô ta đi rồi, càng tốt.

Ấy, khoan đã! Cô ta sang đường mà chẳng thèm để ý đến xung quanh, thế nào cũng có ngày...

Tôi chưa kịp nói hết câu, một chiếc xe tải lao vút tới. Không thể nào, không thể như thế được, tôi dụi mắt nhìn cảnh tượng đang diễn ra trước mặt. Cái mòm quạ đen, mi hại ta rồi. Nếu cô gái đó có mệnh hệ gì, tôi sẽ ân hận suốt đời mất!

Tôi không nghĩ ngợi nhiều, chạy về phía đó. Kéo cô gái về bên tôi. Trong khoảnh khắc ấy, thời gian như dừng lại, mọi người trên phố đều nhìn chúng tôi, bàn ra tán vào. Tên lái xe tải còn ghé đầu ra, chửi rủa vài câu rồi lao vút đi. Mắt của hai chúng tôi giao nhau. Đôi mắt xanh lam kia thoáng ngạt nhiên. Tôi đang ôm một người con gái vào lòng ư?

Lúc sau, định thần lại, tôi đẩy cô ta ra, mặt đỏ bừng bừng.

\\\ "Cảm...cảm ơn cậu. Nếu không có cậu chắc tôi...\\\ " Cô gái đó áp úng nói xin lỗi tôi. Í! Giọng nói này nghe quen quá, mắt tôi giật giật. Một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng tôi. Tôi nghĩ, cô gái này chính là kẻ thù truyền kiếp của tôi - Liz Mạc.

Tôi đưa tay lên cổ vào đầu, mày bị điên hay sao mà lại đi cứu con nhỏ trời đánh đó, thích làm anh hùng đường phố hả?

Chúa ơi! Chẳng lẽ Hot girl Minh Khánh tái xuất giang hồ rồi sao?

Hai hôm nay tôi toàn đi cứu người nhưng cứu toàn những người...Hôm qua thì giúp một trong Tam đại tướng quân trường Minh Khánh - Âu Thần bắt tên trộm ngu ngốc. Giờ lại cứu kẻ thù truyền kiếp - Liz Mạc ra khỏi lưỡi hái tử thần.

HuHuHu! Sao đời tôi khổ thế này? Muốn nhỏ chết chẳng được, đến lúc nhỏ sắp ngủm cù tôi thì lại đi cứu.

\\\ "Cậu ơi! Có chuyện gì à?\\\ " Giọng nói ngọt xớt của Liz khiến tôi thấy khó chịu. Trước mặt đàn ông con trai sao dịu dàng thế. Ai ngờ nhỏ còn dữ hơn chằn lữa. \\\ "Móng vuốt\\\ " của nhỏ đặt lên vai tôi.

\\\ "Không sao! Muộn rồi, cô đi về cẩn thận!\\\ " Nói rồi tôi quay phắt đi, cẩn thận kéo nhỏ phát hiện ra thì coi như tiêu luôn.

\\\\"Nề\\\\" Liz vẫy tay gọi tôi, hình như tay nhỏ cầm thứ gì đó.

Tôi quay lại xem nhỏ định chờ trò...

Tách!

Một tia sáng lóe lên. Bị tia sáng làm chói mắt, theo phản xạ, tôi lấy tay che mắt lại. Lúc mở mắt ra thì mọi thứ trở lại như cũ. Chỉ thấy cái bóng của Liz nhỏ dần...trở thành dấu chấm nhỏ rồi biến mất trong màn đêm.

Từ lúc đó về nhà, tôi cứ thấp thỏm không ngủ được. Trong đầu đặt ra dấu hỏi lớn: Liệu nhỏ Liz có phát hiện ra tôi không? Hành động lúc đó của nhỏ là gì?

Màn sương trắng xóa bao trùm khắp nơi. Cảnh đêm tĩnh lặng..

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Sáng hôm sau...

\\\\"Ê!Có nghe tin Liz được một anh chàng đẹp trai cứu không?\\\\"

\\\\"Nghe rồi,nghe rồi! Hix! Không biết anh ấy học trường nào nhỉ?\\\\"

\\\\"Hình như người này từng giúp Hoàng tử Âu Thần bắt trộm\\\\"

\\\\"Oa! Người đầu mà tuyệt vời thế!\\\\"

Cả trường Minh Khánh như muốn nổ tung. Mọi người còn truyền tay nhau thứ gì đó nho nhỏ. Tôi và Á Đông cố luồn lách, chen lẫn cuối cùng cũng vào được lớp. Tôi thở dài ngao ngán, không ngờ nhỏ Liz dám tung tin cho cả trường biết. Không biết là điềm lành hay dữ đây?

Thấy mọi người bàn ra tán vào, bệnh hám zai của Á Đông lại tái phát. Nhỏ giật lấy tấm ảnh trên tay nữ sinh bên cạnh, chạy đến chỗ tôi, hai mắt sáng như sao\\\\"Bà...bà xem, anh chàng này đẹp trai quá!\\\\"

Mặc cho nhỏ cứ lay vai, tôi thờ người ra\\\\"Người trong ảnh là tôi chứ à!\\\\" Con nhỏ Liz đáng ghét, thì ra hôm qua nhỏ lén chụp ảnh tôi.

\\\\"Há?\\\\" Tách...Tôi nghe rõ tiếng vỡ vụn trong người Á Đông. Thất vọng rồi sao?\\\\"Bà đẹp trai đến vậy ư?\\\\"

\\\\"Bà không nhìn thấy chiếc vòng bà ngoại tôi tự làm cho tôi trên cổ đó hả? Mà bà đừng quên tôi là một Tomboy đó nha!\\\\"

Á Đông sán lại tôi như mèo nhìn thấy mỡ, chắc lại có ý đồ gì đây\\\\"Ồ ha! Mà bà nói tên là gì?\\\\"

\\\\"Lâm Phong\\\\"

Tôi vừa nói dứt câu, nhỏ chạy đến đám đông, tay làm thành cái loa, la lớn\\\\"Trường gì chứ anh chàng này tên là Lâm Phong, sinh ra trong một gia đình danh gia vọng tộc\\\\"

Lập tức, cả đám nhón nhón lên, nghe những câu chuyện mà Á Đông bịa ra. Đúng là cái lũ... \\\\"Hừm! Cô Vũ Minh bước vào lớp. Mọi thứ trở lại như thường, lớp học yên lặng. Tôi có thể nghe rõ tiếng lá phong rơi ngoài cửa sổ. Không hổ danh là Bà La Sát. Vừa bước vào lớp đã thế này thì...\\\\"Cô đọc tên ai, em đó dọn sách vở đến phòng số tám học\\\\".

Ủa, sao lại như vậy? tôi chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì cả.

\\\\"Lâm Tử Hy...Khâu Á Đông...Hạ Gia Anh...Ba em chính thức được chọn vào lớp đặc biệt do tôi làm chủ nhiệm\\\\" Cô Vũ liếc nhìn chúng tôi.

Cái quái gì vậy? Lớp đặc biệt? Mà sao tôi vẫn không tránh được chuyện cô Vũ làm chủ nhiệm vậy nhỉ?

Mọi việc diễn ra quá bất ngờ khiến tất cả học sinh trong lớp như bị hóa đá hết lượt.

\\\\"Dọn sách vở đi!\\\\"

\\\"Đạ\\\" Bị cô Vũ giục, tôi lúống cuống cất sách vở vào cặp, đi ra ngoài.

Ba chúng tôi quay lưng về lớp, có thể cảm nhận được biết bao con mắt tiếc nuối dõi theo chúng tôi.

Tôi cứ men theo hàng lang, đi thẳng về phía trước. Oh yeah! Đến nơi rồi, phòng số tám ở kia.

Trước mắt tôi là một lớp học được trang bị hiện đại, trông như căn nhà nhỏ. Trên các cửa sổ có rất nhiều chậu hoa hồng, tôi cực kì thích hoa hồng, nó tượng trưng cho tình yêu mãnh liệt. Lớp học này cách biệt với bên ngoài, cảm giác thật yên bình. Cửa lớp hé mở, xuất hiện một bóng người trông rất quen. Sóng mũi cao, nước da trắng mịn, mái tóc màu đen bị gió làm rối. Đôi mắt nâu nhìn thẳng vào chúng tôi. Chẳng phải cậu ta là Âu...Thần sao? Không thể nào, nếu cậu ta nhìn thấy tôi thì coi như tàn đời. HixHix.

\\\"Các cậu cũng là học sinh của lớp đặc biệt hả?\\\" Âu Thần nở nụ cười thiên thần với chúng tôi. Tên này có vẻ dịu dàng ha, nhưng ta vẫn phải đề phòng.

\\\"Phải rồi\\\" Á Đông chạy đến trước mặt cậu ta. Trời đất! Bệnh hám zai của nhỏ lại lần thứ N+1 tái phát. Đường đường là Hot Girl của Minh Khánh mà lại cư xử thiếu ý thức như vậy, thật mất mặt cho phái nữ!

Âu Thần nhìn Á Đông, vui vẻ nói\\\"Hi, vậy các cậu vào đi!\\\" Bộ tướng đây là nhà mi chắc.

Tôi lướt qua mặt hấn. Phù! Coi như ổn rồi! Vừa bước vào lớp, đập vào mắt tôi là hai nam sinh nữa.

Người ngồi bên trái là chắc là Vương Thế Khải vì trông cử chỉ, điệu bộ của hấn tỏ ra rất ngang ngược. Nhưng, xem ra tên này còn có sức hút hơn cả Âu Thần. Mái tóc dài dài màu nâu rũ xuống. Nước da trắng hồng, căng mịn. Đường nét trên khuôn mặt khá hoàn hảo. Sóng mũi cao, đôi môi hồng quyến rũ. Trông mặt màu đen như đá lưu ly. Tên này đúng là bên trong phong nhã, ra ngoài hào hoa như lời đồn thổi.

Vương Thế Khải phát hiện ra tôi đang nhìn cậu ta, liền quay sang nhìn tôi cười khẩy. Ngay ở ấn tượng đầu đã thấy ghét rồi. Tôi chẳng thèm nhìn tên tự cao tự đại đó. Tiếp tục để ý đến người còn lại.

Nếu tôi đoán không nhầm người kia là Hàn Âu Dương. Tam đại tướng quân trường Minh Khánh đều ở đây. Nghe nói, Dương là người lạnh lùng, khó gần. Quả không sai, tôi đứng cách cậu ta không xa đã thấy ớn lạnh sống lưng.

Trời ơi đất hời, tôi có nằm mơ không vậy? Được học cùng với ba tên Super Idol của Minh Khánh. Mà kể ra ba tên kia cũng rất vinh hạnh vì được học cùng với tôi - Hot Girl Minh Khánh, công chúa Ân Sương. Cạch...Cánh cửa lớp học bật mở...

Bốn bóng người từ từ bước vào lớp. Nụ cười trên khuôn mặt tôi vụt tắt. Trời đất! Hạnh phúc đến với tôi chưa được bao lâu...Hai người đằng sau tôi không biết nhưng hai người đằng trước thì...

\\\"Xin chào! Lại gặp nhau rồi, bạn Lâm\\\" Giọng nói của Mạc Y bắn thẳng vào tôi.

Không khí trong phòng trở nặng nề mùi thuốc súng. Dường như sự chú ý của mọi người ở đây tập chung vào tôi và nhỏ.

Tôi cố nở nụ cười vẻ thân thiết lắm để giữ gìn hình tượng\\\"Ồ! Không ngờ lại được học cùng với bạn Mạc đây\\\" Thích bắn tia với ta hả? Mi thua là cái chắc...Bùm..Bùm..

Xi! Mạc Y hất cằm, ra vẻ tiểu thư đi đến bàn đầu tiên. Đứng cạnh mi là con gái của hiệu trưởng thì ta sợ nha! Theo sau là nhỏ Liz, nhỏ còn liếc xéo tôi và Á Đông. Chết, phi vụ hôm qua không biết nhỏ ta...Tôi lên nhìn Á Đông, mặt nhỏ đầy sát khí.

\\\"Mười người các em đến đủ rồi sao?\\\" Giọng nói lạnh lùng pha chút tà ác của cô Vũ vang lên từ phía sau, cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi. Cô đi thẳng về phía bàn giáo viên\\\"Các em là những học sinh ưu tú nhất được nhà trường gộp lại, học cùng một lớp. Đó là \\\"Lớp Đặc Biệt\\\". Giờ các em tự chọn chỗ ngồi, chúng ta bắt đầu vào tiết thứ nhất\\\".

Nhìn thấy mọi người đã tìm được chỗ ngồi, chỉ còn mình tôi. Tôi vội chạy đến chỗ duy nhất còn trống, ngồi zô đó. Kể ra vị trí này cũng khá \\\"phong thủy\\\".Quay sang bên trái là...là Vương Thế Khải, nhìn sang bên phải thấy...thấy Âu Thần.

Chu Choa! Thế nhỏ Á Đông đâu rồi? Tôi ngó xung quanh thấy nhỏ ta ngồi cạnh cậu bạn khó gần Hàn Âu Dương. \\\"Thay x vào phương trình này, ta có kết quả là...\\\" Cả tiết học, dường như chỉ có cô Vũ Minh nói. Còn cả lớp thì chăm chú nghe giảng.

Reng! Reng! Reng!

Tiếng chuông hết tiết vang lên. Lập tức, bên ngoài xuất hiện nhiều bóng đen nhòm ngó vào trong lớp. Tiếng xì xào, bàn tán phá vỡ bầu không khí yên tĩnh. Tôi tò mò ngó ra đằng sau, trời đất! Cả một biển người. Nếu cứ thế này thì cánh cửa lớp sẽ bị quá tải, tôi nhìn lên bàn giáo viên, chờ một vị cứu tinh.

\\\"Giải tán hết cho tôi! Các em biết đây là đâu không mà dám đến hả? Những ai bước chân tới đây đều bị hạ một bậc hạnh kiểm\\\" Cô Vũ gầm lên khiến đám dân tình ngoài cửa mặt tái xanh, bỏ chạy tán loạn.

Yên tĩnh...Yên tĩnh...Cô Vũ đã đi khuất, tôi thở phào nhẹ nhõm. Giờ mới để ý, trong lớp chỉ còn mình tôi và hai người khác. Mọi người đã đi đâu hết rồi, kể cả nhỏ Á Đông cũng mất tăm.

\\\\"Xưởng phòng nhạc đi!\\\\" Giọng nói ồm ồm của Âu Thần vang lên. À, đúng! Tiết hai là tiết nhạc, mọi người đã đi xưởng phòng nhạc lâu rồi.

\\\\"Haiz! Phiên chết đi được. Thần, hay cậu dìu tôi đi nha!\\\\" Tên Vương Thế Khải ưỡn ẹo, ngáp ngắn, ngáp dài. Xem ra hắn ta vừa có giấc ngủ ngon lành.

Tôi quay sang nhìn Âu Thần, cậu ta vẫn điềm tĩnh\\\\"Giờ không phải là lúc đùa giỡn như vậy đâu, ta đi thôi!\\\\"

Tôi chẳng thèm xem hai tên này diễn vở kịch mỹ nam, đi thẳng về phía cửa lớp, với lấy tay vịn cửa, định bước ra ngoài. Vừa lúc đó, một cánh tay to khỏe chặn đường tôi. Đềm dừ, đềm dừ đây! \\\\"Tôi đi trước, cô ở lại khóa cửa. Hôm nay học hai tiết thôi\\\\" Tên chết tiệt Vương Thế Khải ghé sát mặt tôi, nở nụ cười ma mĩnh.

Cái tên khi gió này, còn lâu ta mới chịu đi sau mi. Tôi cố ghì giọng, quyết hơn thua với hắn\\\\"Sao bạn Vương lại nói vậy, rõ ràng tôi đứng gần cửa hơn, đương nhiên tôi sẽ đi trước\\\\"

\\\\"Hơ Hơ Hơ! Vậy để xem bạn Lâm làm được không?\\\\" Họ Vương kia dám thách thức trắng trợn với tôi, đồ khốn nạn.

Tôi cố đẩy cánh tay của hắn ra, nhưng hắn khỏe như voi ý. Không được, Lâm Tử Hy, mày không thể nhụt trí. Dù thế nào tôi cũng là anh hùng đường phố, sao có thể thua tên trời đánh đó được.

Tôi đẩy...Tôi đẩy...đẩy...đẩy...đẩy... Vẫn không được.

Cả người tôi ướt đầm mồ hôi, máu sôi lên sùng sục. Tay nắm chặt nắm đấm, túm lấy cổ áo hắn\\\\"Tránh ra!\\\\"

Âu Thần lo lắng nhìn chúng tôi\\\\"Khải à, dù gì cậu ấy cũng là con gái, mình nghĩ cậu nên...\\\\" Đứng, đứng rồi đó. Đường đường là đấng nam nhi mà đi bắt nạt một cô gái yếu đuối (Không có yếu đuối đâu nha)

Vậy mà tên Vương Thế Khải xem lời Âu Thần nói như gió thổi ngoài tai\\\\"Hơ! Đây là chuyện riêng của tôi, không lên quan đến Thần\\\\" Hắn cố tình trêu tức tôi\\\\"Tức rồi hả? Tôi không tránh\\\\"

Ánh mắt chúng tôi giao nhau...

Xẹt...Xẹt...Tôi và hắn đang đọ mắt... Âu thần nhìn chúng tôi, thờ dài\\\\"Vậy mình đi trước\\\\"

\\\\"Cậu đi đi!\\\\" Chúng tôi đồng thanh đáp, vẫn không ngừng đọ mắt.

...

Thời gian trôi đi, không biết chúng tôi đã đọ mắt bao lâu rồi. Hai mắt tôi đau rát, chết rồi! Không chịu được nữa rồi. Nhìn thấy Vương Thế Khải vẫn bình thản, công nhận tên này giỏi thật. Tôi không chịu bỏ cuộc, không muốn thua tên đó. Cuối cùng, đành phải nghỉ kể sách thôi. Kể gì bây giờ, nghĩ... ? Trời ơi, đầu tôi trống rỗng. Nghĩ nhanh lên, hai mắt không thể chịu đựng thêm, rất quá,...

Boong! Một hạ sách lóe lên trong đầu tôi. Đẳng nào cũng cùng đường rồi, giờ mà bỏ cuộc thì mất mặt lắm. Đành dùng đến nó vậy...

Một...Hai...Ba...À! Hấp!

Bốp!

Cú đấm như trời giáng trúng mặt tên đại ma đầu đó. Bị đánh bất ngờ, Vương Thế Khải không kịp tránh, ngã lăn ra đất. Hắn ôm mặt, trừng mắt lên với tôi, trông bộ dạng thật thảm thương\\\\"Cô...Cô chán sống rồi hả?\\\\"

\\\\"Thế nào, tôi thắng rồi nha! Đi trước đây, Bye!\\\\" Tôi quay phắt đi, không thèm ngoảnh mặt lại, bỏ mặc tên Vương Thế Khải ở phía sau. Đáng đời mi, từ giờ bỏ tính xấu đó đi! Tôi lững thững đi trên hành lang. Ủa? Sao hôm nay lạ vậy? Không còn nghe thấy tiếng trầm trồ khen ngợi của các học sinh khi nhìn thấy tôi. Mặc kệ! Thế này cũng tốt, đỡ bị tra tấn lỗ tai. HaHa

Chẳng bao lâu, tôi đã đứng trước cửa phòng học nhạc. Tôi lấy hơi thật sâu, đẩy cửa đi vào. Trước mắt tôi, thầy giáo Đại đang chơi bản nhạc của Back. Thấy có tiếng động, thầy Đại dừng lại, liếc nhìn tôi\\\\"Tan học rồi sao giờ hai em mới tới?\\\\"

Hả??? Tan học rồi sao? HixHix. Chỉ tại tên khốn Vương Thế Khải đó. Tôi áp ứng, run cầm cập\\\\"Dạ! Em...em...\\\\"

\\\\"Không cần giải thích nữa, tôi và cô Vũ Minh quyết định phạt hai em cạo râu sân bóng rổ\\\\" Thầy Đại nghiêm nghị. Lạ thật, từ này đến giờ thầy Đại hết nhìn tôi lại nhìn ra phía sau tôi, bộ có cái gì ở đằng sau ư?

Tôi quay mặt lại, không...không thể tin được, tên Vương Thế Khải đứng lù lù phía sau. Mặt hắn lạnh tanh, không chút biểu cảm. Thì ra tên này đi theo tôi từ này.

Mười lăm phút sau...

Bầu trời đã về đêm, nhiệt độ lại giảm xuống. Tôi quên mang áo khoác, toàn thân nổi da gà, mặt mày xanh xao.

\\\\"Nè! Cậu không làm hả?\\\\" Tôi tức giận quát mắng lên nhìn tên Vương Thế Khải này giờ im lặng. Hắn thản nhiên ngồi nhìn tôi hi hục cạo rửa sân bóng rổ. Lỗi cũng đâu phải của riêng tôi mà một mình tôi làm chứ, chính hắn là người gây sự trước...HixHix Đồ đáng ghét!

Ồ! Trên mặt Vương Thế Khải có vết gì đó. Tôi cố nhìn kĩ khuôn mặt hắn. Chết! Đó là vết do tôi đâm hắn. Nhìn thấy vết thương có \\sức ảnh hưởng nghiêm trọng\\ đến khuôn mặt đẹp trai đó, trong lòng tôi có một cảm giác tội lỗi. Phải chăng, lúc đó tôi hơi...

Tôi lấy hết can đảm đi đến cho Vương Thế Khải, chìa tay ra\\\\"Cậu...cậu cầm lấy cái này đi, lúc đó tôi có hơi quá tay...Cho tôi xin lỗi...!\\\\"

Thấy tôi hành động kỳ quặc, tên Vương Thế Khải kia thoáng ngạc nhiên. Lúc sau, hắn lấy lại bình tĩnh, lạnh lùng nói\\\\"Tôi không cần đồ con gái hơi tí là động chân động tay như cô lo\\\\".

Cái gì? Tôi đã nể tình bạn học cùng lớp đưa miếng Urgo dán vết thương, vậy mà hắn không nhận, còn bảo tôi là \\Đồ con gái hơi tí là động chân động tay\\\. Bộ tên này chán sống rồi hả? Tôi tức run người, hai tay nắm chặt nắm đấm. Nếu có thể, tôi chỉ muốn ăn tươi nuốt sống tên họ Vương đáng ghét đó.

\\\\"Giờ tôi đã hiểu rõ con người thật của cô\\\\" Vương Thế Khải nhìn tôi chăm chọc.

Chết! Tôi đã đi quá rồi, hình tượng nữ sinh gương mẫu tôi phải cất công gây dựng bao lâu nay...Chỉ vì một phút lảm lỏi đã bị tên họ Vương nắm được chóp. HuHuHu! Tiêu rồi!

Tôi không muốn bị đuổi ra khỏi nhà, không muốn trở thành trẻ mồ côi chút nào. Nghĩ đến đó, mặt tôi tái xanh. Phải...phải giữ gìn hình tượng của mình chứ, Lâm Từ Hy!

Tôi làm bộ như không nghe thấy Vương Thế Khải nói, cố nở nụ cười tươi như hoa thực được được mùa\\\\"Hi! Cảm miếng dán này đi, tôi thành thật xin lỗi mà\\\\" Để tiểu thư phải thành tâm xin lỗi như vậy mà hắn vẫn không biết điều chút nào, mặt tỉnh bơ. Tôi đành tiến lại gần hắn\\\\"Vậy, để tôi dán...!\\\\"

\\\\"...\\\\" Họ Vương không nói gì, ngồi yên như cún con. HiHi, kể ra có con cún đẹp zai như vậy cũng sướng.

Do bị khuất bóng đèn nên tôi phải ngồi sát Vương Thế Khải mới nhìn rõ được vết thương. Khoảng cách của chúng tôi mỗi lúc một gần, tôi có thể cảm nhận được hơi thở của hắn. Tôi cẩn thận dán miếng Urgo. Sao...sao thế này? Mặt hắn ửng hồng ư, tôi có bị hoa mắt không vậy? Tôi nghe rõ tiếng tim mình đập loạn xạ, và cả tim hắn cũng..Thật không ngờ, cũng có lúc tên này Cool đến vậy

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Nổi Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

\\\\"Được rồi! Tôi sẽ cạo rửa sân bóng rổ này nhưng cậu phải chờ tôi về cùng...\\\\" Chết! Tôi vừa nói cái gì thế? Tại hắn Cool quá nên tôi lỡ miệng. HixHix. Vương Thế Khải, đồ đáng ghét! (Tự mình hại mình lại còn đi chửi người khác)

\\\\"...\\\\" Hắn không nói gì, chẳng lẽ tên này hóa đá rồi sao?

Mặc kệ! Giờ làm làm cho xong, trời tối mất rồi!

Tôi trở về với sân bóng rổ, tự trấn an bản thân\\\\"Lâm Từ Hy! Mày phải cố lên! Fighting\\\\"

Tôi cạo...Tôi cạo...cạo...cạo...

Hất xì!

Lạnh quá! Tôi mặc nguyên bộ đồng phục trường Minh Khánh, theo tình hình như bây giờ, tôi không bị cảm thì ...

Oái! Có cái gì ở trên lưng tôi vậy? Sao tôi lại không thấy lạnh nữa. Tôi kéo vạt áo xuống, thì ra là chiếc áo khoác, nhưng nó của ai...? Ở đây chỉ có hai người, nếu không phải của tôi, chẳng lẽ của Vương...

Trước mắt tôi là Vương Thế Khải, cậu ta nhường áo khoác cho tôi ư, không thể tin được?

Chúa ơi! Đây chỉ là giấc mơ thôi, cái tên đại ma đầu đó thì biết quan tâm đến ai?

\\\\"Sao nhìn tôi đắm đuối vậy, đừng nói là cô kết tôi rồi nhé?\\\\" Hấn nhìn tôi cười khẩy.

\\\\"Làm...làm gì có\\\\" Mây có bị điên không mà nhìn tên đó say mê vậy, Lâm Từ Hy?

\\\\"Hơ...Hơ...Cô lên kia ngồi đi, phần còn lại để tôi!\\\\"

Tôi chẳng hiểu đầu của tai nheo gì cả\\\\"Ồ, nhưng...\\\\"

Vương Thế Khải quay lưng về phía tôi, tay cầm chiếc giẻ, miệng lầm bầm\\\\"Bảo cô lên thì cô cứ lên đi, không tôi đổi ý bây giờ? Con gái đúng là phiền phức thật!\\\\" Tôi ngồi trên băng ghế, nhìn bóng người đang cạo rửa sân bóng kia. Cũng có lúc, hẳn là người khác xao xuyến. Tôi không hiểu được Vương Thế Khải là tên tiểu quỷ thân thiện hay thân tiên gian ác nữa.

Oáp! Buồn ngủ quá! Ngủ một giấc đã...

Bạch mã hoàng tử đến bên cô công chúa nhỏ. Cậu vuốt nhẹ mái tóc vàng của cô. Cô đang ngủ, cô không hề hay biết có người ngồi bên. Mùi nước hoa hồng quyến rũ lan tỏa ra khắp không gian...

Chàng bạch mã hoàng tử đứng dậy, cậu bế cô đến bên vườn hoa hồng. Những cánh hoa bay đầy trong gió...

...

Tôi cố mở mắt ra, gì thế này? Tôi đang ở đâu đây?

\\\\"Cô tỉnh rồi à?\\\\" Giọng nói trầm trầm này của Vương Thế Khải, hẳn ở đâu vậy? Tôi ngẩn cổ, ngó xung quanh, không thấy tăm hơi của hắn đâu. Nhìn lại lần nữa, vẫn không thấy...\\\\"Làm ơn bạn Lâm ngồi yên một chút không tôi cho bạn đo đường bây giờ\\\\"

Hả??? Đo đường??? Hấn ta đang trốn ở xó xỉnh nào mà dám dọa tôi thế?\\\\"Cậu...ở đâu...\\\\"

\\\\"Thì đang công cô đó\\\\"

Công tôi ư? Thảo nào tôi thấy toàn thân cứ rung rung, bước đi nhẹ bẫng\\\\"Cậu công tôi đi đâu?\\\\"

\\\\"Về nhà\\\\"

\\\\"Cậu biết nhà tôi sao?\\\\" Tôi ngạc nhiên, hôm nay là lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau, từ khi nào mà hắn biết nhà tôi vậy?

\\\\"Không biết\\\\" Trời đất! Tên này liều thế, không biết mà cũng dám đưa tôi về nhà. Chắc chỉ có đúng hắn là người duy nhất.

Hất xì! Lại hất xì rồi! Nhưng lần này người hất xì không phải tôi mà là Vương Thế Khải. Thấy thế, tôi mới để ý, hắn ta mặc nguyên chiếc áo sơ mi trắng và quần thô. Còn áo khoác thì tôi đang...HiHi (Ngại quá) Tôi cảm động, vòng tay ôm lấy cổ hắn. Giờ này chẳng cần sĩ diện gì nữa, chẳng lẽ nào cậu ta cũng vứt bỏ thể diện công tôi về nhà. Cơ thể lạnh toát đó khẽ giật mình\\\\"Cô làm gì vậy?\\\\"

\\\\"Vì cậu đã nhường áo khoác cho tôi nên tôi sẽ lấy tay mình làm khăn quàng cổ cho cậu. Đơn giản vậy thôi!\\\\"

\\\\"Thế cảm ơn nha! Tôi hết lạnh rồi, giờ tôi không đưa cô về nhà nữa\\\\" Vương Thế Khải nở nụ cười tà ác. Một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng tôi.

Tên chết tiệt! Đúng là làm phúc phải tội mà. Nếu biết trước như vậy, tôi đã mặc kệ hắn cho rồi\\\\"Cậu...\\\\"

Tôi chưa kịp nói hết câu đã bị hắn chặn lời\\\\"Nhưng tôi sẽ đưa cô đi chơi!\\\\"

Hả???

\\\\"Oh, yeah! Vương Thế Khải, ô sờ kê lun\\\\" Tôi vui sướng, thì ra hắn cố tình chọc tôi, nhưng tôi chẳng thấy giận chút nào. (Sao lại không giận thế nhỉ? *Mờ ám quá*)

...

Tôi cũng chẳng rõ là Vương Thế Khải đưa tôi đi đâu nữa. Mọi người trên phố đều đưa mắt nhìn chúng tôi, thầm ghen tị. Đêm nào cũng vậy, không khí trên phố vô cùng náo nhiệt, người qua lại tấp nập. Đèn đường thấp sáng như ban ngày, hai chúng tôi hòa mình vào dòng người trên phố.

Vương Thế Khải, tôi cứ nghĩ hắn ta là tên mặt người dạ thú, thật không ngờ...

\\\\"Đến nơi rồi, cô xuống được chưa?\\\\" Hấn xoa xoa cánh tay\\\\"Cô nặng hơn tôi tưởng đấy!\\\\"

Ồi! Tôi xin rút lại lời nói vừa rồi... (Thay đổi nhanh như chớp) \\\\"Cũng may là cậu không bị gãy tay, chứng tỏ tôi còn nhẹ chán\\\\" Tôi quay sang đá điều Vương Thế Khải. Tên này tính tình bướng bỉnh, nhiều lúc chỉ muốn cho hắn xoi \\\\"củ đậu\\\\" zô mặt nhưng có lúc lại thấy gần gũi đến lạ thường.

\\\\"Cũng sắp rồi! Hơ Hơ Hơ\\\\" Hấn ta nhìn tôi cười khẩy, vẻ châm chọc. Đồ ngốc! Bản cô nương mà nặng thì chưa chắc mi đã công ta được lâu như vậy

đầu.""Vào thôi!"" Vương Thế Khải kéo tôi vào trong quán. Trời lạnh đến nỗi cả người tôi run cầm cập mà tay hắn vẫn tỏa ra hơi ấm, thật khó tin.

Chúng tôi vừa đẩy cửa vào, một người phục vụ đi đến, vẻ kính trọng.""Cửa hàng Sun Shine xin chào quý khách""

Hắn kéo tôi đến bàn trong cùng, nở nụ cười tự mãn.""Đây là nơi tôi, Thần và Dương hay đến. Cô thấy nó thế nào?""

.""Ủm. Rất đẹp"" Còn hơn thế chứ, xung quanh quán thấp đèn sáng trắng. Mỗi chiếc bàn đều trải khăn trắng tinh, rèm cửa dệt thành hình cánh hoa nhỏ li ti. Điều làm tôi thích nhất là giữa mỗi chiếc bàn đều có lọ hoa hồng nho nhỏ. Sắc đỏ của hoa nổi bật trong gam màu trắng. Cách bài trí khá hoàn hảo.

Nhìn khuôn mặt tràn đầy hạnh phúc của tôi, Vương Thế Khải tự đắc.""Đúng là chỗ tôi chọn có khác"" Bàn mặt khinh khinh của hắn khiến tôi tức ói máu. Mới khen có tẹo mà đã... ""Vương thiếu gia muốn dùng gì?"" Người phục vụ mặc bộ đồ trắng, trên ngực cài bông hoa lụa. Thật đẹp mắt.

.""Uh! Như mọi khi"" Vương Thế Khải cười tươi, ngược lên nhìn anh chàng phục vụ đẹp trai.

Anh chàng phục vụ nhìn tôi, đắm chiêu suy nghĩ.""Dạ! Cô tiểu thư xinh đẹp này là...""

.""Tôi là bạn của cậu ấy, Lâm Từ Hy"" Tôi nở nụ cười ""sát fan"" khiến anh chàng đó mê mẩn. Cùng với cử chỉ quý phái của tôi, anh ta không ""sập bẫy"" mới lạ.

.""Ồ! Xin chào Lâm tiểu thư, rất hân hạnh khi được gặp cô""

.""Tôi cũng vậy""

Sau đó, anh chàng phục vụ đi vào trong, chỉ còn tôi và Vương Thế Khải mặt đối mặt. Khách hàng trong quán đều nhìn chúng tôi vẻ ngưỡng mộ, nhiều người còn tỏ ra ghen tị. Tiếng nhạc du dương say đắm lòng người cất lên...

Quán bỗng xuất hiện hai vị khách rất quen, cả hai chúng tôi đều biết họ. Không ai khác chính là nhò bạn thân Khâu Á Đông và cậu bạn lạnh lùng Hàn Âu Dương, họ còn nắm tay nhau như cặp tình nhân. Vừa nhìn thấy tôi, hai mắt Á Đông sáng như sao, nhò kéo Hàn Âu Dương đến chỗ tôi.""Vương Thế Khải, cậu ngồi cùng Từ Hy để chúng tôi ngồi đây, nhanh lên!""

Vương Thế Khải không hiểu đầu cua tai nheo như thế nào, hắn chuyển sang ngồi cạnh tôi. Khi mọi thứ đã đi vào ổn định, tôi mới dám bắt chuyện.""Hai người...""

.""Chúng tôi đang quen nhau, thế nào?"" Á Đông thẳng thắn, nhò chẳng thèm để ý đến sắc mặt của Hàn Âu Dương, mặt cậu ta đang đỏ tung bừng. Con người này đúng là khó hiểu thật, lúc thế này lúc thế kia...(Thì Hy cũng vậy thôi, còn nói ai)

Đại ma đầu họ Vương cũng không dấu nổi tò mò, nhìn Hàn Âu Dương chằm chằm.""Thế hai người...à...um...bắt đầu lâu chưa?"" Thật không ngờ hắn ta cũng có hứng với những trò này.

.""Sáng nay"" Á Đông thần nhiên, như nói hai từ ""ăn cơm"".

.""Hả?"" Tôi và Vương Thế Khải mắt chữ @@ mồm chữ O nhìn họ, tốc độ tiến triển sao mà nhanh như chớp chớp vậy. Thảo nào sáng ngày tôi để ý thấy nhò ngồi sán lại Hàn Âu Dương, sau đó còn không thèm đợi tôi đi xuống phòng nhạc. Đúng là có mới nói cũ.

Á Đông nhìn tôi, cười trừ.""Thế hai người cũng vậy thôi""

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Nổi Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

.""Đâu có! Chúng tôi vừa bị phạt cọ rửa sân bóng rổ. Bây giờ..."" Bị nhò Á Đông bắn một quả lựu đạn cỡ lớn ""suýt"" trúng tim, tôi và Vương Thế Khải giật nảy mình, đồng thanh đáp.(Sao không trúng tim luôn đi)

Yên tâm đi! Tôi và hắn không có gì đâu, làm sao nhanh bằng hai người được. Kể cũng lạ, nhìn cậu bạn Hàn Âu Dương lạnh lùng, khó gần, vậy mà cũng bị Á Đông làm cho điêu đứng trong tích tắc. Đúng là lòng người khó đoán. (Hàn Âu Dương: Đâu có, Tiểu Đông sán lại tôi trước mà)

Hàn Âu Dương cười gượng gạo, nhìn lên khuôn mặt đẹp trai của Vương Thế Khải, không khỏi ngạc nhiên.""Khải, mặt cậu bị sao vậy?""

.""Hơ, nhờ phúc của ai đó"" Họ Vương liếc nhìn tôi, đúng là tên đại ma đầu của Minh Khánh có khác. (Sai rồi! Cậu ta là đại tướng quân trường Minh Khánh chứ!)

Biết ý, Dương không hỏi gì thêm. Bốn người chúng tôi ngồi im, thưởng thức bản nhạc...

...

Thời gian cứ trôi đi...

\\\“Đồ ăn đây a\\\” Giọng nói vui tươi của anh phục vụ phá vỡ bầu không khí trầm mặc bao quanh chúng tôi.\\\“Hai đĩa sa lát dưa chuột, bốn tách cafe, 1 đĩa sushi và bốn bát tét\\\”

Aha! Sushi, sushi kia! Món sở trường của tôi đây mà...Khà Khà

Vương Thế Khải lịch thiệp mời chúng tôi\\\“Mọi người ăn đi\\\”

Á Đông nhẹ nhàng cắt nhỏ miếng bát tét, đưa lên miệng ăn ngon lành. Hàn Âu dương không nói gì, cùng ăn bát tét với nhỏ. Còn Vương Thế Khải, cái tên họ Vương đó cứ nhìn tôi về chằm chọc, như muốn nói Bộ cô chê hả?

Tôi đành nhâm nhi tách cafe, HaHa, tôi không chê đâu.

\\\“Ủa? Từ Hy, chẳng phải bà rất thích ăn sushi sao?\\\” Á Đông nhìn tôi ngạc nhiên. Khâu Á Đông ơi là Khâu Á Đông, tôi biết thật thà là phẩm chất nhân tính hàng đầu. Nhưng...trong hoàn cảnh như bây giờ thì bà...hại tôi rồi. HuHuHu. Đồ nhiều chuyện.

Tôi len lén nhìn Hàn Âu Dương, khuôn mặt cậu ta không chút biểu cảm. Yên tâm, yên tâm rồi! Tôi lại quay sang Vương Thế Khải..

Oh My God!

Tên này...tên này dám nhìn tôi về khiêu khích, thấy mà ghét... Tại nhà tôi...

Haiz! Một chết đi được! Tôi nằm trên giường thở dài ngao ngán. Trong đầu bỗng hiện ra hình ảnh của Vương Thế Khải đang nở nụ cười ác ma.

Tên thói tha đó, ta ghét mi đến tận xương tận tủy. Nguyên rủa mi chết ngổm cù tôi đi, không hiểu sao ta lại học cùng lớp với mi chứ!

Ồ nhưng! Hình ảnh Vương Thế Khải cọ rửa sân bóng rổ chèn lên hình ảnh kia. Lòng tôi lại có cảm giác xao xuyến. Lúc đó, hắn trông như một thiên sứ.

Trời đất, lại hình ảnh khác hiện ra. Nụ cười \\\Thiên Thần\\\, cử chỉ dịu dàng của Âu Thần. Tuy không được tiếp xúc với cậu ta nhiều nhưng tôi thấy được, Thần là người rất tốt bụng.

Đầu tôi như muốn nổ tung ra. Tĩnh lại, tĩnh lại ngay! Lâm Từ Hy, mày có vấn đề hay sao mà lại nghĩ đến hai tên đó chứ? Họ là bạn thân của nhau, đương nhiên cùng một duộc cả. Mày cũng là Idol, không biết chừng, hiện giờ đang có rất nhiều người nằm mơ về mày đó...HaHaHa...Chỉ nghĩ đến đó thôi tôi đã thấy rất vui rồi.

Tôi bật dậy, chạy đến bên máy tính, đăng nhập nick Yahoo! Lần này, tôi zô nick Lâm Phong. Nick này của tôi chẳng có bạn gì cả. Avatar hình tôi diện bộ đồ con trai trông mới manly làm sao. Aha Ha!

Hơ! Bạn có một lời mời kết bạn. Đồng ý đi!

Tôi nháy chuột vào nút Xác nhận

Tiểu thư kiều ngạo giờ là bạn của bạn

Ủa? Nick đó đang sáng... Tiểu thư kiều ngạo: Haiz! Cuối cùng cậu cũng online rồi, tôi chờ lâu muốn chết đi được. Cậu có biết không, để tìm được nick của cậu, tôi đã tốn bao nhiêu công sức đây! Chúng ta làm quen nha

Pretty Boy: Cậu là ai? Không ngờ người kia lại nhắn tin cho tôi trước, tôi mạnh dạn trả lời.

Tiểu thư kiều ngạo: HaHaHa, hỏi hay lắm! Tôi rất thích người có tính cách thẳng thắn như cậu.

Pretty Boy: Tôi hỏi lại một câu, cậu là ai? Con nhỏ chết tiệt kia cứ vòng vo mãi khiến tôi thấy khó chịu. Mi mà không trả lời thì ta offline luôn bây giờ...

Tiểu thư kiều ngạo: Thôi được, thôi được! Đừng nóng tính vậy chứ! Cậu còn nhớ hôm qua cậu đã cứu ai không? Tôi chính là người con gái đó, Liz Mạc.

Hả??? Liz Mạc???

Là...là con nhỏ chết tiệt đó ư, không thể nào?

Mà con nhỏ này truy tìm tung tích của tôi nhanh thật, đừng nói với tôi là nhỏ kết...ết...ết...tôi rồi đấy nhé!

Tĩnh lại, tĩnh lại ngay! Làm sao đứa kiều kì như nó lại đi thích một người con trai chỉ qua lần gặp đầu tiên được. Khà Khà Khà! Lâm Từ Hy ơi, trí tưởng

tượng của mây phong phú quá!

Tôi vẫn tiếp tục chat với nhỏ, phải tỏ ra thật tự nhiên chứ! Đây chỉ là mạng ảo thôi mà. HaHa...

Pretty Boy: Ồ! Thật không ngờ lại là cậu, rất vui khi được làm quen! Tôi tên Lâm Phong!

...

Ngồi chat với nhỏ Liz, tôi quên cả giờ giấc. Kể ra con nhỏ kiêu kì đó nói chuyện cũng hay ghê!!!

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Nổi Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Tối hôm sau...

Tôi đến quán Ông Già. Vừa nhìn thấy tôi, già Trần vui vẻ\\\“Ồ, Lâm Phong! Ta còn tưởng cháu không đến nữa\\\”

\\\“Đâu có, tại cháu bận quá!\\\”

...

Cả buổi tối, tôi chạy đi chạy lại, làm chân phục vụ cho già Trần...

\\\“Lâm Phong, chuẩn bị sẵn hai đĩa bánh\\\”

...

\\\“Hết đĩa rồi, đem rửa đi Phong!\\\”

...

\\\“Lâm Phong! Không được ngủ trong khi làm việc\\\”

...

Haiz! Một quá đi! Sự xuất hiện của một \\Handsome Boy\\ khiến quán Ông Già trở nên đông khách. Mà họ đâu phải là khách bình thường chứ, thi nhau gọi món...Ặc ặc...Tôi bị quay như chong chóng trong cái quán nhỏ bên lề đường...HixHix...Giờ tôi mới biết già Trần là người rất nghiêm khắc...mất cả hình tượng ban đầu.

Cạch...Cánh cửa gỗ từ từ khép lại...

Phù! May quá!

Sau khi quán đóng cửa, tôi đi lang thang trên phố, cầu mong lần này không phải cứu ai nữa.

\\\“Lâm Phong\\\” Một giọng nói ầm ập vang lên, nếu tôi đoán không nhầm thì giọng nói này của Âu Thần. Sao cậu ta lại biết tên tôi nhỉ (Thì cái lần Á Đông bỏ lô ba la cho cả trường đó). Cậu bạn này ở đâu vậy?

Tôi quay mặt về phía phát ra tiếng nói, đập vào mắt tôi là một trong tam đại tướng quân trường Minh Khánh - Âu Thần. Đôi mắt nâu nhìn thẳng vào tôi, mái tóc màu đen bị gió làm rối. Cậu ta diện chiếc áo T-shirt cùng với quần jean, chân đeo giày thể thao hãng Adidas.

Một vẻ đẹp khá giản dị, khác xa với tên họ Vương tự cao tự đại, luôn cho mình là trung tâm của vụ trụ. (Sao lại nhớ đến người ta vậy?) \\“Là...cậu hả?\\\” Tôi ấp úng, nói không nên lời.

Cậu ta đến gần tôi, nở nụ cười \\Thiên Thần\\\“Ừm. Là mình, không ngờ lại gặp cậu ở đây. Hi\\\”

\\\“...\\\”

\\\“Cảm ơn cậu vì lần trước\\\” Mặt Thần ửng hồng, thật cute. Tôi có thể cảm nhận được cậu là một thiên thần mang trên mình đôi cánh trắng.

\\\“À...Không có gì đâu...Thấy chuyện bất bình ra tay cứu giúp mà...HaHa\\\” Tôi gãi đầu, cười như con tắc ngơ. Í, thằng tắc ngơ mới đúng! Chỉ mới gặp có tạo mà cậu ta nhớ dai như vậy, không biết chỉ số IQ cao bao nhiêu đây?

Bỗng, Âu Thần nắm lấy tay tôi, kéo đi. Bàn tay tỏa ra hơi ấm đến kì lạ. Đôi tay này rất giống với tay của Vương Thế Khải hôm ở cửa hàng Sun Shine (Vương Thế Khải: Lần thứ hai rồi, nóng tai phải quá đi mất!)

\\\“Cậu làm gì vậy?\\\” Hành động kì lạ của Âu Thần khiến tôi không khỏi ngạc nhiên, hét lên âm ỉ.

Cậu ta không quay mặt lại, khẽ nói\\\“Trật tự đi nào! Mọi người đang nhìn chúng ta đó\\\”

Hả???Đang nhìn???

Tôi len lén nhìn ra xung quanh...

Quả...Đúng như lời Âu Thần nói, người qua lại trên phố đều nhìn chúng tôi với ánh mắt ngưỡng mộ pha chút kì quặc. Bộ, không thấy hai tên mỹ nam \\nắm tay\\ nhau bao giờ hả?

Xi!

Cái gì???Nắm tay???

Oh My God!

Cả người tôi như hóa đá, mặc cho Âu Thần kéo đi...

...

Khi định thần lại, trước mắt tôi là cửa hàng Sun Shine. Cậu ta đến đây làm gì nhỉ? Trong đầu tôi đặt ra một dấu hỏi lớn.

Đây là nơi Tam đại tướng quân chúng tôi hay đến... Tôi chợt nhớ ra câu nói của Vương Thế Khải. Chẳng lẽ...

\\\“Vào thôi\\\” Âu Thần kéo tôi vào trong. Thiết tình, chẳng thềm để ý gì đến sắc mặt của người khác.

...

\\\“Cửa hàng Sun Shine xin chào quý khách\\\” Âm thanh từ bộ loa trên cửa kính vang lên mỗi khi có người đẩy cửa vào.

Lập tức, một người phục vụ chạy đến về cung kính\\\“Âu thiếu gia, xin mời đi theo hướng này ạ!\\\”

Âu Thần kéo tôi đi theo chỉ dẫn của người phục vụ bàn, dừng lại trước bàn trong cùng.

Đập vào mắt tôi là hai bóng người quen thuộc: Vương Thế Khải và Hàn Âu Dương.

Sắc mặt Hàn Âu Dương không biểu cảm, đúng là lạnh lùng hết mức. Còn...Vương Thế Khải, hấn ta...hấn ta nhìn tôi vẻ khó hiểu. Tôi không dám nhìn thẳng vào mắt hấn.

Trời ơi đất hời, hôm nay gặp tên đại ma đầu này ở đây, đời con coi như...hết...ết...ết...

Hết chương Thiên Thần Hay Ác Quỷ

~~~~~

\\\“Thần! Cậu mang thằng cu tí này đến đây làm gì vậy\\\” Vương Thế Khải ngạc nhiên, nhìn tôi chăm chăm. Hấn dám bảo tôi là thằng \\cu tí\\ sao, bộ chán sống rồi hả? Thằng \\cu tí\\ này là anh hùng đường phố đó, đã giúp Âu Thần bắt trộm, cứu sống Liz Mạc khỏi lưỡi hái tử thần, còn mi thì làm được cái gì? Hơ Hơ.

Âu Thần ngồi xuống ghế, khẽ nói\\\“Khải, cậu ấy bằng tuổi chúng ta mà\\\”

\\\“Hả?\\\” Tên mặt người dạ thú kia nghe xong thì mắt chữ @@ mồm chữ O hết lượt\\\“Sao nhỏ con vậy?\\\” Lắm chuyện, ngay cả việc này cũng phải soi mói người khác.

Hấn quay sang tôi, châm chọc\\\“Suy dinh dưỡng hả nhóc?\\\”

Mi...mi muốn chết à. Nghe hấn nói vậy, tôi tức muốn ói máu, không chịu nổi tên này nữa rồi\\\“Tôi...tôi không phải cu tí hay bị suy dinh dưỡng gì hết. Đồ nhiều chuyện\\\”

\\\“OK\\\” Vương Thế Khải nhâm nhi tách trà, chẳng thềm để ý đến tôi nữa.

Âu Thần kéo tôi xuống ghế ngồi\\\ "Cậu ăn đi\\\ "

Trời đất, mấy giờ rồi còn ăn, tôi không muốn thành heo đầu\\\ "À, mình no rồi\\\ "

\\\ "Cậu ta muốn giữ eo đó mà. Nhóc à, tôi thành thật khuyên cậu bỏ ngay ý định đó đi, sắp đứt eo rồi đấy!\\\ " Vương Thế Khải nhìn tôi, cười nửa miệng.
HaHaHa...

Hàn Âu Dương nãy giờ im lặng cũng bật cười, Âu Thần cũng không giấu nổi, ngay cả cậu ta cũng cười tôi sao? Tôi xấu hổ, mặt đỏ ửng\\\ "Ai giám béo, ăn thì ăn!\\\ "

Tôi đưa cả miếng Sushi vào miệng, ăn ngon lành. Bây giờ, tôi là Lâm Phong, chẳng cần giữ hình tượng như lúc là Lâm Tử Hy nữa, sợ gì chứ.

Tôi tự miễn nhìn sang tên đại ma đầu đó. Ồ, sao hắn lại nhìn tôi vẻ khó hiểu vậy, chẳng lẽ...

\\\ "Cậu ta trông rất giống một người\\\ " Vương Thế Khải nhìn tôi, đắm chiêu suy nghĩ.

Hắn đã phát hiện ra tôi rồi sao, không thể như thế được. HuHuHu. Cả Hàn Âu Dương cũng nhìn tôi vẻ khó hiểu, Âu Thần cười tươi, dường như cậu ta chẳng để ý đến những gì tên họ Vương kia nói.

Tôi trở thành tâm điểm thu hút sự chú ý của Tam đại tướng quân.

Vương Thế Khải! Mi là tên khốn...

Toàn thân toát mồ hôi hột, mặt mày xanh xao.

Đây...đây là ngày tận thế của tôi ư? \\\ "Cậu ta là...\\\ " Vương Thế Khải tiến sát về phía tôi.

Oh My God!

Không thể nào, không thể như thế được!

Có một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng tôi. Phen này...phen này đời tôi tàn rồi. Hức...Hức...Hức

Tôi bật khóc nức nở, gào lên\\\ "Xin lỗi, tôi không cố ý giấu các cậu...\\\ "

\\\ "Là...Lâm Phong\\\ " Chưa kịp nói hết câu đã bị Vương Thế Khải chặn lời. HuHu. Mà cậu ta vừa nói tên tôi là Lâm gì ý nhỉ...?

Tôi không dám đối diện với Tam đại tướng quân, lấy tay che mặt lại. Thôi được, chờ xem họ xử lí ra sao?

Một phút...Hai phút...trôi qua...

Im lặng...Im lặng...Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Tôi tò mò,bỏ tay che mặt ra...

Hơ! Tôi có bị hoa mắt không vậy, cả ba người kia đều nhìn tôi với ánh mắt khâm phục! Chẳng lẽ, họ khâm phục một thiếu nữ xinh đẹp trở thành tomboy đẹp trai đi cứu người ư?

\\\ "Nhóc Phong! Có ai làm gì nhóc đâu mà tự dưng bật khóc rồi còn lấy tay che mặt thế?\\\ " Vương Thế Khải ngạc nhiên, hắn nhìn tôi cứ như nhìn thấy sinh vật ngoài hành tinh.

Í! Nhóc Phong!

\\\ "Aha Ha\\\ " Thì ra tôi chưa bị lộ thân phận. Tên họ Vương nói tôi giống Lâm Phong. Khả Khả, đã qua mặt được tên ma vương đó, xem ra số tôi còn may mắn.

\\\ "Giờ cậu lại...bật cười...\\\ " Âu Thần nhìn tôi vẻ khó hiểu. Trời đất! Tôi đã đi quá đà rồi.

Tôi cúi gằm mặt xuống. Xí hổ, xí hổ quá!

Hàn Âu Dương khẽ nói\\\ "Lâm Phong à! Trông cậu nhỏ con như vậy, không ngờ lại giúp Thần bắt trộm. Còn cứu sống Liz Mạc nữa, tôi rất khâm phục cậu đấy!\\\ " Tôi nghe nhầm ư? Cậu ta nói ngưỡng mộ tôi mà giọng lạnh hơn cả băng ở bắc cực ý. (Nghe nhầm thiệt mà, Âu Dương nói khâm phục Hy chứ!)

Phù! Tôi thờ phào nhẹ nhõm. Trở lại bình thường\\\ "Hi, cậu quá khen rồi!\\\ "

\\\\"À! Quên không giới thiệu! Đây là hai người bạn thân của mình, Vương Thế Khải và Hàn Âu Dương! Vừa nãy, Khải có hơi...\\\\" Âu Thần nở nụ cười \\\"Thiên Thần\\\", cách cư xử của cậu như rất quý tộc.

Tôi vui vẻ, xoa tay\\\"Không sao, không sao mà\\\" Thật ra thì có sao đâu chứ! Vì hấn mà tôi tức sắp học máu.

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Sau khi dời khỏi cửa hàng Sun Shine, Vương Thế Khải đi đâu không rõ, Hàn Âu Dương thì gặp Á Đông có việc gấp, chỉ còn mình tôi và Âu Thần cùng đi về phía khu biệt Noble. Đây là nơi chỉ dành cho thế hệ thượng lưu tại thành phố Ân Sương. Những ngôi biệt thự lộng lẫy ánh đèn khiến ai cũng có cảm giác thèm thuồng. Nơi đây rất ít người qua lại, thỉnh thoảng lại bắt gặp vài chiếc xe ô tô hãng Lexus, Royal, Mercedes, BMW,...lướt qua. Mười học sinh thuộc lớp đặc biệt đều ở khu biệt thự Noble (Nhưng ở chỗ nào thì tôi không rõ).

\\\"Nhà mình ở số 68, vậy mình về trước. Chào cậu\\\" Sắp đến nhà tôi rồi, nếu cứ để Âu Thần đưa về thế nào cũng lộ. Tôi đành tạm biệt cậu ấy.

\\\"Thế hả? Để mình đưa \\\"ân nhân\\\" về nhà đi, đằng nào mình cũng muốn xem nhà cậu ra sao?\\\" Âu Thần nở nụ cười tinh quái, đôi mắt nâu sáng lên.

Hơ! Không thể được đâu, xin lỗi nhé\\\"À! Ba mẹ rất thất vọng vì thành tích học tập của mình, nếu cậu đến, họ sẽ biết mình vừa đi chơi với cậu...\\\" Tôi cố viện lí do đuổi Âu Thần đi, cậu ta hiền lành, chắc sẽ thông cảm cho tôi..

Nhưng...

\\\"Vậy mình sẽ nói giúp cậu\\\"

Hả???Tai tôi có nghe nhầm không vậy, cậu bạn này xem ra cũng cứng đầu lắm đây.

...

Tôi nghĩ nát óc, viện đủ lí do, vậy mà cậu ta chẳng chịu đi. Làm sao đây, làm thế nào bây giờ?

Boong! Một ý tưởng lóe lên...

Tôi đành khóc lóc van xin\\\"Thần à, xin cậu đấy...HuHu...\\\" (Mỹ nhân kẻ đây mà. À, Mỹ nam kẻ mới đúng, HeHe)

\\\"Vậy thôi, mình về nhé! Cậu đi đường cẩn thận\\\" Aha! Thành công rồi. Tôi nhìn Âu Thần vẻ sung sướng, nhưng biểu hiện của cậu ấy...

Bóng dáng Âu Thần dần biến mất...Lòng tôi lặng đến lạ thường...Sao vậy?

Mặc kệ, tỉnh lại ngay! Lâm Tử Hy, giờ phải về nhà trước đã...

Mười lăm phút sau...

\\\"Haiz! Mệt quá, mệt quá đi!\\\" Tôi rống lên như bò tót xông chuồng, kêu gào ầm ĩ.

Quản gia Lý và mấy cô hầu mặt tái xanh\\\"Tiểu thư...có chuyện gì vậy ạ?\\\"

Cái gì???Họ vừa nói gì cơ...Như được nạp thêm năng lượng, trong tư thế uể oải, tôi bỗng bật dậy như lò xo, quắc mắt lên\\\"Mấy người vừa nói cái gì?\\\"

\\\"À...Thiếu gia...thiếu gia có chuyện gì vậy ạ?\\\" Họ thay đổi nhanh như chớp. HeHe, xem ra cũng biết điều đấy chứ! (Vừa phải thôi nhé, Lâm Tử Hy)

Tôi trở lại trạng thái ban đầu, người uể oải\\\"Nước...\\\"

\\\"Có ngay ạ!\\\"

Sau khi được cung cấp thêm nước, tôi như trở thành con người khác, linh hoạt hơn hẳn.

Tại phòng khách...

\\\“Tôi muốn xem phim\\\”

Tại phòng ăn...

\\\“Đẹp hết, no rồi\\\”

Ở phòng tắm...

\\\“Sao bong bóng ít thế nhỉ?\\\”

Trong phòng ngủ...

\\\“Bật máy tính lên\\\”

(Quản gia Lý: Linh hoạt kiểu này không có hay đâu cô chủ. Í quên, thiếu gia) *Tỉ chết* Sáng hôm sau...

\\\“Haiz! Mệt quá\\\” Tại lớp đặc biệt, Á Đông la hét âm ỉ. Con nhỏ này sao hôm nay kì quá vậy?

\\\“Mệt muốn chết đi được\\\”

Nếu nhỏ chỉ la bình thường thì không sao nhưng cứ mỗi phút lại hét lên như vậy khiến ai nấy đều khó chịu. Máu trong người tôi sôi lên sùng sục, đầu bốc lửa nghi ngút như Hỏa Diệm Sơn. Khâu Á Đông, xem ra hôm nay bà chết chắc rồi, tiếp chiêu!

\\\“Đù rồi! Khâu Á Đông, cậu có im ngay đi không, khó chịu quá!\\\” Trong lúc đang định cho nhỏ Đông biết tay thì một bóng đen khác bật dậy, chắn trước mặt tôi. Hơ Hơ...Đó chẳng phải là Liz Mạc sao, con nhỏ đồng đánh này cũng nóng tính đến vậy ư?

Á Đông thờ dài ngoáy, trông bộ dạng thật thảm thương\\\“Hix. Stop cũng được thôi nhưng tôi không thích làm một đồng bài tập đâu. Hức Hức...Thi với chả thố, chán phèo\\\”

Hả???Thi???

Ngoài Mạc Y ra thì tất cả học sinh trong lớp đều tròn tròn mắt.

\\\“Thi cái gì?\\\” Vương Thế Khải ngạc nhiên, nhìn Á Đông không chớp mắt.

Mạc Y yểu điệu, vuốt ve mái tóc dài đáng tự hào của nhỏ\\\“Ba tôi nói sắp tới trường ta sẽ có kì thi giữa kì. Ông ấy muốn chúng ta phải nằm trong top 50 người đạt điểm số cao nhất\\\” Mạc Y đáng ghét, ai hỏi mà mi trả lời.

Í! Thi!!!

Lớp đặc biệt ngoài Tam đại tướng quân, tôi và Mạc Y ra thì tất cả đều có học lực gọi là tạm ổn\\\ . Với tình hình như nhỏ Á Đông thì thi cái nỗi gì? Hơ, mà nhỏ đã có Hàn Âu Dương giúp đỡ thì thế nào cũng lọt vào top 50 thôi, sao phải la hét âm ỉ vậy chứ?

Như hiểu được tâm can tôi, Á Đông lắc lắc đầu, trên mặt hiện rõ dòng chữ Cậu Ấy Bảo Tôi Tự Lực Cánh Sinh. Hix, người tình đẹp zai tốt bụng thế đấy, xem ra chỉ có tôi là bạn tốt của nhỏ mà thôi. (Hàn Âu Dương: Hiểu lầm rồi, Tiểu Đông có nhờ tôi dậy nhưng...cô ấy...Haiz, tôi chịu thôi)

Cuối cùng những nghi vấn trong đầu tôi cũng có câu trả lời. Con nhỏ Á Đông này đến bạn chí cốt của nhỏ dậy học còn phát ngán nữa là...HeHe.

Tôi len lén nhìn sang Âu Thần, chuyện hôm qua khiến tôi thấy áy náy. Sắc mặt cậu ấy vẫn âm áp như thường. Phù! Ổn rồi!

Thời gian cứ dần trôi, buổi học sáng cuối cùng cũng kết thúc. Tôi nghe giảng trong trạng thái mơ mơ màng màng, những bài giảng cứ như nước đổ đầu vịt. Vậy mà thành tích học tập lại cao chót vót (Coi bộ như ghê lắm, chỉ đứng thứ ba thôi mà...)

\\\“Từ Hy, xuống nhà ăn thôi\\\” Chẳng biết từ lúc nào, Á Đông sán lại tôi.

Tôi nhìn nhỏ, nhếch mép cười, giọng ngọt xớt\\\“Ừm, hôm nay Đông tốt quá ha, tui cảm ơn...Nói mau, bà có ý đồ gì đây?\\\” Câu nói sau dừ như chặn lửa.

(Á Đông: Phục sát đất, sao bà đoán chuẩn vậy?)

\\\“HaHaHa...tôi...tôi\\\”\\\“Bà giúp tôi nha! Đi mà\\\” Á Đông xoa bóp vai tôi, giọng ngọt xớt\\\“Từ Hy à, tôi không muốn bị mất mặt đâu, HuHuHu\\\”

Trời ơi! Nếu nhận lời thì phiền muốn chết mà không nhận cũng chẳng xong. HixHix. Tôi phải suy nghĩ thật cẩn trọng...nghĩ xem nào...

\\\“Hay để mình giúp cho\\\” Giọng nói quen thuộc vang lên, trước mắt tôi là Âu Thần. Cậu vẫn nở nụ cười\\\Thiên Thần\\\, chẳng lẽ đối với ai cậu cũng nhiệt tình như vậy sao? Lại là cảm giác này...nó khiến tôi thấy khó chịu...

Tôi ngửa mặt lên, khẽ nói\\\“Cậu sẽ giúp Đông ư?\\\”

\\\"Đừng tưởng bỏ, Thần không chỉ giúp mình nhỏ đâu\\\" O! Đây là giọng của phụ nữ.

Mạc Y!

Giờ tôi mới nhìn rõ, ngoài Âu Thần còn có Mạc Y và...các học sinh lớp đặc biệt. Sao nhỏ Mạc lại nắm tay Âu Thần, chẳng lẽ...

\\\"Họ Mạc kia, ai tưởng bỏ chứ? Đừng có mà suy bụng ta ra bụng người\\\" Á Đông bật dậy, trợn mắt lên với Mạc Y. Xem ra, Á Đông đã nổi máu điên lên rồi.

Mạc Y hát cảm về phía tôi\\\"Ai thì người đó tự biết\\\"

\\\"Cô...\\\" Đông tức run người, nhỏ không đâu lại được với Mạc Y đâu.

Tôi hiểu rõ Mạc Y muốn ám chỉ ai. Từ hồi học cấp hai đến giờ, nhỏ luôn tìm cách chơi đùa tôi, cái con nhỏ đáng ghét. Tôi ngẩng đầu lên\\\"Tùy thôi\\\"

\\\"Mày...\\\" Mạc Y bị tôi chơi xỏ, ánh mắt nhỏ nảy lửa.

Mặc kệ con nhỏ chết tiệt đó, tôi quay người bỏ đi.

Trong giờ nghỉ trưa, tôi cũng không rõ mình đã đi đâu...Cũng may, vào giờ này ít học sinh. Sau buổi học sáng mệt mỏi, ai còn tâm trạng đi dạo nữa.

\\\"Lâm Tử Hy, Lâm Tử Hy kia\\\"

\\\"My Princess, anh yêu em nhiều lắm\\\"

\\\"Honey ơi, Tử Hy ơi\\\"

Chúa ơi, cảnh tượng này lại diễn ra rồi. Phía sau tôi, một đám nam sinh tay cầm khẩu hiệu hò reo ầm ĩ. Ba mươi sáu kẻ chuồn là thượng sách. Vút!

Tôi bỏ chạy, đám nam sinh kia cũng đuổi theo.

...

Học...Học...

Sao mà bám dai như đĩa vậy?

Tôi lê từng bước chân trên đất. Không xong rồi, khoảng cách giữa tôi và đám \\dân tình\\ mỗi lúc một gần...

Vút!

Một bàn tay to khỏe kéo tôi vào sau cánh cửa, hơi ẩm từ bàn tay khiến tôi tỉnh lại..

\\\"Í...U...u\\\" Tôi cố đẩy cánh tay đang bịt miệng tôi ra, hấn khỏe quá...Cao thủ karate như tôi cũng không đâu nổi. HixHix.

\\\"Trật tự đi nào\\\" Giọng nói này...Không thể nào...

Hai mắt tôi tối sầm lại...Người toát mồ hôi hột...

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

\\\"Ồ, đâu mất rồi\\\"

\\\"Tìm đi\\\"

Đám nam sinh nhốn nháo chia nhau đi tìm tung tích của tôi.

Cạch...Chết cha! Cánh cửa chỗ tôi đang nắp bật mở. \\\\"Vào đây tìm xem\\\"

Phen này...

\\\\"Đi ra ngoài hết\\\" Một giọng nói nghiêm nghị vang lên khiến cả đám nam sinh mặt tái xanh. Tôi tò mò, nhìn qua khe hở. Trước mắt tôi là Vương Thế Khải, hấn làm gì ở đây vậy?

\\\\"Khải, bọn mình...à, cậu có nhìn thấy Hy không?\\\" Tên cầm đầu mạnh dạn bước lên, nhìn thẳng vào mắt Vương Thế Khải. (Vì tình yêu hy sinh một chút có là sao?) Dám đứng ngang hàng với đại ma đầu họ Vương, tên này liều thật.

Vương Thế Khải trừng mắt, khoanh tay trước ngực\\\\"Tôi và cô ta có liên quan gì tới nhau. Cút hết\\\" Hơ, nói nghe hay nhỉ? Mà kể ra tôi và hấn cũng có liên gì tới nhau chứ.

Tên cầm đầu run cầm cập, khí thế của hấn không cánh mà bay. HaHa.\\\\"Đi...\\\"

Lập tức, cả đám bỏ chạy tán loạn. Tên Vương Thế Khải này khủng bố thật!

Phù! Tôi nhìn theo cái bóng của đám nam sinh đang khuất dần, trong lòng thờ phào nhẹ nhõm.

Vương Thế Khải nở nụ cười châm chọc, ở đây chỉ có hấn thôi mà\\\\"Ra được rồi đó!\\\"

Hả???

Cánh tay bịt miệng tôi cuối cùng cũng bỏ ra, cậu ta đi về phía hấn\\\\"Hi. Cảm ơn nha\\\" Vẫn là nụ cười \\\\"Thiên Thần\\\", tôi tự hỏi tại sao lúc nào cậu ta cũng cười được, trong mọi hoàn cảnh.

\\\\"Bà cô tổ ơi, làm ơn ra được rồi đó\\\" Vương Thế Khải chấp tay trước ngực, hấn cầu nguyện gì vậy, bộ khủng hả?

Tôi định thần lại, Lâm Từ Hy! Mây vẫn đang nắp sau tấm ván mà. HixHix, ngại quá! Tôi dời khỏi chỗ nắp, mặt đỏ ửng. Kể ra lần này nhờ có Âu Thần và Vương Thế Khải nên tôi mới thoát nạn. HeHe. Đây là sự kết hợp hoàn hảo giữa Thiên Thần và Ác Quỷ.

\\\\"À, Lâm Từ Hy, chiếc vòng trên cổ cậu là thế nào vậy?\\\" Âu Thần nhìn tôi vẻ khó hiểu, đôi mắt nâu hoài nghi.

Đẹp lắm hả? \\\\"Hi, đó là chiếc vòng bà tôi tự làm, chỉ có một thôi đó\\\" Tôi đắc chí, giơ cao chiếc vòng lên cho hai người kia nhìn rõ.

Vương Thế Khải thấy vậy, bĩu môi\\\\"Làm như ghê lắm\\\" Bộ mi ghen sao? Lêu Lêu...

Tôi vui sướng nhìn họ. O! Sắc mặt Âu Thần...Tôi không hiểu...Lần đầu tiên thấy cậu ta như vậy... Tại lớp đặc biệt trường Minh Khánh...

\\\\"Mấy người đi đâu mà giờ mới đến vậy?\\\" Á Đông nhìn ba chúng tôi không chớp mắt. Lúc sau, nhỏ nở nụ cười tinh quái khiến tôi khó chịu.

\\\\"...\\\" Không ai trả lời nhỏ...

Mạc Y dừng bút, nhỏ tiến về phía tôi, khẽ nói\\\\"Thần là của tao...\\\"

Xi! Ai thêm cướp đi cậu ta chứ! Tôi thân là Hotgirl Minh Khánh, thiếu gì chàng trai tốt hơn cậu ta. (Hiếm thôi ạ)

Nhỏ Mạc chạy đến kéo tay Âu Thần về chỗ ngồi, giọng ngọt xót\\\\"Thần à, cậu đi lâu như vậy khiến mình lo lắm đấy\\\"

Sặc...Những lời đường mật của nhỏ khiến tôi sặc cả nước bọt. Bình thường thì dữ như cộp ý...(Thi Hy cũng vậy thôi)

Tôi mặc kệ hai người kia, đi về chỗ của mình. Chúa ơi! Bao nhiêu bài tập thế này chắc con chết mất! Tôi lật đi lật lại những quyển sách nâng cao dày cộp, mắt dung dung...Xem ra lần này không học thì tiêu rồi!

\\\\"Rên vừa thôi\\\" Í, giọng nói này là của Vương Thế Khải. Tôi quay sang trái, đập vào mắt tôi là tên họ Vương ngạo mạn, hấn ta về chỗ lúc nào vậy?

Tôi chẳng thèm để ý đến hấn, tiếp tục \\\\"xem sách\\\". Xem sách kiểu này có mà nguy...

Á Đông đặt quyển sách nâng cao toán lên bàn tôi\\\\"Từ Hy, bà giảng cho tôi bài này với!\\\"

Trời ạ! Thần tôi còn lo chưa xong đã...Tôi thờ dài, định cầm cuốn sách lên...cùng lúc đó, một bàn tay khác đã cầm nó lên trước...Ho! Khi định thần lại, tôi mới nhìn rõ bàn tay trắng với các ngón tay thon dài tuyệt đẹp đó của Vương...

\\\\"Đưa tôi giải giúp cho, đầu đất như kia thì nghĩ một gông cũng chẳng ra\\\" Hấn cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi. Cái gì mà đầu đất kia, cái gì mà nghĩ một gông cũng chẳng ra chứ? Đầu tôi bốc hỏa nghi ngút...

Á Đông chặn tay trước mặt tôi\\\\"Stop bà ơi\\\" Chúng tôi chơi với nhau từ nhỏ nên cũng hiểu rõ người khác đang nghĩ gì. Nhỏ ngồi cạnh Vương Thế Khải, làm dáng thực nữ\\\\"Cậu...giúp mình với...\\\" Lại một lần nữa tôi sặc nước bọt rồi...Bộ nhỏ không để ý đến Hân Âu Dương sao, hình như cậu ta...

(Hàn Âu Dương: Sao lúc nào mình cũng bị hiểu lầm vậy? Có Khải rồi thì Tiểu Đông chắc chắn sẽ lọt vào top 50 thôi)

Trong lớp, ai nấy đều cặm cụi với đồng bài tập chất cao như núi. Đầu óc tôi quay mòng mòng...Những công thức toán học bay qua bay lại trước mắt...

Hơ...Hơ...Hơ...

Tôi đưa mắt nhìn ra xung quanh, Âu Thần và Mạc Y đang học toán, Vương Thế Khải và Á Đông cũng vậy. Hàn Âu Dương thì viết văn...

...

Còn nhỏ Liz, nhỏ đang làm gì thế...không lo học sao...?

Nhỏ Liz Mạc đang cầm tấm ảnh của tôi khi làm Tomboy... Haiz! Tôi nằm trên giường thờ dài ngao ngán. Ước gì không thi cũng đỡ nhỉ? (Điều ước viễn vông)

Í! Như nhớ ra được điều gì, tôi bật máy tính, đăng nhập nick Lâm Phong. Ui! Nhỏ Liz không online, hú vía. Tôi vui sướng...

Bạn có tin nhắn mới Cái quái gì thế này?

Tôi nháy chuột vào nút Xem

From: Tiểu thư kiêu ngạo

7h tối nay tại French Restaurant. Không gặp không về!

Tôi nhìn nhăm ư, nhỏ Liz định gặp tôi. Ai thêm đi chứ? Tôi lè lưỡi, mở TV lên xem

Trong đầu hiện lên dòng tin nhắn của nhỏ. Đã bảo là không đi rồi mà!

Không gặp không về! Hà??? Con nhỏ này tính thẳng thắn, nói là làm. Xí! Chắc nó đợi lâu cũng về thôi mà...HaHa...Minh lo gì cho nó chứ?

Tíc...tác...Tíc...tác...

Boong...Tiếng chuông đồng hồ vang vọng khắp ngôi biệt thự. (Như tiếng đại bác)

Đã quá ba mươi phút rồi! Tôi lo lắng, trong lòng thấp thỏm...Liệu nhỏ?

Thôi, cứ đi vậy! Tôi thay nhanh bộ đồ con trai, chạy ra khỏi nhà...

Hộc...Hộc...Đến nơi rồi...Mệt quá...!

\\\"Xin mời quý khách\\\" Nhân viên phục vụ cúi người, vẻ kính trọng. Mấy nơi như thế này tôi đến mòn cả chân rồi. Tôi bước vào trong...Nhỏ Liz ở đâu vậy nhỉ? Con nhỏ đáng ghét, dám nuốt lời!

Tôi thờ ngườì, ngồi xuống ghế...đầu bốc hỏa. (Thế nào mà suốt ngày chỉ thấy bốc hỏa? Thảo nào tóc vàng đến vậy) HixHix. Tôi nhìn vào chiếc đồng hồ hãng Gucci đeo trên tay, đã tám giờ rồi mà vẫn không thấy mặt mũi nhỏ đâu.

...Thời gian cứ trôi đi.

Chín giờ rồi! Không thèm đợi nữa, đi về!

Tôi đứng dậy, định quay người bỏ đi thì cánh cửa kính bật mở, một cô gái xinh đẹp bước vào. Đôi mắt xanh lam hợp hồn...Liz Mạc, giờ nhỏ mới chịu đến.

Vừa nhìn thấy tôi, nhỏ Liz hồn nhiên\\\"Cậu đợi đã lâu rồi. Không ngờ cậu lại đợi tôi lâu như vậy?\\\" Làm như ghê lắm, bộ tưởng ta thích mi hả??? Lần này, toàn thân tôi bốc hỏa (Đây là lần thứ N+1 rồi)

\\\"À, không có gì. Tôi cũng vừa mới đến thôi\\\" Tôi cười gượng gạo, ra dáng nam nhi.

Nhỏ Liz nở nụ cười tinh quái\\\"Nói dối! Cậu đến từ lúc bảy rưỡi\\\"

Hả??? Nhỏ tới trước tôi sao...bất người ta đứng đợi rõ lâu (Ngồi đợi hần hoi nhé)

Tôi tức giận\\\"Cậu...đến rồi sao không nói cho tôi biết\\\"

\\\"Đơn giản thôi, vì Phong đến muộn nên tôi cũng muốn cho cậu thử cảm giác của người đến trước\\\" Liz cười tươi, chạy đến nắm tay tôi.

Tôi tức giận đẩy nhỏ ra. (Phũ phàng quá) ""Chúng ta gặp nhau rồi, tôi về trước"" Tôi lạnh lùng, đi về phía cửa...

Đằng sau vang lên giọng nói yếu ớt của Liz Mạc""Đừng đi mà!"" Tôi nghe nhầm ư? Lần đầu tiên thấy nhỏ phá vỡ hình tượng nữ sinh đồng đánh...Tôi cảm thấy...không biết dùng từ ngữ nào để diễn tả nữa...""Xin cậu đấy!"" Giọng nói đó lại vang lên...

Tôi không làm chủ được bản thân, quay đầu lại...

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Nổi Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Giờ chỉ còn mình tôi và Liz Mạc, dường như nhỏ đã bao chọn cả nhà hàng này rồi.

""Cậu ăn đi"" Nhỏ Liz vui vẻ nhìn tôi. Há???Tôi có nhìn nhầm không vậy? Con nhỏ này mà cũng biết ngại ư?

Ehe! Tinh lại ngay, chắc đây chỉ là ""chiều thức sát fan"" của nhỏ thôi mà. HaHa.

""Ừ!"" Tôi đáp lại nhỏ bằng nụ cười tươi hơn thế, rồi cắt nhỏ miếng bít tết ra.

...

Nhỏ Liz và tôi nói chuyện với nhau rất hợp. Có lẽ, tôi đã quên hết hận thù với nhỏ rồi. Liz giờ đây là một cô gái vô cùng xinh đẹp, quý phái. Tôi nhìn vào đôi mắt xanh lam ""đáng ghét"", sao giờ lại thấy nó vô cùng ấm áp. Liz Mạc có thật là cô nữ sinh đồng đánh chứ? (Miệng vừa nói chỉ là ""chiều thức sát fan"", giờ lại...khó tả quá!)

Hay là thử hỏi Liz về tôi khi còn là con gái xem nhỏ biểu hiện như thế nào, tôi chỉ sợ nhỏ lại găm lên như sư tử hà đông mà thôi. HixHix.

""À! Cậu thấy Lâm Tử Hy thế nào?"" Tôi rụt dè hỏi, toàn thân toát mồ hôi hột. Cầu mong nhỏ không ""tặng"" cho tôi tách cà phê zô mặt.

Liz nhâm nhi tách cà phê, nghe thấy câu hỏi của tôi, nhỏ thoáng ngạc nhiên""Sao cậu lại hỏi vậy?""

Chết cha! Phải làm gì đây? Bìa...

Đây là sở trường của tôi mà. HeHe.

""À! Hy là em họ của tôi"" Tôi giả giọng quan tâm, nhìn Liz Mạc vẻ lo lắng""Chẳng lẽ, ở trường em ấy làm chuyện gì sai à?"" (Như thật)

Khuôn mặt Liz không biểu cảm, nhỏ khẽ nói""Cô ta chẳng làm gì sai cả?""

HaHa. Nhỏ tin tôi rồi, mỹ nhân kế của tôi luôn thành công mà. Í! Lại quên rồi, mỹ nam kế!

Tiếp tục nào""Cậu thấy em họ tôi thế nào?""

""Chẳng thế nào cả nhưng cô ta cũng xinh đấy!"" Liz vẫn tiếp tục nhâm nhi tách cà phê.

Trời ơi! Hôm nay là ngày gì vậy, mặt trời mọc đằng tây rồi sao? (Tối rồi mà Hy. Aha! Phong)

Câu nói của Liz Mạc khiến tôi vui sướng, kìm chế...kìm chế...nào! Tôi cố giấu nụ cười""Ừm!""

Liz Mạc bỗng đặt tách cà phê xuống bàn, nhỏ chăm chú nhìn tôi, ánh mắt xanh lam sáng long lanh""Kể ra cậu cũng giống cô ta đấy chứ!""

Tôi ngoảnh mặt đi nơi khác, phải thật cẩn thận""HaHa! Chúng tôi là anh em họ mà. Ai cũng nói vậy đó""

""Vậy sao?""

""Ừ!""

(Lâm...Phong ơi là Lâm Phong! Không đâu lại đi gọi chuyện để người ta nghi ngờ) *Phải nói đúng tên kéo nó cho ""củ đậu"" zô mặt thì TOI*

Tôi cố tỏ ra bình tĩnh, nhìn Liz một cách tự nhiên. Nhỏ vẫn nhìn tôi vẻ nghi hoặc.

Thịch...Thịch...Thịch...

Tim tôi đập loạn xạ... Phải làm sao bây giờ?

Pi...Pi...Pi... Vừa lúc đó, tiếng chuông điện thoại kêu lên inh ỏi. Tôi đút tay vào túi quần, lấy nó ra. Lại nhớ đến cái lần giúp Âu Thần bắt trộm, không biết lần này chiếc điện thoại giúp hay là hại tôi nữa đây...???

"Alô ạ!" Tôi đưa máy lên tai nghe, vẻ lễ phép.

Boong! Thôi, tiêu rồi...

Phía đầu dây bên kia vang lên giọng nói quen thuộc của Mom:"Con đi đâu giờ vẫn chưa về. Biết mấy giờ rồi không?" Mom hét lên như sư tử bọ dúi khiến tôi run cầm cập.

Cụp...Tôi cụp máy, chỉ cần nghe thêm một giây nữa thôi, tôi có thể bị thùng mành nhĩ ngay lập tức. (Đáng sợ quá)

"Ồ nhà có việc, tôi về trước..." Tôi đứng bật dậy, chuồn lẹ ra ngoài cửa.

Liz Mạc không nói gì, nhỏ...Tôi cũng chẳng rõ nhỏ đang làm gì nữa...Thà về nhà bị phạt còn hơn ở đây để người khác phát hiện ra thân phận thật của tôi.

Tôi chạy một mạch về nhà. Học...Học...Đứt cả hơi...

Ủa??? Hôm nay nhà có khách sao???

Trong sân có vài chiếc xe hãng BMW đời mới nhất. Còn có cả mấy tên vệ sĩ cao cao, mặc đồ đen. HixHix. Lại chuyện gì nữa đây...Tôi đẩy cửa, định đi vào trong..."Oái! Ừ...ừ..." Một cánh tay phụ nữ bịt chặt miệng tôi.

Tôi bị lôi xềnh xệch lên nhà bằng cửa sau.

Bộp...Chỉ năm phút sau, anh chàng đẹp trai mang tên Lâm Phong bị quăng lên giường không thương tiếc.

"Đau quá! Mom làm cái gì vậy?" Tôi tức giận, hét lên ầm ĩ. Trùng mắt lên nhìn người phụ nữ quý phái trước mặt.

Dường như Mom còn tức giận hơn cả tôi, quát um lên:"Nhỏ cái mồm thôi! Thay ngay bộ đồ con gái rồi xuống dưới nhà" (Nhắc người sao phụ nhân không cần nhắc bản thân mình trước đi!)

"Hơ...Con chẳng thay..." Tôi ngồi vắt chân, mồm huýt sáo.

Tôi có thể nhìn thấy ngọn lửa tức giận trên người Mom mỗi lúc một bùng phát:"Được, con cứ thử xem! Gia đình chỉ tịch Vương - cộng tác mới của ba con đang ở dưới nhà...Nếu..."

Mom chưa kịp nói hết câu đã bị tôi cắt lời:"Ý Mom là gia đình tên Vương Thế Khải ạ?"

"Con bé này, sao lại nói là \tên\ hả?"

Tôi hóa đá, mặt cắt không còn giọt máu. (Mặt trắng bệch)

Đúng là, tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa. Có lẽ, quả dưa lần này có vỏ dày lắm đây...

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Nổi Loạn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Tôi thay nhanh bộ váy, trang điểm nhẹ rồi đi xuống dưới nhà. HixHix. Sao lại lo vậy nhỉ? Vừa đặt chân đến phòng khách, đập vào mắt tôi là nụ cười ngạo nghễ của tên đại ma đầu Vương Thế Khải. Nhìn phát ối (Đầu đến nỗi ối)

Aha! Người bên cạnh là ba mẹ hấn ư? Nhìn đầu có tòi mà lại để ra đứa con luôn coi trời bằng vung nhĩ. (Tự hỏi rằng: Ba mẹ Hy \\\\ĐẦU CÓ TÒI MÀ LẠI ĐỂ RA ĐỨA CON\\\\" tính nam chẳng ra nam, nữ chẳng ra nữ)

\\Con chào chủ tịch, chào phu nhân, chào...\\\" Tôi cúi đầu, lễ phép chào vợ chồng Vương chủ tịch. Còn hân ta, mặc kệ nhé! Lâu Lâu..

Vương Thế Khải chẳng tỏ ra tức giận, một chút cũng không có. Sao mi lại cư xử như thế, phải tức giận, gầm lên Cô Không Chào Tôi Là Ăn Bĩnh Đổ, rồi hân lao đến nhưng chưa kịp chạm vào vạt áo đã bị tôi cho bay tít ra ngoài cổng chứ...Đúng là cái đồ đáng ghét! (Người ta có tội tình chi?)

\\Bộ cậu chê tôi hả?\\\" Hân nhìn tôi chằm chọc. Hôm nay lễ phép thế, gọi \\cậu\\ cơ đấy. Cái tên mặt người dạ thú này, nhất định sẽ có ngày ta cho mi Àê Hấp luôn!

Tôi chẳng thèm đếm xỉa tới hân, tăng lờ đi chỗ khác.

\\Hi. Tại Tiểu Hy không được khỏe nên nhìn nhảm đó mà...\\\" Mom cười trừ, liếc xéo tôi một cái suýt ngóm.

Dad cũng hùa theo\\\"Đúng...rồi đó\\\"

Trời ơi! Hai người bị tên họ Vương đó lừa cả rồi. Sao lại có thể phản bội đứa con gái xinh đẹp hay đứa con trai ga-lăng này chứ.HixHix. Tôi tức run người, tay nắm chặt nắm đấm. Nếu có thể, chỉ muốn ăn tươi nuốt sống, băm vằm hân ta thành trăm nghìn mảnh...Nhưng rất tiếc là...không thể...

\\Cháu chẳng thấy cậu ấy một chút nào\\\" Tên Vương Thế Khải chằm chọc. Hân nói vậy khiến Mom và Dad tôi cứng họng.

\\Àhưm! Khải, con và Lâm tiểu thư đi chỗ khác để ba mẹ bàn chút công việc với ngài chủ tịch đây\\\" Vương chủ tịch - ba của hân cuối cùng cũng lên tiếng. Xem ra, ông ấy là có thể là một vị cứu tinh mới của tôi đây.

Vương Thế Khải không nói gì, hân im lặng. Được, giờ để ta xử mi\\\"Vương chủ tịch đã nói vậy rồi. Cậu! Ra đây tôi có việc...\\\" Tôi giờ tay làm ám hiệu để hân ra ngoài.

Không ngờ Vương Thế Khải chịu đi. Hân đứng dậy cúi đầu chào ba mẹ hân, Mom và Dad rồi theo tôi ra ngoài...

...

Chúng tôi đi dạo trong khuôn viên. Trong đêm gió mát, ánh trăng mờ ảo càng tô thêm vẻ đẹp nơi đây. Phải chọn chỗ nào gọi là \\tạm ổn\\ để thanh toán món nợ với tên này mới được. Hai chúng tôi, một trước một sau, lẳng lặng đi không ai nói câu nào. Qua ánh trăng, hình bóng cả hai phản chiếu lên mặt đất.

\\Có chuyện gì thì nói đi bà cô, tôi mới chán lắm rồi\\\" Cuối cùng Vương Thế Khải cũng chịu bắt chuyện trước. Tôi dừng bước, quay mặt lại nhìn hân. Mái tóc dài dài màu nâu bị gió làm rối, trông mắt đen như đá lưu ly nhìn tôi không chớp. Nước da trắng hồng cộng thêm đôi môi hình cánh hoa cũng đủ khiến người khác bị hấp chìm. Tên này có sức hút kinh quá, tôi phải đề phòng cẩn thận. Nhưng, sao mắt tôi, mắt tôi không dời khỏi con người đó được.

\\Sao nhìn tôi đắm đuối vậy, đừng nói là cô lại lần thứ N+1 kết tôi đấy nhé!\\\" Thấy tôi hành động kì lạ, hân thoáng ngạc nhiên...

\\\"...\\\" Tôi không biết phải trả lời ra thế nào, cứng họng...HixHix...

Hai chúng tôi đứng cách nhau không xa, mặt đối mặt...

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Nổi Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 11

Lâm Từ Hy! Phải tỉnh lại ngay, đừng để hân hớp hồn dễ dàng như vậy chứ?

\\Tên Vương Thế Khải kia! Hôm nay ta thay trời hành đạo, cho mi Àê Hấp luôn!\\\" Tôi chỉ thẳng tay zô mặt hân. Đường đường là tiểu thư nhà họ Lâm giàu có mà lại cư xử thiếu lễ độ như vậy. Xí hô, xí hô quá!

\\Cái gì?\\\" Hân nhìn tôi, ngạc nhiên. Mắt chữ @@, mồm chữ O. HaHa! Ngạc nhiên lắm hả, sợ ta rồi sao???\\\"Lâm Từ Hy! Cô làm cái quái gì thế? Hâm hâm dờ dờ\\\" Hân ta cười khẩy. Được! Mi cứ cười đi, cười mãi đi!

\\Tiếp chiêu!\\\" Nhanh như chớp, tôi lao về phía hân, ra đòn quả quyết. Trúng trường này của ta, mi coi như tiêu rồi! Aha Ha!

Pặp...

...Thời gian như ngừng trôi...

\\\\"Oái! Cậu...cậu...\\\\" Tôi ngạc nhiên nhìn Vương Thế Khải. Không thể nào, không thể như thế được, sao hắn có thể tránh được đòn đó của tôi? Trừ phi...

Vương Thế Khải nhìn tôi vẻ châm chọc\\\\"Thì ra, cô cũng biết võ Karate. HaHa. Đừng quên tôi là anh cả của võ quán Karate đó nha\\\\"

Hả??? Thì ra hắn ta là tên anh cả lười biếng, tháng học tám buổi nghỉ 7,5 buổi đó sao? Người mà tôi luôn sùng bái, muốn gặp mặt đây ư? Oh My God! Chắc tôi đứng tim mất!

\\\\"Sao tôi chẳng nhìn thấy cô bao giờ vậy?\\\\" Vương Thế Khải nhìn tôi vẻ ngờ vực. Chết cha! Lúc đó, tôi đang là con trai mà, là Lâm Phong mà...Làm sao đây?

Tôi ngắc ngứ\\\\"À! Tôi đi học có vài buổi thôi\\\\" Làm ơn đấy, đừng hỏi thêm gì nữa...

Nhưng cái tên đại ma đầu đáng ghét đó đâu chịu buông tha cho tôi chứ\\\\"Nếu đi học vài buổi thì không thể ra đòn mạnh như vậy được\\\\"

Cầu trời khản phật! Tôi đành quay lưng bỏ đi, tỏ vẻ bức tức\\\\"Tin hay không tùy cậu\\\\"

\\\\"Oái!\\\\" Tiếng kêu thất thanh của tôi vang vọng khắp khuôn viên rộng lớn. Chuyện gì đang xảy ra thế này? Tôi cố trấn an bản thân, nhìn xuống phía dưới. HixHix. Tên Vương Thế Khải nhắc bóng tôi lên như tên trùm Mafia đang vác khẩu súng lục trên vai í. Nhẹ bẫng!!

Vương Thế Khải! Hắn ta đưa tôi đi đâu vậy?

Đầu óc tôi choáng váng, toàn thân đổ mồ hôi hột. Hai mắt tôi sầm lại...Tôi...tôi không nhìn thấy gì nữa. Có lẽ đã bị đôi cánh ác quỷ đen xì của hắn che hết mọi thứ rồi. HuHuHu (Sức tưởng tượng phong phú quá) ^ _ ^

Bịch... Vương Thế Khải quăng tôi ngã dúi dụi. Đau quá! Tên ma vương đó tàn nhẫn thật...Tôi nhìn ra xung quanh xem hắn đưa đi đâu. Oái! Sao lắm hoa hồng vậy, đừng nói là...vườn hoa nhà phía sau nhé! Nếu là vườn hoa nhà tôi thì phải có đài phun nước ở giữa chứ.

\\\\"Đây là...\\\\" Tôi cứng họng, không biết nên nói gì

Chưa kịp nói hết câu đã bị tên họ Vương chặn lời\\\\"Vườn hoa nhà tôi đó\\\\"

Cái gì???Vườn hoa nhà hắn???Chẳng lẽ...

\\\\"Nhà cậu ở ngay sau nhà tôi ư?\\\\" Tôi không dám tin vào suy luận của mình, đành hỏi lại hắn cho chắc chắn.

Hắn nở nụ cười tinh quái\\\\"Ừm. Giờ mới biết hả?\\\\"

Oh My God! Nghe xong câu trả lời của hắn thì tôi hóa đá ngay lập tức. HixHix. Số mình đen như quạ thui ý! Tôi dờ khóc dờ cười, không biết nên vui vì mình chưa bị Vương Thế Khải quăng mạnh đến gãy xương hay chết ngồi vì nhà hắn ở phía sau nhà tôi nữa. Không ngờ, ngôi nhà mà tôi hay ra sau ngắm và so sánh với nhà mình lại là nhà Vương Thế Khải - kẻ thù thứ ba của tôi. HuHu...

\\\\"Sao mếu máo thế bà cô?\\\\" Hắn nhìn tôi như nhìn thấy sinh vật ngoài hành tinh, tròng mắt đen như đá lưu ly thoáng ngạc nhiên. Bộ chưa thấy con gái khóc bao giờ hả???

Đã thế, ta càng khóc to hơn\\\\"HuHuHu\\\\"

Lúc này, sắc mặt Vương Thế Khải nhợt nhạt, chuyện gì đang diễn ra vậy? Sao hắn đứng không vững thế???

...

\\\\"Đừng khóc nữa, tôi không thích nhìn thấy con gái khóc đâu\\\\" Lần đầu tiên thấy hắn ăn nói dịu dàng thế. Hình ảnh tên này cợt nhả sân bóng rổ lại hiện ra trước mắt tôi.

Vương Thế Khải ngồi xuống, tựa đầu vào vai tôi, khuôn mặt buồn bã. Nhìn hắn như vậy, tôi không nỡ đẩy ra...\\\\"Trước đây, tôi có thích một cô bé. Có lần, tôi đã làm cô ấy khóc...sau đó...cô ấy giận tôi. Kể từ đó, chúng tôi không còn là bạn nữa...\\\\"

Trời đất, con gái gì mà tí đã giận rồi\\\\"Cũng tại tính cậu hay...\\\\" Khó khăn lắm tôi mới đưa ra câu giải thích phù hợp nhất.

Như hiểu được tâm can tôi, Vương Thế Khải đặt ngón trỏ lên môi tôi\\\\"Vậy sao?\\\\"

Tôi khẽ gật đầu...

\\\\"Tôi đáng ghét đến thế ư? Ngay cả cô cũng giống cô ấy, luôn nhìn tôi bằng ánh mắt thù địch\\\\" Hắn thở dài, nhìn đi chỗ khác. Biết trả lời thế nào đây? Trong đầu tôi đặt ra dấu hỏi lớn...

...Thời gian trôi qua rất chậm...Gió mỗi lúc một mạnh...cả người tôi run cầm cập...Vậy mà hắn ta vẫn ngồi yên vị như không có chuyện gì xảy ra. (Đang

tựa vào vai Hy đó)

Tôi tức giận, định đứng dậy thì...tên Vương Thế Khải đó kéo xuống...Bị kéo bất ngờ, tôi ngã ngay vào người hắn.

Khuôn mặt Vương Thế Khải sao vậy...mỗi lúc một gần...Cái gì??? Hắn hôn tôi...Chúng tôi đang hôn nhau ư? Cầu trời khấn phật, đây chỉ là một giấc mơ thôi...HuHuHu...

\\\"Có lẽ, anh đã rất ghét em...nhưng anh không thể...Từ Hy, anh yêu em...\\\" Hắn thì thầm vào tai tôi...

Mọi thứ xung quanh tôi dần...tôi dần...

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Nổi Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Tôi đẩy hắn ra, chạy một mạch về nhà, không dám quay đầu lại nhìn tên hâm hấp đó. Hắn bị đẩy bất ngờ, không kịp né tránh, ngã ra đất.

...

Sầm! Tôi đóng sầm cửa lại...Mặt nhợt nhạt...

Chuyện gì vừa xảy ra vậy, Vương Thế Khải hôn tôi ư? Đó là nụ hôn đầu của tôi mà...HixHix...Tĩnh lại ngay, Lâm Từ Hy! Mày không thể tin những lời tên đại ma đầu đó nói được...Cái gì mà cô ấy giận tôi, người như hắn thiếu gì người yêu chứ? Cái gì mà anh yêu em...Tất cả...tất cả chỉ là lừa đảo...Tôi không tin?

...Thời gian cứ trôi đi, tôi vẫn đứng chôn chân một chỗ...

Như nhớ ra được điều gì đó, tôi chạy về phía cửa sổ, không còn chiếc xe hơi nào ở bên dưới. Nhà họ Vương đã về rồi...!!!

Sáng hôm sau...

Tôi vẫn đến trường như thường. Vừa đến cửa lớp đặc biệt, tôi đứng khựng lại như robot hết pin. Trong đầu hiện ra hình ảnh tên Vương Thế Khải mặt hầm hầm sát khí...

\\\"Từ Hy, sao cậu không vào lớp vậy?\\\" Giọng nói ảm áp của Âu Thần khiến tôi sực tỉnh. Tôi quay đầu lại, cậu ấy vẫn nở nụ cười \\\"Thiên Thần\\\".

\\\"Hơ...mình vào...mình vào ngay đây\\\" Tôi tránh né ánh mắt khó hiểu của cậu ta, lấy hơi thật sâu, đẩy cửa bước vào...

...

Hà???Hôm nay, Vương Thế Khải nghỉ học, coi như ông trời đang đứng về phía người đây mà...Tôi nở nụ cười mãn nguyện nhưng...trong lòng lại có cảm giác hụt hẫng...Sao vậy???

Cả buổi học, ngồi thấp thỏm chờ đợi bóng dáng của tên họ Vương, xem ra, hắn nghỉ thật. Chẳng lẽ, tên này tức quá hóa rồ rồi ư? (Nghĩ vớ vẩn gì vậy Hy)

Reng Reng Reng! Tiếng chuông kết thúc buổi học vang lên khiến tôi sực tỉnh...

Haiz! Lâm Từ Hy tôi lẽ thường đi về một mình (Dẫn trước bác tài dừng đón rồi). Á Đông đến núi Phú Sĩ của Nhật giờ vẫn chưa về, liệu nhỏ có quà cho tôi không? Suốt ngày chỉ có Hàn Âu Dương, cái tên lạnh lùng đó thì có gì hay ho chứ??? Khốn khiếp!

\\\"Oái!\\\"

Cái quái gì thế???

Tôi tức giận nhìn vào hung thủ vừa gây ra chuyện này. Là hòn đá!!! Hòn đá đáng ghét, dám cản đường ta! (Tại Hy đi đường mà tâm trí lơ lửng chín tảng mây đó chứ?)

Tôi thượng cẳng chân hạ cẳng tay, đá bay hòn đá đi chỗ khác...

"Oái! Đau quá!" Nó cứng quá! Đáng ghét, ngay cả hòn đá cũng phản bội tôi ư?

(Hòn đá: Tôi có tội tình gì?)

Thôi! Không tính toán với mi nữa, ta là người độ lượng mà. HaHa!

Tôi đẩy cửa, định bước vào trong. Hơ, ai vừa sơn lại cửa thế??? Sáng nay, tôi đi vẫn còn màu đen, giờ lại chuyển sang xanh...Trời đất, vườn hoa hồng ở phía trước biến đâu mất rồi??? Kẻ khốn khiếp nào đã làm chuyện này vậy, để ta mà bắt được thì mi tiêu đời luôn.

Tôi mở cửa...

Oái! Ngôi biệt thự này không phải nhà tôi...mà là hà đẳng sau...Nói như vậy thì tôi đang đứng ở cổng nhà Vương Thế Khải rồi...Ba mươi sáu kẻ chuẩn là thượng sách...Chuẩn lẹ!!!

"Ê! Lâm Tử Hy! Sao lại đứng trước cửa như tôi vậy? Bộ sáng nay tôi không đi học, nhớ lắm hả?" Tôi chưa kịp chuẩn thì giọng nói của tên ác ma vang lên, xem ra hắn vẫn bình thường...Tôi thờ phào nhẹ nhõm.

"Này...Tôi về nhầm nhà thôi, ai thêm nhớ cái tên khi gió như cậu chứ!" Tôi quay đầu lại, khoanh tay trước ngực ra oai. Không có ai ở đằng sau...HixHix!

Mà hắn ta...hắn ta đang ở đâu vậy???

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Nổi Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

"Tôi ở trên này nè!" Tôi nhìn về phía phát ra tiếng nói. Thấy Vương Thế Khải ngồi bên cửa sổ, nhìn tôi chăm chú"Nói mau, cô đến đây làm gì?"

"Hơ. Thấy cậu không đi học nên..." Tôi thành thật nói, từ lúc nào học được tính này vậy nhỉ?

Hắn nở nụ cười ranh ma"Lo cho tôi hả?"

Ai thêm lo cho mi chứ, đừng tưởng bở.

Khi tôi định thần lại, tên đó biến đi đâu rồi.

"Oái!" Cái gì thế này, một bàn tay đang nhấc bổng tôi lên.

"Suyt!" Giọng nói này của Vương Thế Khải, hắn xuống đây từ lúc nào thế. Tôi hốt hoảng quay lại, giờ đây, mặt tôi chỉ cách hắn 0,01mm. (Cứ như sắp kiss ý)

Vương Thế Khải bế tôi lên phòng hắn. Căn phòng thật gọn gàng, với tính cách của hắn,tôi cứ nghĩ nó sẽ như bãi rác chứ. Thật không thể tin vào mắt mình được. Trong phòng thoang thoang mùi hoa hồng, họ Vương cũng thích hoa hồng sao??? Tôi như chết lặng, đứng chôn chân một chỗ...

"Cô bị sao vậy?" Vương Thế Khải tròn mắt nhìn tôi, bộ tôi giống bị sao lắm hả???

Mặc kệ hắn muốn nghĩ gì, tôi đi đến bên giá sách. Tên này học chăm dữ, bao nhiêu sách nâng cao nhìn muốn ói máu. Hơ, quyền gì thế này? Tôi lấy quyển sách màu hồng dày cộp ra khỏi giá "Sẽ Có Thiên Thần Thay Anh Yêu Em" của tác giả Minh Hiểu Khê.

"Cậu cũng thích đọc truyện này hả?" Tôi vui vẻ nhìn hắn bằng ánh mắt tinh nghịch.

Vương Thế Khải ngồi xuống ghế, rút bông hoa hồng ở lọ ra, đưa lên ngửi"Là Thần tặng tôi đó"

Hơ!!! Quả đúng như tôi nghĩ, tên này mà đi mua truyện tiểu thuyết tình cảm chắc giới thạch chết lâu rồi.

Hắn nhìn tôi chằm chằm, hỏi nhỏ"Nếu tôi chết, cô sẽ như Mẹ Ái chứ? Mãi mãi không quên được hình bóng người yêu cũ"

"Cậu nói gì lạ vậy? Chúng ta đâu có yêu nhau..." Tuy miệng nói vậy nhưng trong lòng tôi có cảm giác hụt hẫng...

Hắn nhìn ra ngoài cửa sổ, đắm chiêu suy nghĩ"Sao không? Tôi đáng ghét thế à?"

...Trông Thế Khải thật cô đơn...Tôi thấy hơi hận...

\\\"Tôi...\\\" Tôi định giải thích thì bị đôi môi khác ngăn lại...

...Hắn ta...đang hôn tôi...Đây là lần thứ hai chúng tôi như vậy...

Khác với lần trước, giờ tôi không đẩy hắn ra...

\\\"Nói với anh, em yêu anh đi\\\"

\\\"Em...yêu anh...\\\" Hai má tôi đỏ ửng, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt đen như đá lưu ly kia.

Khải nở nụ cười mãn nguyện...

Hình bóng chúng tôi được ánh tịch dương phản chiếu xuống sàn nhà...

Khải ôm tôi vào lòng, cậu ấy như đã trở thành con người khác...

Cạch...Cánh cửa phòng bật mở, hai bóng người đi vào...

\\\"Khải, Hy...hai cậu\\\" Âu Thần và Hán Nam Dương mất chữ

, mồm chữ O nhìn chúng tôi không chớp mắt.

Thế Khải hơi bối rối\\\"À, chúng mình đang quen nhau...\\\"

\\\"Vậy thì chúc mừng hai cậu...\\\" Sắc mặt Âu Thần không biểu cảm, cậu nở nụ cười nhạt. Lần đầu tiên, tôi thấy Thần như vậy.

...

Cả buổi, Âu Thần không nói chuyện, cậu ngồi yên vị ở một chỗ. Tôi thấy rất khó xử, cầu mong có một vị cứu tinh.

Pi...Pi...Pi...Tiếng chuông điện thoại của tôi kêu inh ỏi...

\\\"Tiểu thư, bà chủ sắp về rồi ạ\\\" Đầu dây bên kia vang lên giọng nói của quản gia Lý. Mom sắp về rồi ư, chết cha!

Tôi đứng bật dậy\\\"Xin lỗi, mình có việc phải về trước\\\" Rồi nhanh như chớp, tôi dõng dạc biệt thự nhà họ Vương, chạy một mạch về nhà.

Ầm...Cánh cửa bị đẩy không thương tiếc...\\\"Cháu về rồi đây...\\\"

\\\"Thư tiểu thư...bà chủ vừa gọi điện nói tối nay không về ạ\\\" Quản gia Lý run cầm cập, tay cầm chiếc điện thoại.

\\\"Vậy thôi\\\" Phù! Mom đi luôn cũng được, may mà tôi thoát khỏi nhà họ Vương...HeHe, số tôi còn may chán!

(Quản gia Lý: Mặt trời mọc đằng tây rồi)

Tôi chạy ù lên phòng, thay nhanh bộ đồ con trai rồi phóng ra khỏi nhà. Lâu rồi không gặp già Trần, nhớ quá! Chẳng bao lâu, biển hiệu ri sắt đề \\\"Quán Ông Già\\\" hiện ra trước mặt tôi, mùi bánh bao thơm phức.

\\\"Già Trần! Cháu đến rồi đây\\\" Tôi vui sướng, tay bắc thành cái loa la lớn.

Già Trần bị tôi dọa một vỏ đựng tóc gáy, mặt tối sầm\\\"Cháu lại dọa ta. Mà lâu rồi không thấy cháu tới, công việc bận quá\\\"

\\\"À! Đạo này cháu đang bận học, ít khi ra ngoài\\\" Tôi viện cớ, cười trừ. (Bận học ư???)

Già khẽ gạt đầu rồi quay về phía nồi bánh. Tôi lại trở thành chân đắc lực của Già. HixHix.

...

\\\"Lâm Phong! Bàn bên này\\\"

...

\\\"Phong, nên nghỉ chút đi\\\"

...

Bài kiểm tra...Đến đây nào...Khó hay dễ nhỉ...?

...Thời gian trôi đi rất nhanh, chẳng mấy chốc tôi đã hoàn thành xong bài thi, tự mãn về kết quả của mình.

\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\"Giờ mới xong, em làm chậm quá đó\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\" Vương Thế Khải ngồi vắt chân, chăm chọc tôi.

Hả???Giờ mới xong???

Tôi để ý đến xung quanh. Trời đất! Thần và Khải làm xong trước tôi, không thể nào. Thành tích học tập của tôi luôn đứng thứ ba là do hai người này sao? HuHuHu...Đau tim mất...

Người thứ tư xong là Mặc Y, nhỏ ngồi vuốt mái tóc dài của mình, lông mày nhướn lên vẻ kiêu ngạo... Tiếp theo là Hàn Âu Dương, sắc mặt cậu ta không biểu cảm, lạnh lùng hết mức...Kể tiếp, ủa? Không có ai vậy? Á Đông, Á Đông đâu rồi?

Tôi nhìn về phía Á Đông, nhỏ vẫn cặm cụi làm nhưng tốc độ viết thì chậm hơn cả rùa bò. Liz Mặc và những người còn lại cũng vậy, đề bài dễ thế đương nhiên họ phải làm được rồi.

Bạn tôi ơi! Fighting Fighting nào!!!

\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\"Phù! Cuối cùng cũng xong, mệt bỏ hơi tai\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\" Tôi thở phào nhẹ nhõm, tự đắc\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\"Cũng may mà tôi có chỉ số IQ cao đó. Hớ Hớ Hớ\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\"

Nhỏ Á Đông nhìn tôi cười gằn, giờ móng vuốt sắc nhọn ra\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\"Nói mau, bà với Vương Thế Khải có quan hệ gì mà lại xưng anh anh, em em như thế\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\"

Chết cha! Biết nói thế nào bây giờ???

\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\"Tôi...tôi đâu...có\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\" Tôi cúi gằm mặt, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt sắc như dao găm của Đông, mặt tái xanh.

\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\"Cô và Dương có quan hệ gì thì chúng tôi như vậy\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\" Vương Thế Khải đứng ngay sau lưng Á Đông, nở nụ cười ranh ma, đại ma đầu có một không hai của trường Minh Khánh xuất hiện rồi đây.

Á Đông sững sờ, nhỏ như bị hóa đá\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\"Thật...thật hả\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\" Lúc sau, định thần lại, nhỏ quay sang chỉ trích tôi\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\"Bà dám giấu tôi\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\"

\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\"Đâu có...\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\" Chưa kịp nói hết câu, tôi đã bị Vương Thế Khải kéo đi. Bỏ lại Á Đông ở phía sau...

Tôi không rõ Khải đưa mình đi đâu nữa, hần cứ nắm lấy tay tôi kéo đi.

Chúng tôi đi như vậy đã lâu rồi.

Trong ánh tịch dương, tôi và Khải cứ đi như vậy, không tìm thấy đích.

\\\\\"Đẹp không\\\\\" Vương Thế Khải quay mặt lại, mắt hai chúng tôi bắt gặp nhau. Quả thật, lúc này trông hần ta rất đẹp trai. (Xin lỗi, gọi hần quen rồi không sửa được nữa)

Cái gì đẹp cơ???

Tôi ngo ngác ngó ra xung quanh...

Woa! Chúng tôi đang đứng trên núi phía sau trường Minh Khánh.

Đứng ở đây có thể nhìn rõ được quang cảnh trường Minh Khánh.

Tôi len lén nhìn sang Khải. Ánh tịch dương chiếu lên người hần sáng rực, không khác gì thiên thần cánh trắng cả. Từ lúc nào mà ác quỷ bóng đêm bỗng biến thành thiên thần vậy???

Phát hiện ra tôi đang nhìn hần, Khải quay đầu lại\\\\\"Sao nhìn anh chăm chú thế\\\\\"

\\\\\"Ồ...em...\\\\\" Mặt tôi đỏ ửng, biết nói thế nào bây giờ. Chẳng lẽ lại nói tại anh đẹp zai quá nên em ngắm mãi không chán ư?

Biết tôi không tiện nói ra, Vương Thế Khải nở nụ cười châm chọc rồi quay đi hướng khác\\\\\"Phong cảnh ở đây thật đẹp, nó cũng giống như em, có một vẻ đẹp tự nhiên\\\\\"

\\\\\"...\\\\\" Tôi chăm chú nghe Thế Khải nói.

\\\\\"Em biết không? Càng ngày anh càng yêu em đó\\\\\" Hần nháy mắt tinh nghịch\\\\\"Em vẫn ghét anh hả\\\\\"

\\\\\"Đúng vậy\\\\\"

\\\\\"Sao\\\\\"

"Em không rõ" Trong lòng tôi thấy rất hận Vương Thế Khải nhưng không rõ tại sao lại như vậy?

Khuôn mặt Khải sát lại gần tôi, mỗi lúc một gần, môi của hắn cũng vậy...

...

Thời gian như ngừng trôi, hắn lại hôn tôi, còn vòng tay ôm lấy eo tôi nữa. Tôi cố đẩy ra nhưng...không thể...

Dưới sân trường, học sinh tụ tập trước bảng tin, người đông như kiến. Tôi và Á Đông cố lườn lách để tiến về phía bảng tin. Sự xuất hiện của chúng tôi khiến mọi người như hóa đá. Hai mắt biến thành hình trái tim to đùng đoàng.

Hừm! Xem nào!

Thứ nhất: Vương Thế Khải, Âu Thần: 100đ (Điểm tuyệt đối)

Thứ hai: Lâm Từ Hy, Mạc Y: 99,75đ

...

Cái gì đây? Sao tôi lại đứng thứ hai.

Không thể như thế được, tôi luôn tự tin về bài làm của mình, sao lại đề sai chứ?

Khó chịu quá, tìm tôi như bị ai đó bóp nghẹt.

"Từ Hy, bà sao vậy?" Á Đông đứng ngay bên cạnh, hốt hoảng khi nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của tôi.

HixHix. Tôi đứng chôn chân một chỗ...

"Câu ấy sao thế" Giọng nói ấm áp của Âu Thần vang lên từ phía sau.

Á Đông lắc đầu...

Âu Thần nắm lấy tay tôi, kéo đi "Theo mình" Tôi như khúc gỗ mặc cho cậu ta kéo đi. Đám đông mắt tròn mắt dẹt nhìn tôi và Thần tay nắm tay dời khỏi Minh Khánh.

Âu Thần đưa tôi đi đâu vậy???

Cậu đưa tôi qua mấy con phố rồi...

Nhà Trẻ Sunflower

Chúng tôi dừng chân trước cánh cổng sơn xanh của một trường mẫu giáo.

"Đến đây cậu sẽ thấy vui hơn. Vào đi!" Thần nở nụ cười "Thiên Thần" quen thuộc, đẩy tôi vào bên trong cánh cửa.

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Nổi Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Em là...Tomboy ư???

Tôi theo Âu Thần vào nhà trẻ Sunflower. Trên sân trường lát gạch đỏ, từng tốp trẻ chạy nhảy tung tăng. Vừa nhìn thấy Âu Thần, tụi trẻ vui sướng ôm chầm lấy cậu.

"Hoàng tử Âu Thần, sao giờ anh mới tới thế" Một cô bé tết tóc đôi sam làm nũng với cậu. Trông thật đáng yêu. Lúc sau, cô bé để ý thấy tôi đứng sau cậu, ngạc nhiên "Ủa? Chị kia là ai thế"

Thần thì thầm gì đó vào tai cô bé khiến lũ trẻ nhao nhao cả lên. Tôi cũng thấy hơi tò mò.

"Ồ" Lũ trẻ nghe xong mắt chữ @@, mồm chữ O hết lượt. Một cu cậu mạnh dạn tiến về phía tôi "Chị xinh quá! Làm quen nha, em là Hoàng Nam"

Tôi chìa tay ra nắm lấy tay cậu\\\\"Chị là Lâm Từ Hy, rất vui khi được làm quen với em\\\\" Thấy tôi dễ gần như vậy, lũ trẻ thi nhau bắt tay với tôi. Ôi! Mọi tay quá mát!!!

\\\\"Thần! Giờ cậu mới tới hả? Lũ trẻ đợi lâu lắm rồi đó\\\\" Giọng nói êm tai của phụ nữ vang lên. Tôi nhìn về phía phát ra tiếng nói. Là một phụ nữ trung niên, chắc là giáo viên của tụi trẻ này. Trông bà thật quý phái.

\\\\"Hi. Cháu bận chút việc ạ\\\\" Âu Thần gãi đầu, nở nụ cười tươi rói.

Cô nhìn thấy tôi, khẽ hỏi\\\\"Cô bé này là ai vậy\\\\"

\\\\"À! Cậu ấy là bạn cháu, Lâm Từ Hy\\\\" Âu Thần nắm lấy tay tôi, kéo đến trước mặt cô\\\\"Giới thiệu với cậu, đây là cô Diệp Quỳnh, giáo viên của ở đây\\\\"

Tôi cúi đầu, lễ phép\\\\"Chào cô ạ\\\\"

\\\\"Chào em. Trông em rất xinh đấy\\\\" Cô Diệp Quỳnh nhìn tôi, nháy mắt tinh nghịch. Cô thật hiền lành.

Chúng tôi ngồi chơi với tụi trẻ. Chúng rất đáng yêu và dễ mến, cả cô Diệp Quỳnh cũng vậy. Mọi người ở đây thật tốt bụng, khiến tôi quên đi thành tích học tập của mình, quên hết những chuyện không hay. Tôi đang ở thiên đàng ư???

\\\\"Các cháu! Uống chút nước đi\\\\" Cô Diệp Quỳnh bê một khay nước vào, đặt lên chiếc bàn nhỏ.

Tôi khẽ gạt đầu, cổ họng thấy khô rát. Không nghĩ ngợi nhiều, tay cầm ly nước cam vắt, định đưa lên uống...

\\\\"Hoàng tử Âu Thần! Em muốn đi vệ sinh\\\\" Cậu bé Hoàng Nam nũng nịu, ôm chặt lấy cánh tay của cậu. Sắc mặt Thần vẫn hiền dịu. Cậu dẫn Hoàng Nam đi ra ngoài.

Có lẽ Âu Thần rất quý trẻ con.

Cô Diệp Quỳnh nhìn theo bóng dáng Âu Thần đang khuất dần, khẽ nói\\\\"Thần lễ cậu bé ngoan, các bọn trẻ ở đây đều rất quý cậu ấy\\\\"

Tôi biết rất rõ, chưa ai gặp mà không quý cậu ấy. Tôi cũng vậy...

\\\\"Cháu có biết chơi đàn không\\\\"

Tôi vui sướng\\\\"Dạ. Piano ạ\\\\" Cũng lâu rồi không chơi, lần này thử xem sao??? HaHa

Cô Diệp Quỳnh gạt đầu hài lòng\\\\"Bọn trẻ rất thích nghe nhạc, cháu có thể chơi một bản chứ\\\\"

\\\\"Vâng ạ\\\\" Tôi tiến về phía cây đàn piano trắng đặt ở gần cửa sổ. Trên lớp, thầy cũng có dạy vài bài.

Lâm Từ Hy này nhất định sẽ khiến bọn trẻ phục sát đất!!!

Nào! Fighting!!!

Tùng...Tùng...Tùng..

Tôi chơi một bản nhạc mà thầy Đại đã dạy trên lớp trông rất chuyên nghiệp. (Quên tên rồi) Khiến lũ trẻ háo hức, quây quanh tôi. Nhìn những khuôn mặt vui sướng của chúng, trong lòng tôi cũng vui theo. Bất chợt, tôi để mất thấy Âu Thần đứng cạnh cửa, cậu nhìn tôi say đắm. Bị phát hiện, hai má Thần ửng hồng trông mới cool làm sao.

\\\\"Các cháu đi về cẩn thận nhé\\\\" Cô Diệp Quỳnh nở nụ cười đôn hậu nhìn chúng tôi.

Bé Hoàng Nam nấp sau cô, ló đầu ra\\\\"Chị xinh đẹp ơi, thường xuyên đến đây chơi với em nhé\\\\" Quả là cậu bé ngoan, những đứa trẻ khác đều đi ngủ cả, vậy mà...

\\\\"Ừm! Chị biết rồi\\\\"

\\\\"Hai cháu về đi kẻo muộn\\\\"

Âu Thần nháy mắt tinh nghịch với cô Quỳnh\\\\"Cô yên tâm, có Hy ở đây rồi sẽ không có chuyện gì đâu ạ\\\\"

??? Trong đầu tôi đặt ra dấu hỏi lớn. Sao cậu ấy lại nói như vậy?

Bóng của cô Diệp Quỳnh nhỏ dần, nhỏ dần...

Trên con phố vắng vẻ chỉ còn tôi và Thần...

Hai người chẳng ai nói câu gì...

Xào xạc...Nghe rõ tiếng bước chân lê lá khô trên đường...

Tôi rất ghét sự yên lặng, cùng Song Tử mà.

Một Âu Thần dễ mến không ngờ cũng có lúc lạnh lùng đến thế. đành phải bắt chuyện trước thôi.""À! Cậu có vẻ rất thích trẻ con nhỉ""

""Cậu chơi piano cũng rất tuyệt"" Qua ánh đèn mờ ảo trên phố, tôi nhìn rõ được nụ cười có phần gượng gạo của Thần, cậu đang ngại ư???

Một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng tôi""À! Ừ""

...

Không khí lại trở nên yên tĩnh...

Lần này, tôi không dám bắt chuyện nữa...

""Cậu với Khải vẫn tốt chứ"" Lần này, Thần chủ động bắt chuyện trước.

""À...ừ""

Khi nhận được câu trả lời của tôi, ánh mắt cậu thoáng buồn bã. Tôi không quen với khuôn mặt như thế này của cậu...

Lần đầu tiên thấy như vậy...

Âu Thần quay đi hướng khác, giọng nói lạnh lùng""Vậy thì tốt rồi"" Thái độ của cậu ấy như vậy là có ý gì?

Lúc sau, thấy mình đã đi quá đà, Âu Thần quay sang nhìn tôi, trông mắt đen ngầy thơ ""vô số tội"". Có lẽ, tôi đã nguôi đi phần nào sợ hãi...

""Từ Hy! Mình có chuyện muốn nói với cậu""

Trông về mặt khẩn cấp của Âu Thần, tim tôi đập loạn nhịp...

Cậu tiến sát về phía tôi...

Thịch...Thịch...Thịch...

Có chuyện gì vậy? Chẳng lẽ cậu định tỏ tình với tôi ư?

HơHơHơ...

""Cậu là Lâm Phong à""

Câu trả lời mà tôi nhận được có phần...không ổn chút nào!

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Nổi Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Trên con phố vắng vẻ, mặt Âu Thần chỉ cách tôi 0,01 mm. Có vẻ như cậu đang rất nghiêm túc, biết trả lời sao đây?

Tôi ngắc ngứ, người run lên vì sợ hãi""""À! Đó là anh họ mình""""

""""Anh họ""""

""""Ừ""""

Âu Thần quay mặt đi hướng khác, tôi không nhìn thấy biểu cảm trên khuôn mặt cậu""""Cậu đang nói dối đấy""""

Hả??? Nói dối!!!

\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\"Vậy cậu lấy cái gì chứng minh mình nói dối chứ\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\"

Xào xạc...

Những chiếc lá khô bị gió cuốn đầy trên đất...

Âu Thần nhìn thẳng vào mắt tôi, vẻ mặt điềm tĩnh đến đáng sợ\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\"Chính cậu đã thừa nhận chiếc vòng trên cổ chỉ có một cái mà\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\"

Hì, đó là chiếc vòng bà tôi tự làm, chỉ có một cái thôi đó!

Tôi nhớ ra rồi...HixHix. Đúng là tự mình hại mình mà...

Làm sao đây??? Tôi không dám đối diện với Âu Thần.

\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\"Đừng nói với mình là hai anh em cậu thay phiên đeo chung cái vòng này nhé\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\" Cậu ấy thật biết nói đùa. Toàn thân tôi trở nên ảm áp lạ thường.

\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\"HaHa. Thì ra cậu đã biết từ lúc đó, thật ngại quá. Cũng muộn rồi, về nhà nhé\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\"

Hai chúng tôi lại sánh vai đi trên con phố vắng tanh...

\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\"Không ngờ, cậu là một Tomboy đấy\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\" Thần nháy mắt tinh nghịch với tôi, lại là nụ cười \\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\"Thiên Thần đó\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\". Hix. Còn tôi chỉ biết cười gượng gạo mà thôi. HuHuHu! Ngại quá!

Tại lớp học đặc biệt...

\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\"Thông báo, thông báo! Sau những ngày học tập chăm chỉ. Mười người chúng ta đã lọt vào top 50 người có thành tích tốt nhất trong đợt thi vừa qua...\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\" Á Đông đứng trên bục, tay bắc thành cái loa, la lớn.

Vương Thế Khải gục xuống bàn, chẳng thèm ngẩng mặt lên\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\"Có cái gì thì nói mau lên, dài dòng văn tự quá\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\" Trông đáng vẻ \\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\"bất cần đời\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\" của hân, tôi đã chán ngán tới đỉnh đầu rồi.

Nhỏ Đông tức giận, chống nạnh\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\"Tên họ Vương kia, lải nhải nhiều\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\"

\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\"Chính cô mới là người lải nhải nhiều\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\"

\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\"Cậu...\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\"

\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\"Tôi làm sao\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\" Tôi có thể thấy rõ nụ cười ngạo mạn của tên Đại ma đầu họ Vương, đáng sợ quá. Khâu Á Đông với Vương Thế Khải cứ như trướng chọi đá í.

Vừa lúc đó, bóng người yếu điệu đứng chắn trước mặt Á Đông - Nhỏ Mạc Y đáng nguyên rủa\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\"Thôi được rồi, Á Đông! Trình độ của cậu kém như vậy thì đi xuống được rồi, phần còn lại để tôi\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\"

Nhỏ Mạc không thèm để ý đến ngọn lửa tức giận trong đôi mắt của Á Đông, hất cằm về phía trước\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\"Do thành tích học tập tốt nên chúng ta sẽ tổ chức đi dã ngoại\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\" Điều bộ vênh vào hết mức có thể.

Lập tức, bên dưới xôn xáo, các học sinh kháo nhau về việc đi dã ngoại.

\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\"Lâm Từ Hy! Cậu bảo giúp Lâm Phong đi cùng nhé\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\" Liz Mạc thì thào vào tai tôi, hai má nhỏ ửng hồng.

\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\"À ừ\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\" Tôi khẽ nệ gật đầu, quay đi hướng khác.

Oh My God! Âu Thần đang cố giấu nụ cười của cậu ấy. HixHix. Thần ơi! Xin cậu đấy, đừng nói chuyện này với ai nhé!

Trong nhà ăn, tôi và Á Đông ngồi một bàn. Nhỏ kéo tay áo tôi, làm bộ bí mật lắm\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\"Nè! Vừa nãy nhỏ Liz nói gì với bà thế? Đáng vẻ cứ như đang rủ người yêu đi chơi í\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\"

\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\"À! Nhỏ bảo Lâm Phong đi cùng nữa. Nói thật cho bà nghe, có lần Liz Mạc rủ tôi trong bộ dạng Lâm Phong đi ăn rồi đấy\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\" Lại cái tính thật thà này rồi, tôi cúi gằm mặt xuống.

Á Đông mắt chữ tròn tròn, mồm há hốc. Chiếc bánh Sandwich trên tay nhỏ rơi bộp xuống bàn. Để fan ruột nhìn thấy thì nhỏ chỉ còn cách \\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\"đeo m\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\" đi học thôi.

Á Đông \\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\"cố gắng\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\" lấy lại bình tĩnh, nhỏ nở nụ cười ranh ma\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\"Ôi! HaHaHa. Công nhận bà cũng cố sức hấp dẫn lắm đấy. Cửa đồ Liz Mạc không dễ đâu nha\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\"

Chiếc ống tuýp chỉ cách túi đen 0,01mm, may mà tôi kịp thời ra tay...

Ba tên kia nhìn tôi ngạc nhiên"Hơ???Cô là ai"

"Điều này tôi phải hỏi mấy người mới đúng. Các cậu có còn là con người không vậy. Đàn ông con trai lại đi bắt nạt học sinh khóa sau..." Tôi tức giận, trừng mắt lên. Nếu bản cô nương không mặc đồng phục, ta đã cho mấy người lên bờ xuống ruộng rồi.

Im lặng..

Lời nói của tôi như kích động tới ba tên kia, bọn chúng mặt mày đỏ ửng..

Xem ra tôi cũng có năng khiếu thuyết phục đấy chứ!!!

"Ồi! HaHaHa. Buồn cười quá đi" Hơ. Sao tự dưng mấy người lại bật cười, cả cậu bạn bị nhét trong túi cũng phì cười.

"Này! Chúng tôi đang tập kịch mà, cô có vấn đề à? Nội dung lần này phản ánh bạo lực học đường đó. HaHaHa"

Cái gì???Tập kịch???

Dù bị bẽ mặt nhưng tôi cố cãi cùn"Nhưng dùng ống tuýp rất nguy hiểm"

"Yên tâm. Sẽ có người đến cứu, chẳng qua hôm nay cậu ta bị đau bụng thôi"

Roạt roạt...

Tôi len lén nhìn ra xung quanh. Á! Khoảng chục người cả nam lẫn nữ, vẻ mặt rất tức giận.

"Cái cô này bị bải não hay sao, người ta đang tập kịch rất suôn sẻ lại nhảy vào làm càn"

"Hâm hết mức"

"..." Có rất nhiều tiếng chửi rủa chĩa thẳng vào tôi, bẽ mặt quá! Cũng may ở đây hơi tối, bọn họ không biết tôi là Hotgirl Lâm Tử Hy...HuHuHu...Biết làm sao bây giờ? Nhìn đâu cũng thấy ánh mắt hằn học...

"Cậu ấy không có ý đầu mà" Giọng nói ấm áp, quen thuộc vang lên. Tôi quay mặt về phía phát ra tiếng nói, là Âu Thần.

Đám đông như bị hóa đá hết lượt, người cứng đờ như khúc gỗ. Âu Thần nắm chặt lấy tay tôi, kéo ra khỏi nhà kho. Hơi ấm từ tay cậu tỏa ra khiến tôi nhẹ lòng. Cũng may có cậu...

Ra khỏi trường Minh Khánh, tôi gỡ tay cậu ra"Âu Thần, cảm ơn nhiều"

Âu Thần nhìn tôi, lẩm bầm"Không có gì. Để bảo vệ người mình yêu, chuyện đó đâu có lớn lao"

Tôi sững sờ trước câu nói của Thần, cậu vừa nói gì cơ???"Cậu..."

"À...Mình nói nhầm mà"

Quá nhầm rồi còn gì, cậu cũng biết rõ tôi và Vương Thế Khải đang quen nhau, làm sao có thể...Hơn nữa, Mạc Y cũng có tình cảm với cậu...

Haiz! Lâm Tử Hy, mày đừng có tưởng bỏ nữa. HaHa!

Xào xạc...

Nghe thấy tiếng lá rơi bên đường, tôi lại liên tưởng đến tối qua, đau tim thật!

"Cũng may..." Âu Thần nhìn thẳng vào mắt tôi, nở nụ cười hình bán nguyệt"...Cậu không thượng cẳng chân, hạ cẳng tay với...HaHaHa"

Trời đất! Tôi ôm đầu, cái tên này dùng từ sai rồi"Ồi! Không phải như thế. Cậu phải nói là Cũng May Mà Cậu Không Dở Các Chiêu Võ Karate Tuyệt Đỉnh chứ...Hơ Hơ" Câu cuối, tôi chu môi, giả giọng con trai. Không cần nhìn cũng biết rất dễ thương rồi. (Tự sướng quá ha)

"Thế hả"

"Ừ"

...Im lặng...

"Ồi. HaHaHa, đau bụng quá"

Tiếng cười của hai chúng át đi tiếng lá rụng, tiếng dế kêu và vô vàn những thứ tiếng khác...Đường như, thế giới chỉ có hai người...

Uầy!

Nằm trên giường, có thể cảm nhận được vô vàn những tia nắng nhảy nhót xung quanh. Mặc dù trời đã tối, HaHa

Từ khi chuyển về trường Minh Khánh, chưa bao giờ tôi thấy vui như vậy. Chỉ toàn những cảm giác, thế nào nhỉ, ờ thì: chán nản cuộc đời, tức muốn học mấu, hạnh phúc mĩ mãn...Nhiều quá!

Pi Pi Pi...Trong khi tôi đang tràn ngập những cảm giác vui buồn lằng lằng, tiếng chuông điện thoại chết tiệt vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ.

Ai vậy? Dám phá rối à?"Tên nào thế"

"Chưa ngủ à" Đầu dây bên kia truyền lại giọng nói trầm trầm của Vương Thế Khải, hần ta sao vậy?

"À! Em ngủ rồi. Khò Khò Khò"

"Ngốc! Mắt mở to như vậy mà dám nói là ngủ rồi à" Hần chầm chọc, đã lâu không có cảm giác ấy...

Chắc chắn là ở đó...Tôi nhìn về phía cửa sổ chưa kéo rèm. Trước hiên sau Vương gia, bóng đen cao cao, nhìn thẳng vào tôi. Thế Khải vẫn chú ý đến tôi ư?

Sống mũi thấy cay cay...Hức Hức...

Mắt tôi nhòe đi..

Vương Thế Khải, tên đáng ghét này....!!!

"Khụ Khụ Khụ" Hần đang ho, bị cảm sao...? Tôi thấy lo lắng"Anh bị cảm à"

"Không. Ngoài này gió lạnh quá. HixHix"

Vù..

Chiếc rèm kéo lại, không nhìn thấy hình ảnh của Vương Thế Khải nữa"Ngốc! Em kéo rèm lại rồi. Vào trong đi"

"Không. Em đi ngủ đã"

Trời ạ! Giờ này làm sao ngủ được, mới có 23h30' thôi. (Dạ! Mới có 23h30' thôi ạ)

Phụt! Căn phòng tối đen như mực.

"Được chưa"

"Tạm"

Tút Tút Tút!!!

Qua tấm rèm mỏng, tôi thấy Vương Thế Khải đi vào trong.

Cảm ơn anh đã luôn lo lắng cho em!!!

Vương Thế Khải bây giờ và trước kia như hai con người khác biệt. Hần ta biết lo lắng, dễ đỏ mặt,...hơn nhiều. Chẳng hiểu từ bao giờ, tôi thấy mình sống một ngày không thể thiếu Khải, cảm giác cô đơn, chán nản...

Pi..

Bạn có 1 tin nhắn mới!

Á Đông: Lên mạng chat với tôi cái!

Cũng may không có việc gì làm. Nếu giờ bản cô nương đang buồn ngủ thì nhò chết chắc rồi.

Tôi nhảy zô chiếc laptop, đăng nhập nick Yahoo! Quả nhiên Á Đông đang online.

Định mệnh: Hề lô tềnh êu! Đang làm gì đó?

Thiên sứ tình yêu: Đang chat với bà chứ còn làm gì nữa.

Định mệnh: Bà ơi. Mai định đi với thân phận bây giờ hay Lâm Phong?

Ừ nhỉ? Nhỏ nói tôi mới nhớ, mai là buổi đi dã ngoại. Chết cha! Lâm Phong hay Lâm Từ Hy...???

Thiên sứ tình yêu: Theo bà?

Định mệnh: Thật à? Vậy bà là Lâm Phong đi!

Thiên sứ tình yêu: Nhưng...

Nếu là Lâm Phong, chắc Vương Thế Khải sẽ buồn lắm đó.

Định mệnh: Còn nhưng gì nữa? Bà theo tôi mà...Hơn nữa, tôi cũng muốn xem biểu hiện của nhỏ Liz Mạc ra sao nữa. Khả Khả.

Cái con nhỏ này chỉ thế là giỏi.

Định mệnh: Xin bà đó! :(

Đề nghị xem nào!

Định mệnh: Đi mà :(

Sao cứ lái nhái mãi thế???

Thiên sứ tình yêu: Ờ ờ. Rồi rồi!

Định mệnh: Oh Yeah! Yêu bà nhất. HaHaHa

Thiên sứ tình yêu: Hồng dám đâu!!!

Hàn Âu Dương mà biết chắc tôi chết liền.

Cứ như vậy, tôi và nhỏ Á Đông chat với nhau đến 3h sáng...

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Sáng hôm sau, một buổi sáng thật tuyệt vời. Tôi đi men theo con đường dài, dời khỏi khu biệt thự Noble. Hãy chú ý nhé, đây là Lâm Phong chứ không phải Lâm Từ Hy đâu. HàHà

Tôi diện áo phong đen cùng với quần thô làm nổi bật nước da trắng hồng. Trên đầu đội chiếc mũ le Boy & Girl, tay đeo chiếc đồng hồ thể thao trông mới Cool làm sao!!! Đậm chất dân Híp Hop ak. Cũng tại lâu rồi không được mặc đồ con trai nên mới vui như vậy thôi.

Mấy bé fan ơi lại đây với 'anh' nào!!!

Nhìn mấy cô gái đi bên đường đắm đuối nhìn tôi, sức hấp dẫn của Phong ta không thể chối từ được.

...

"Nhóc kia! Đứng lại" Khi cảm giác hạnh phúc đang dâng trào trong tôi, một giọng nói lạnh lùng bỗng vang lên. Không cần quay lại cũng biết ai rồi, Đại ma đầu nổi tiếng Minh Khánh đã tái xuất giang hồ. Chuồn lẹ lẹ cái!

Tôi co rúm người toan chạy một mạch thì cả người bỗng nhẹ bẫng như có ai đó xốc lên. Nói một cách chính xác là cổ áo tôi đang bị bàn tay to khỏe của hán tửm lấy. Khó thở quá!!!

"Buông tôi ra, thả tôi ra...Hộc Hộc...Cứu tôi với...HuHuHu" Do quá sợ hãi, tôi lấy tay che mặt, khóc nức nở (ăn vạ) khiến những người qua đường không khỏi tò mò, bàn ra tán vào khắp phố.

Hắn ghé sát đầu vào tôi, tiếng nói rít qua từng kẽ răng "Làm cái trò gì đấy, muốn Die à? Khôn hồn thì ngậm miệng lại. Nghe chưa???"

"Dạ...dạ...Em...Hức...Em biết...Hức...rồi...Hức...ạ" Tôi sợ tái xanh mặt, cái tên này đối với con trai sao mà dữ tợn thế???

Bàn tay đang nắm lấy cổ áo tôi bỗng thả ra. Do mất thăng bằng nên tôi ngã chúi xuống đất. Em mong thân mến, cho 'anh' xin lỗi. Có trách thì tìm cái tên chết tiệt đang vênh vào kia, em ạ! Tôi lồm cồm bò dậy, miệng lảm bảm.

...

"Tên nhóc này cũng được đi dã ngoại cùng lớp 'đàn anh' à" Sau 'sự cố bất ngờ' đó, tôi và Vương Thế Khải làm lành với nhau. (Cũng không hẳn là làm lành đâu)

Cái gì mà 'cũng được' chứ, hắn có ý nhấn mạnh hai từ đó khiến tôi tức muốn ói máu "Lâm Phong tôi được mời từ tẻ đó nhé"

"Ghe thế à? Ai mời vậy" Tên họ Vương bấu môi, tỏ vẻ quan trọng lắm.

Tôi không suy nghĩ nhiều, mau miệng "Đương nhiên là Hotgirl Minh Khánh - Liz Mạc đó"

Hả??? Vương Thế Khải mắt chữ @@, mồm há hốc. Bộ ngạc nhiên lắm sao? Nhìn vẻ mặt của hắn lúc này thật tức cười.

"Thế nào? Anh bạn, thần phục tôi rồi u" Tôi tự đắc khoanh tay ưỡn ngực, hất cằm về phía trước. (Trông còn tức cười hơn Vương Thế Khải nhiều)

"Ôi hahaha" Tên đó như uống nhầm thuốc, phá lên cười. Điều cười tỏ rõ sự ngang ngược "Đừng tự cao như vậy! Dáng vẻ lúc nãy của 'đàn anh' đang rất ngạc nhiên...Nhưng không thần phục đâu nhé" Vương Thế Khải đưa tay lên gãi cằm, hắn đang suy nghĩ cái quái gì thế?

Tôi tò mò, tiến sát lại gần hắn "Làm sao...n.à.o"

Về mặt tên họ Vương thay đổi nhanh như chớp chớp, hắn nở nụ cười ranh ma đáng nguyên rủa "HoHo. Tôi nghĩ rằng đầu óc Liz Mạc không tỉnh táo hay là hết người rồi lại đi thích con người đến một chút gọi là nam tính cũng không có"

"Cậu..." Mặt tôi tím tái, tay nắm chặt nắm đấm.

Nhìn vẻ mặt tức giận của tôi, tên khốn khiếp đó còn cố tình châm chọc "Này nhé! Cái tên gây ghét sì mo, giọng nói pha chút nữ tính kia. Thật chẳng khác nào tên pê đê đâu...Hohoho"

"Vương Thế Khải là thằng đàn ông đáng nguyên rủa nhất quả đất" Ác quỷ vẫn mãi là ác quỷ, không bao giờ biến thành Thiên thần...!!!

Tôi nhắm tịt mắt, hét lên ầm ĩ...

...Còn Vương Thế Khải đứng chôn chân một chỗ, vẻ mặt ngơ ngác...

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Nhìn vẻ mặt của hắn lúc này, tôi thấy có lỗi. Chẳng lẽ mình hơn quá chăng???

Cốc!

"Aul Đau quá" Tôi xoa xoa cục u trên đầu, suýt xoa.

Vương Thế Khải lấy lại bình tĩnh, túm lấy cổ áo tôi, lôi đi một cách không thương tiếc "Nhanh lên kéo muộn rồi. Lẽ mề mề chẳng đi được"

Hơ...

...

Chúng tôi đi bộ đến trạm xe buýt Ân Suong, cả hai đều không nói lời nào. Chán chết!!!

Tôi len lén nhìn sang tên đó. Trông hấn thật phong độ. HixHix

Bíp...

"A! Xe đến rồi" Mọi người đều ngồi sẵn trên xe rồi. HaHa.

Tôi vui sướng nhảy cẫng lên, toan chạy lên xe.

Cốc!

Lại một cục u khác rồi. Hức Hức...

"Ngốc! Đi đứng không cẩn thận chút nào" Vương Thế Khải mặt mày khinh khinh, hấn dám coi thường tôi. Đồ bại nào đó là cái thá gì chứ??? (Ha! Hóa ra Từ Hy đang yêu một người 'bại nào' à)

Xi! Không thèm chấp!

Trên xe buýt...

Hơ...Nhò Khâu đáng ghét, dám bỏ bạn bè đi ngồi cùng tên người yêu khó gần Hàn Âu Dương, Còn nháy mắt tinh nghịch. Âu Thần nở nụ cười tươi như hoa, về trên chọc...Haiz! Tức chết đi được...!!!

Tôi ngậm ngùi đi về phía cuối, ngồi ở hàng ghế cuối cùng...

Ặc! Mùi nước hoa ở đâu thế này, khiếp quá!

Trước mắt tôi, Liz Mạc xinh như nàng công chúa vừa bước ra từ cõi tiên. Đi dã ngoại chứ có phải đến tiệc Party đâu chứ! Khùng chắc!

Nhỏ mờ to mắt nhìn tôi"Cậu đến thật à"

"Ừm"

"Woa! Trông cậu hôm nay đậm chất dân Hip Hop đó"

"Ừm"

Liz ngồi cạnh tôi, hai má ửng hồng"Minh ngồi cạnh cậu nhé"

Tôi gãi đầu, phân vân"Ừm" Ngồi xuống rồi còn hỏi, chẳng lẽ lại từ chối ư???

Brừm...Xe bắt đầu chạy...

Trên xe bao trùm bởi bầu không khí yên lặng. Ở đây toàn con nhà đại gia, không bắt chuyện trước, thật tẻ nhạt.

Á Đông nhìn tôi, nở nụ cười ranh ma. Con nhỏ này có ý đồ gì đây???

Tôi liếc xéo nhỏ, bắt chọt, ánh mắt dừng lại ghế phía trên...Vương Thế Khải đang nghe nhạc, vẻ mặt bình thản...Tên đáng ghét này, tôi còn tưởng hấn sẽ lo lắng, hỏi lí do sao Lâm Từ Hy - tôi không đến. Và còn tưởng rằng tên này không muốn đi nữa chứ! Xem ra, không có tôi, hấn vẫn sống được. Tên đáng ghét!!!

Sống mũi tôi cay cay, trái tim như có bàn tay ai đó bóp nghẹt. Khó thở quá!

"Lâm Phong! Cậu sao vậy" Liz Mạc nhăn mặt, nhỏ đang lo cho tôi à? Biết thế yêu quách Liz Mạc cho rồi! (Chú ý: Tại Từ Hy đang tức giận nên nghĩ vậy thôi chứ cô ấy không less đâu nhé)

"Tôi ổn...mà" Tôi lấy tay vuốt ngực, đỡ hơn chút rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Nổi Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Pi...

Bạn có 1 tin nhắn mới

Âu Thần:

Đừng lo! Mình đã nói trước với Khải rồi. Cậu ấy định không đi nhưng lại thôi!

Đọc xong tin nhắn, như được uống thuốc tiên, tôi thấy người mình khỏe hẳn lên. WHY???

Thì ra là vậy...Âu Thần, cậu ấy thật chu đáo. Tôi cảm kích, như phát hiện có ai đang nhìn mình, cậu nở nụ cười ấm áp.

Ánh nắng sáng chiếu qua cửa kính xe, rọi lên khuôn mặt anh tuấn ấy. Từng sợi tóc đen mượt uốn mình theo gió, sống mũi cao thật quyến rũ. Quen Thần đã lâu như vậy nhưng tôi chưa bao giờ chú ý đến cậu nhiều hơn hết. Có lẽ, một đứa chẳng ra gì này đã không để ý đến người bạn nhiệt tình, tốt bụng luôn giúp đỡ người khác khi gặp khó khăn. Lâm Tử Hy này thật vô trách nhiệm.

Như bị yểm bùa, tôi chăm chú nhìn Âu Thần không chớp mắt. Ánh hào quang từ người cậu tỏa ra chói mắt, nhưng lại có sức hút cực mạnh khiến tôi không thể dời mắt.

"E hèm" Tiếng nguyệt đài chưa như giấm chĩa thẳng về phía tôi, cảm nhận được luồng âm khí chạy dọc sống lưng. Ánh mắt tôi bắt đầu chuyển hướng.

Sao lại vô ý thế? Tôi đã bỏ qua vật cản lớn nhất trong cuộc đời họ Lâm này - Mạc Y. Nhỏ đang liếc xéo tôi, hơn nữa, còn là cái nhìn của sự khinh bỉ, đổ kị. Thật quá đáng! Tưởng mình hơn ai chứ, chẳng qua chỉ là một con nhỏ kiêu ngạo, lòng dạ thâm độc.

Ngon lửa tức giận trong lòng tôi sôi lên sùng sục, chỉ cần ai ném thứ gì đó xuống, lập tức biến thành cho bụi. Cái nhìn khinh miệt đó là nỗi sỉ nhục lớn nhất đối với đứa không biết trời cao đất dày này.

Mạc Y cũng không chịu nhượng bộ, hai chúng tôi độ mắt với nhau, một cuộc tỉ thí không phân thắng bại.

Trên xe nồng nặc mùi thuốc súng, ai cũng cảm nhận được cuộc chiến này lửa đang diễn ra trên chiếc xe buýt 'vô tội'.

"Đến nơi rồi!"

"Woa! Đẹp quá"

"..."

Vừa xuống xe, những tiếng trầm trồ khen ngợi vang lên. Phải công nhận là ngoại ô thành phố sương mù - Ân Sương đẹp thật...Nhưng, mắt...

Tôi thương xót, suýt xoa hai con mắt đau rát của mình. Chỉ vì tính hiếu chiến nên ra nông nỗi này đây, biết thế cố nhịn đi cho rồi. (Hối hận cũng đã quá muộn)

Không biết hôm nay là ngày gì mà xui tận mạng thế không biết???

Hết bị Vương Thế Khải cốc u một cục rồi lại va vào cửa xe súng vêu đầu, giờ thì độ mắt với Mạc Y đến nỗi đỏ rát cả hai mắt. Hức Hức. Biết thế ứ đi nữa. (Đã bảo hối hận quá muộn rồi mà cứ kêu)

Á Đông thấy vậy, bèn chạy về phía tôi, lo lắng "Bà có sao không???"

Cám ơn vì chúa đã ban tặng người bạn tốt, tôi cảm kích vỗ vai nhỏ "Hix. Hơi rất chút thôi"

"Ồ. Thế thì ổn. Bái Bái" Nhỏ nghe xong, quấy đuôi chạy mất hút. Không, nói một cách chính xác là con nhỏ Khâu đó chạy đến, ôm chặt lấy cánh tay tên Hàn Âu Dương, bỏ mặc tôi đứng chờ vơ một mình. Tình cảm quá nhỉ? Đông tốt thật, có lẽ, tôi sẽ nhớ mãi người bạn tốt này!!! HaHa...

HuHuHu...Tui thân quá đi...(Lâm Tử Hy. Í quên, Lâm Phong đang trong hoàn cảnh dở khóc dở cười) ^ _ ^

"Vậy chúng ta cắm trại ở đây nhé" Âu Thần đứng trên cao, giơ hai tay lên ra hiệu cho mọi người chuẩn bị dụng cụ cắm trại. Tôi có thể cảm nhận được vô vàn những tia nắng nhỏ đang nhảy nhót xung quanh cậu. Không hiểu từ đâu lại mọc ra đôi cánh thiên sứ từ phía sau, nó thật hấp dẫn.

Lại một lần nữa, tôi đứng ngẩn người trước vẻ quyến rũ của cậu bạn tốt họ Âu kia.

Lạch cạch...

Không còn biết mọi người đang làm gì, tôi cứ ngẩn tò te ra. Trong đầu luôn tự nhủ phải chấm dứt ngay hành động kì quái này lại, nhưng cả người tôi cứ dờ ra.

Bịch!

Ai da! Ai làm chuyện này thế???

Phía trước mặt tôi, dáng người yếu đuối, đang phe phẩy mái tóc dài đáng tự hào, nhìn chăm chăm vào cái đĩa vừa bị xô ngã.

"Nè. Cậu vừa xô ngã tôi, không xin lỗi lại còn lờm nguýt người khác. Quá đáng, quá đáng quá" Tôi tức giận, quắc mắt lên. Chỉ thẳng tay vào mặt nhỏ.

"Thế thì sao? Chẳng phải cậu đang thờ thần ngấm người khác trong khi mọi người đang làm việc à"

Cái gì???

Phập! Một mũi tên cắm thẳng vào tim tôi. Chết cha, bị nói trúng tim đen rồi. Chỉ có con nhỏ ác ma này mới soi mói người ta như vậy. Thật không thể chấp nhận được....!!!

Đã thế thì ta cãi đến cùng"Nè. Thế cậu đang làm gì đấy. Cũng đứng yên ngấm người khác đó thôi"

"Nói thử xem tôi đang ngấm ai nào"

"Đương nhiên là tôi chứ ài"

"Cậu...đừng có tưởng bở"

Lần đầu tiên thấy nhỏ Mạc Y bề mặt, tôi cảm thấy vui sướng tột độ.

HaHaHa!

Mọi người xung quanh cũng bắt đầu nhếch mép cười mỉa nhỏ. Đáng đời mi!!!

Á Đông chạy tới, vuốt vuốt mái tóc nhỏ"Trông gì chứ Mạc tiểu thư đây làm sao cãi được anh bạn Lâm kia. Lèo Lèo"

Chuẩn! Á Đông, yêu bà nhất trên đời!!! (Á Đông: Mồm vừa nói ghét tôi xong)

"Mấy người..." Mạc Y tức run người, nhìn bộ dạng thâm hiểm của nhỏ, tôi không thể mỉm cười được. Dù sao, nhỏ ta cũng là con người - hơn nữa còn là một Hotgirl, vì thế rất cần đến sĩ diện.

Nghĩ đoạn, tôi kéo tay nhỏ Đông lại"Thôi đi Á Đông"

"Ế! Tôi còn chưa hả dạ"

"Thôi đi" Cái con nhỏ này trên người ta thế là quá lắm rồi đấy.

Lúc này, ánh mắt sắc lạnh đang chĩa thẳng về phía tôi. Sợ quá!!! Nhìn về hướng đôi mắt ghê rợn kia, tôi thấy...

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Nổi Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Liz Mạc đang nhìn tôi với ánh mắt khó hiểu, thế là có ý gì??? Toàn thân tôi toát mồ hôi hột, nhỏ đang nghi ngờ ư???

"Lâm Phong! Cậu sao vậy"

"À! À! Không sao. HaHa"

Mọi thứ trở lại ban đầu, ai nấy đều cố gắng hoàn thành tốt công việc của mình. Tuy đã cố gắng hết sức cũng không thể nhanh hơn chút nào, mới làm có tí đã thờ hồng học, thế thì làm ăn vào đâu.

"Cha yo~ Cha yo~! Cố lên mọi người ới"

Tiếng hò hét ầm ĩ...

Tôi than ngắn thở dài nhìn lại lưng áo ướt đẫm mồ hôi, mặt đỏ tía tai. Sao thời tiết nóng thế nhỉ, phải chi có con gió mát thì hay biết mấy.

Á! Gió mát! HaHa, vừa nói dứt câu đã có gió rồi. Hên thật!

Hơ! Con gió này hơi lạ...

Bắt giặc, tôi nhìn sang bên cạnh...

Á! Âu Thần...đang quạt cho tôi đấy à...

"Cậu...làm gì đấy" Tôi cúi gầm mặt, hai má ửng hồng, ú ớ như gà mắc tóc, lúu cả lưỡi lại. Xí hổ quá!

Âu Thần nở nụ cười của một vị thiên xử nhìn tôi, hai mắt long lanh"Thì đang quạt cho cậu chứ còn làm gì nữa"

"Ồ...Nhưng mình...ngại"

"Ra là thế, vậy...thôi...HaHa" Cậu gái đầu rồi đi ra chỗ khác. Lúc này, tôi mới nhận ra mình là đứa làm chậm nhất. HuHuHu. Ông trời ơi sao con khổ thế này.

Cố lên! Mày nhất định sẽ làm được!!!

...

Phù! Cuối cùng cũng làm xong!

Tôi nằm bệt xuống đất, cả người như cọng bún thiêu, thờ hồng hộc...

"Ông ơi ông ơi" Á Đông cười toe toét nhìn tôi, có thể cảm nhận được con nhỏ này sắp rách mép đến nơi.

Dù mệt lắm nhưng tôi vẫn cố trả lời nhỏ"Gì gì"

"Ông có biết không? Cái nhìn vừa nãy của nhỏ Liz là đang ghen đấy" Nhỏ vui sướng thì thầm, con nhỏ này sắp điên đến nơi rồi. Người ta đang mệt thì cứ nói toàn chuyện đầu đầu.

Í! Đang ghen!

Cốc!

Một cái cốc như trời giáng trúng đầu Á Đông, nhỏ đau đớn xoa xoa cục u, mắt rom róm lệ.

"Nói cho bà biết đừng ăn nói bậy bạ nhé" Tôi giơ tay lên, cảnh cáo nhỏ (Phong cách dân xã hội đen thứ thiệt)

"Hừm" Giọng nói khô khan này chẳng phải của Hàn Âu Dương sao?

Đập vào hai con mắt ngơ ngác của tôi là khuôn mặt nghiêm nghị của cậu bạn họ Hàn. Chết cha! Có vẻ cậu ta đang rất tức giận. HixHix. Tiêu rồi!

HaHa. Tôi giơ tay cầu khẩn, mong được sự tha thứ của Dương, mặt tái xanh như tàu lá chuối, trán ướt đầm mồ hôi. (Phong cách dân xã hội đe bị bắt nạt)

Cốc!

Bạo lực học đường!!!

Một cục u khác mọc lên giữa đỉnh đầu tên Lâm Phong này!

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Tôi đau đớn sưng xoa cho cái đầu đang sưng tấy lên. HixHix. Khéo lại bị chấn thương sọ não thì nguy.

"Phong! Mình có chuyện muốn hỏi cậu" Liz Mạc vẫy vẫy tay.

Bất giác, hai chân tôi đi về chỗ nhỏ. Sao chúng biết nghe lời 'người ngoài thể'???

Nhỏ tìm một chỗ thuận lợi, ít ai để ý...Khẽ hỏi'Có phải...cậu..."

Liz Mạc định hỏi gì thế, ắp a ắp ứng mãi không nói được câu.

"Cậu là..."

"Là cái gì" Tôi tức giận, chùng mắt lên.

Í! Khoan đã!!! Chẳng lẽ, con nhỏ này tinh ranh đến nỗi biết tôi là con gái rồi sao??? Nhìn về mặt thất thần của nhỏ, tôi toát mồ hôi hột. Liz đang chán nản vì người nhỏ yêu là con gái, hơn nữa còn là kẻ thù của mình ư?

Nhỏ mà tức lên, khéo lại tung tin cho cả trường biết mất. Lúc đó thì:

LOA LOA LOA! CẢ LÀNG NƯỚC ƠI!!! HOTGIRL MINH KHÁNH - LÂM TỬ HY LÀ TOMBOY!!!

Chỉ nghĩ tới đó thôi, tôi đã bẽ mặt lắm rồi!!! HuHuHu. Ứ muốn ứ muốn đâu!!!

"Cậu sao thế" Liz Mạc đặt cánh tay thon dài lên vai tôi. Ặc Ặc, toàn mùi nước hoa...

"Còn sao nữa. Bị phát hiện rồi...HuHuHu...Xin cậu, cầu xin cậu đừng nói cho ai biết nhé!!! Hức Hức" Tôi lấy tay che mặt, nước mắt trào ra như suối. (Khả năng mau nước mắt hạng nhất)

Đột nhiên, cánh tay đặt trên vai tôi buông thõng, Liz đứng đờ người ra, giọng nói có phần thay đổi'Quả đúng như mình nghĩ...Cậu đã...đã thích chị Mạc Y..."

Hả??? Thích Mạc Y???

Ahahaha! Chẳng biết nên khóc hay cười đây. Tôi chưa bị phát hiện, nhưng lại bị coi là yêu đơn phương con nhỏ đáng ghét Mạc Y...

Lấy lại bình tĩnh, tôi an ủi Liz Mạc. Con nhỏ này đầu óc có vấn đề nặng rồi"Ê. Minh đâu có bị khủng mà thích Mạc Y chứ"

"Hả" Hai mắt nhỏ tròn tròn"Thế không phải à"

"Ừm" Dại gì đi yêu...

Liz Mạc vui sướng, ôm chầm lấy tôi"Ồi, vui quá. Hóa ra mình vẫn có cơ hội"

"Cơ hội gì" (Biết thừa rồi còn hỏi. Đúng là cái đồ cứ thích làm khó người khác)

Hai má nhỏ ửng hồng"À...Không...có gì đâu...Chiếc vòng trên cổ cậu đẹp lắm" *Đánh trống lảng*

Nhìn biểu hiện trên khuôn mặt Liz Mạc, tôi cảm thấy nhỏ là một cô gái rất dễ thương. Nhưng, không hiểu sao, mỗi khi gặp tôi khi là Lâm Tử Hy, nhỏ lại có thái độ khinh miệt như thế. Chẳng lẽ, đã bị Mạc Y tiêm nhiễm quá nhiều điều không tốt chăng. Y là người chị không tốt, phải không???

Đã có rất lần tôi nghĩ về chuyện này, nhưng giờ mới dám khẳng định...

"Hai người đang làm gì đấy" Giọng nói chua như giấm của Á Đông cắt ngang mạch suy nghĩ. Cũng may có nhỏ, chứ tình trạng lúc này đang rất SẼN. Không muốn kể thêm nhiều...

"Đâu...có gì đâu" Nhanh như chớp, tôi và Liz Mạc giật nảy mình, đồng thanh đáp.

HaHaHa. Hài!!!

"Thế hử" Ánh mắt nghi ngờ của nhỏ Á Đông quét xoẹt qua tôi. Mức báo động nặng...

Tôi gật đầu lia lịa...

"À! Tôi mượn Lâm Phong chút" Á Đông nháy mắt tinh nghịch với Liz Mạc, nhỏ kéo tôi ra chỗ khác...Bỏ lại Liz đứng chôn chân một chỗ...

Ở đây là ổn lắm rồi...

Nhỏ thì thầm"Này. Bà bị less hả"

"Ồ. Sao bà lại hỏi thế" Nhỏ Khâu này hỏi câu kì thế...

Chương 23

Làm sao đây? Phải làm thế nào bây giờ?

Boong! Một ý nghĩ táo bạo lóe lên trong đầu tôi...Khà Khà Ba mươi sáu kế chuồn là thượng sách...

Tôi lấy hết can đảm, hít hơi thật sâu...

Vào!!!

"Oái! Thả ta ra, thả ta ra" Cổ áo tôi bị bàn tay to khỏe của tên ác a đó túm chặt, hai chân vung vẩy trên không, mặt đỏ căng...

"Hơ Hơ Hơ. Sao tôi phải thả nhóc ra"

Cái tên chết tiệt này"HixHix. Đàn anh ới, tha cho em nà" (Giọng điệu ngọt xớt)

"Còn lâu"

"..."

HuHuHu. Tên Vương Thế Khải ngang ngược không chịu tha cho tôi, thân hình mảnh mai này bị treo lủng lẳng mãi trên không. Đúng như lời tiên đoán, gặp phải tên này đời tôi coi như HẾT!!!

Bụp!

"Ồ!"

Đau quá! Em mộng xinh đẹp của 'anh' ới, ngàn lần xin lỗi em!!!

Họ Vương ghé sát mặt vào tôi, gằn giọng'Theo như lời nhóc nói thì chúng ta là bạn bè. Hử???...E hèm! Mà bạn bè nên giúp đỡ lẫn nhau khi gặp hoạn nạn. Đúng hom???"

"Ồ. Phải, phải" Hắn ta định giờ trò gì đây...Toàn thân tôi toát mồ hôi hột, ướt đầm lưng áo sau...

'VƯƠNG THẾ KHẢI! Mi đang nở nụ cười tà ác!!!'

Mười lăm phút tới...

"Nhanh tay lên, nhanh lên! Bên này, bên này"

Thằng cha chết tiệt đó ngồi trên tảng đá như kễnh, chỉ đạo cho tôi nhặt mấy cành củi khô dưới đất...

HuHu. Chúng vừa bắn vừa nhón, cào cả vào áo phong hàng hiệu của tôi...

Đau lòng quá đi mất!!!

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Nổi Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Hết chịu nổi với tên này rồi!"Ế. Sao cậu không làm đi, ngồi vắt chân như kễnh í"

Vương Thế Khải sứt sặc nước, hấn trợn mắt kinh ngạc"Tôi á!" Lúc sau, hấn lấy lại bình tĩnh, nở nụ cười ma mãnh"Thực ra, tôi cũng rất muốn giúp nhóc. Chỉ có điều..."

"\Thế nào" Lại định giờ trò gì đây.

Hấn hắng giọng, vuốt ve bàn tay thon dài đáng tự hào của mình. Biết ngay mà, đời nào tên công tử bột đó thêm mó tay vào mấy thứ này chứ...? Mà đã sai thật rồi Lâm Tử Hy ạ...Chẹp Chẹp...Ai lại đi than khổ với tên này chứ!

Đến nước này, tốt nhất nên tự lực cánh sinh vậy...

Tôi cúi đầu cố nhặt nốt mấy cánh cùi nhỏ, xếp thành từng bó nhỏ.

Phù! Cuối cùng cũng xong...

Tôi ngó vào chiếc đồng hồ trên tay, tổng cộng hết 35 phút 16 giây, suýt thì lên 17 (Tính toán thời gian chính xác thật) ^_^

Đập vào mắt tôi giờ đây là hình ảnh họ Vương đã ngủ gật từ lúc nào không hay. Thật hết chịu nổi với tên dở đó.

Tôi chạy về phía hắn, định đánh thức dậy...

Ôi, nhưng...Tôi đã bị vẽ bẽ ngoài cửa hắn hóp hồn rồi...

Mái tóc nâu rũ xuống khuôn mặt trắng mịn, đôi môi hình cánh hoa mím chặt, hàng lông mày dài đen đậm tỏ rõ vẻ hung ác, tàn bạo. Thình thoảng, nó khẽ nhú lại, hắn đang gập ác mộng sao???

Nhìn Vương Thế Khải thế này, tôi không nỡ lòng nào đánh thức hắn, nhưng nếu về muộn thì...

Đắn đo một lúc lâu, tôi quyết định ngồi canh hắn ngủ.

Tôi tựa đầu vào tảng đá Khải đang nằm..

Bất giác, đưa cánh tay lên vuốt tóc hắn..

Mùi hương từ mái tóc tỏa ra không khí...

[i]Ước sao, thời gian có thể ngưng lại...

Để được ở bên anh mãi như thế này...[/i]

Mãi ngắm Vương Thế Khải đến nỗi hắn dậy từ lúc nào tôi cũng chẳng để ý. Tên đó tròn mắt kinh ngạc, hắn...hắn tưởng tôi biến thái...??? @@

"Oái!" Tiếng hét xé tai vang lên bởi Lâm Phong 'biến thái' này. Tôi vội vàng nhảy bật ra xa, còn Vương Thế Khải bịt chặt tai lại.

"Định làm lộn əc à!"

Ôi! Nghe được câu nói đó, tôi cảm thấy nhẹ nhõm phần nào... :*

Hắn dậy rồi, cũng nên ôm mấy bó cùi này về thôi...Nghĩ đoạn, tôi cố nhấc mấy bó cùi nặng trĩu lên. Ối Ối Ối! Gãy lưng mất!

"Người ta nói tham thì thâm đấy, đưa tôi mang giúp cho!" Giọng nói trầm trầm của hắn vang lên, rất gần. Tên này đang đứng ngay cạnh tôi...

Bộp!

Hả???

Nhìn thấy chiếc mũ rơi xuống đất, tìm tôi như ngừng đập...

Má ơi, trong khi họ Vương đỡ bó cùi từ lưng tôi, mấy em cùi đáng nguyên rủa mắc vào mũ, GIẬT XUỐNG!

Mái tóc vàng xõa ra...

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

"Lâm Phong...nhóc..." Vương Thế Khải tròn mắt, tay giơ lên *chỉ chỉ*

Đòi tôi coi như tiêu rồi...

Làm sao đây, biết giải thích với hắn ta thế nào bây giờ? Sao lại bất cần như thế chứ?

Đúng rồi! Chuồn lẹ trước khi hấn ta nhìn thấy mặt tôi..

"Đồ hậu đậu" Tôi nhặt vội chiếc mũ rồi tá hỏa đi, bỏ lại tên đó đứng chôn chân một mình.

HuHuHu!!!!

Vừa nhìn thấy tôi, nhỏ bạn chí cốt Á Đông lo lắng, hỏi nhỏ "Bà về rồi à? Mặt mày làm sao thế này"

Tôi mặt ,ày nhăn nhó, chẳng dám nói cho nhỏ biết chuyện vừa xảy ra "Ờ...Không có gì à" Quen nhau lâu như vậy, lạ gì bản tính Đông. Nhỏ mà nghe được thì chuyện bé xé ra to, biến lợi lành thành lộn què. Phải nói là nhệt tình không phải lỗi.

Tốt nhất nên giữ kín mọi chuyện...

Mất cả ngày trời, đám học sinh quý sò tộc chúng tôi mới dựng xong ba trại lớn...

Trong khi cả nhóm nói về chuyện phân chia phòng, vẫn không thấy tăm hơi họ Vương đâu, hấn mất tăm từ trưa tới giờ? Shock thật!!!

"Minh quyết định thế này...Minh, Khải, Dương và Phong sẽ ở cùng trại. Liz, Y cùng với Đông..Còn...như thế...Được chứ" Âu Thần giờ tay xin ý kiến trước.

Vừa nghe được ý kiến của cậu ta, toàn thân tôi toát mồ hôi hột "Không phải chứ" Đề ta một thân một mình nằm cạnh ba tên Super Idol của Ân Suong, vừa cao to, vừa đẹp trai như thế thì lấy đâu ra khí oxi để thở đây?

Có thể miêu tả như thế này...

Chuyện kể rằng, ngày nầy ngày nay, có một con thỏ đội lốt con chuột nằm bẹp giữa ba con mèo.....!!! (Sự tương tượng của Phong 'thiếu gia' thật phong phú) :D

"Có chuyện gì à? Thế cậu thích ở cùng ai, cứ nói đi" Âu Thần cười tươi, hỏi khéo tôi. Cậu ta sẽ đổi cho tôi chứ???

Tôi bẽn lẽn ngón tay trở lên quét xoẹt qua đám người rồi dừng lại ở người bên cạnh...

KHÂU Á ĐÔNG!!!

Tất cả mọi người mắt chữ @@, mồm chữ O hóa đá hết lượt.

"Ê! Lâm Phong cậu có phải con trai không đấy? Nam nữ thụ thụ bất thân nhá" Hạ Gia Anh nở nụ cười châm chọc, cái tên ăn chơi mút chi dám lên mặt dạy đời ta á.

Mạc Y cũng chẳng kém cạnh "Phong thiếu gia đây có sở thích hơi quái đản chút, mong mọi người thông cảm"

"Cậu nhầm à" Liz Mạc lay lay vai tôi..

Á Đông đỏ bừng mặt, giật giật vạt áo "Nè! Bà đang là con trai mà"

HuHuHu! Bề mặt một tí đáng là bao, đằng nào cũng chết đến nơi rồi. (Ý chỉ Vương Thế Khải sắp quay về)

Tất cả sự chú ý của mọi người tập chung hết vào tôi. Còn cái ngón trở cứng đờ này vẫn giờ trên không..Chẳng có lời nào giải thích với họ cả??? Đến Âu Thần cũng hết cách với tôi rồi...

HixHix...

Làm ơn có ai đó giải nguy cho con với??? Oh My God!!! :c:

"Cậu ta nói muốn ở cùng với tôi" Không khí căng thẳng bao trùm khắp nơi bị xé tan bởi giọng nói quen thuộc "Mất mấy người có vấn đề à? Cậu ta đang chỉ tay vào tôi đó"

Là Vương Thế Khải!!!

Nhìn theo hướng chỉ của ngón tay, ánh mắt tôi bất gặp hấn ta...Vẫn ngạo mạn như thường, đáng về bắt cần đòi đã nhìn mồn con mắt nay thấy ám áp kì lạ...

"Ồ! Đúng rồi đó, các cậu hãy để ý kĩ xem" Âu Thần như tìm thấy đích, cùng hùa theo Vương Thế Khải...

Chương 26

Tôi vẫn chưa hiểu đầu cua tai nheo như thế nào thì mọi người đã tin hai tên đó đến sái cả cổ. Tài thuyết phục quá hòa hảo!!! :o

Í!

Nếu như vậy, đồng nghĩa với việc tôi sẽ ở cùng phòng với Vương Thế Khải, Âu Thần và Hàn Âu Dương sao??? Oh My God! Từ đầu cuốn truyện đến giờ, nhân vật chính Lâm Từ Hy này đã gặp không biết bao nhiêu lần 'tránh vỏ dưa, gặp vỏ dưa' rồi. Đáng sợ, đáng sợ quá!

Bộp!

Cổ áo tôi bị sốc ngược lên. Tên nào, là tên thối tha nào dám làm sốc cổ áo thiếu gia đây???

"Không đi dọn đồ đạc, còn đứng chờ ra đây làm gì? Muốn người khác dọn cho à" Khuôn mặt đẹp zai của họ Vương ghé sát về phía tôi khiến tôi co người rúm ró. Nghĩ đến vụ việc xảy ra trong rừng, đầu óc tôi vẫn chưa hoàn hồn. Kể ra hẳn ta cũng ọc heo gớm, đến giờ cũng chẳng phát hiện ra tôi là ai? Khác xa với Âu Thần. Nhưng, kể ra như thế này là may lắm rồi. Hà Hà...

"Ồ! Dọn...tôi đi dọn"

Tôi nhẹ nhàng thoát ra khỏi bàn tay ác ma đó, chui tọt vào trong trại.

Nhìn thấy đồ đạc mình bị xếp kếp giữa, mặt tôi đỏ phừng phừng. Không khéo lại lên cơn tàu hỏa nhập ma. ^_^

Âu Thần lặng lẽ đứng bên cạnh, hỏi khề"Cậu muốn đổi chỗ à"

Hơ. Sao mà cậu ta đoán chuẩn thế? "Ồ ờ...Mình muốn đổi chỗ ra ngoài. Vậy mình dọn nhé"

"..." Vậy tùy cậu thôi!!!

Tôi vui sướng ôm chầm lấy đồng đồ linh tinh của mình, nhanh nhẩu dọn qua một bên. Hành động liến thoắng này khiến Hàn Âu Dương ngồi cách đó một khoảng phải giật mình, chăm chú nhìn, sắc mặt không biểu cảm. Họ Hàn có khác...!

...

"Dừng lại! Chết cha! Ác quỷ đến, dọn nhanh tay lên..."Đã bảo dừng lại cơ mà" Kệ xác mi, ta cứ làm đây. Lêu Lêu!!!

Tôi coi lời nói đó như gió thổi ngoài tai, thỉnh thoảng cũng nên thay đổi không khí chút cho vui. Trêu người tí mà. HiHi..

Cốc!

Cái cốc như trời giáng trúng đầu tôi. Đau quá!

Hậu quả của việc chọc giận Vương lão gia là như thế đấy! Mai về nhà rồi, phải đi đến bệnh viện kiểm tra não mới được. Tránh để lại di chứng... :c:

Đồng đồ dọn tốn bao công sức, giờ lại bay về chỗ cũ...Tôi nhìn chúng mà lòng đau sót, tối nay...Mẹ ơi, bố ơi, hai bà ơi, quần gia Lý ơi ới ới...!!!

CON KHÔNG MUỐN!!!

-_-_-_-_-_-

"Loa Loa Loa! Có tin này hay lắm" Xế chiều, tôi đang ngồi nghe nhạc thì giọng nói ngọt lịu lịu của tên béo Nhất Nhất át hết. Tên khùng! Để ta xem mi có tin gì mà làm ghê thế!

Tôi chạy ra ngoài, mọi người cũng xúm quanh tên béo đó, vẻ tò mò. Được dịp được nhiều người chú ý như thế, Nhất Nhất tên tò, ứ nói được câu nào, hai má ửng hồng như 'hai quả cà chua thối'. ^_^ (Miêu tả hơi ẹc tí. Thông cảm cho mình nhé)

Nhìn điệu bộ như gái kén chồng của hắn, tôi chỉ muốn xông vào đập cho mấy cái. Nhưng, xem ra còn có người nóng ruột hơn...

"Này. Tên béo tròn trĩnh trực kia, gọi người ta ra đây phải nói gì đi chứ. Câm như hến thế, muốn ăn trường hà" Vương Thế Khải tức giận, trừng mắt lên với tên Nhất Nhất khiến hắn lùi về phía sau mấy bước.

Vương Thế Khải! Mì quả là đại ma đầu trường Minh Khánh có khác. Nghe thấy tên đã chạy mất vía!!!

"Hi. Tôi...tôi vừa phát hiện ra vườn táo trong khi đi đại tiểu tiện. Táo vừa tròn, căng mọng, nhìn thèm đến đỏ dãi" Lấy hơi thật sâu, tên béo Nhất Nhất thốt ra vài câu khiến tất cả mọi người phát xù.

Hạ Gia Anh châm chọc"Nó trông giống hệt cậu đấy, Nhất heo à" :

"...Nên..." Nhất Nhất bỏ ngoài tai những câu nói vô vị của Hạ, tiếp tục nguồn tin còn dang dở của mình.

Hắn chưa kịp nói hết câu đã bị đại ma đầu cướp lời"Nên...nên cái đầu cậu í" Không cần xét Vương lão gia, ngay cả tôi khi nghe thấy giọng điệu cà lạp của Nhất Nhất, tôi cũng muốn nổi đóa lên cho bố tức"HaHa. Kể ra cũng thú vị đấy. Chúng ta đi thôi"

"Ừ ừ" Tên béo vui sướng. Công nhận họ vương nắm bắt thông tin nhanh thật.

Ế! Đừng nói hai tên đó muốn đi 'ăn trộm' táo nhé!!!

"Tôi không muốn đi" Mạc Y khoanh tay trước ngực, hất cằm về phía trước"Đòi nào tiểu thư đây lại đi làm chuyện hèn hạ như thế"

Liz Mạc cũng thêm lời"Trời cũng tối rồi, đi dễ bị lạc" Nhỏ ta vênh vao chẳng kém gì bà chị chị họ.

"Vậy thì hai người ở lại trông trại vậy"

Đoàn người gồm tám người chúng tôi chần chừ mãi mới khởi hành theo sự chỉ dẫn của Nhất Nhất - Người phát hiện ra điểm đến. Ai nấy đều mang theo đèn pin và những dụng cụ cần thiết. Y như đi khám phá thế giới!!! ^_^ Lòng tôi cũng hào hứng..

Mệt quá! Không rõ tên béo ú Nhất Nhất dẫn chúng tôi đi lòng vòng bao lâu rồi, khó chịu quá!!! Mà tên này đi đại tiện xa phải biết!

"Lợn! Nó ở đâu thế"

"Đừng...nóng ruột...Sắp tới rồi"

"..."

"A! Nó kia kia" Nhất Nhất nhảy cẫng lên.

Theo hướng tay hắn chỉ, tôi thấy vườn táo rộng thênh thang. Ôi! Nhiều táo quá! Tôi soi đèn vào những cây táo trước mặt, từng quả táo to tròn, căng mọng đúng như những gì hắn kể hiện ra trước mắt mờ mờ ảo ảo. Là thật hay mơ thế?

Tôi tự đưa tay lên véo má mình. Ái, đau quá!

Là thật, đúng là thật rồi. Tôi đâu có nằm mơ...HiHiHi

"Ngốc" Ai nói thế? Là Âu Thần ư? Không, cậu ấy ở cách tôi khá xa...

"Mọi người! Hành động thôi"

Lập tức...

Roạt Roạt Roạt

Tiếng hái trộm táo vang lên như chuông báo động. Nhìn lại túi mình, lần này thu được chiến lợi phẩm khá lớn... ^ _ ^

Phải ném thử một bé đã nào...

"Oái" Khi tôi chưa kịp đưa quả táo zô miệng, tiếng kêu thất thanh của họ Hạ đập vào tai.

Sao vậy nhỉ?

Theo hướng đèn pin hắn rọi vào, một cái biển hiện ra...Khiến tất cả mọi người như hóa đá hết lượt.

VỪA PHUN THUỐC. CẢM ẶN!

Ôi! Cũng may tôi, à tất cả chưa có ai đánh chén hết! May thật!

Ngược lại, một người thì không may mắn chút nào...Hàng loạt những ánh mắt phẫn nộ quét xoẹt qua người tên béo Nhất Nhất. Khổ thân hắn ha!!! ^ _ ^

Gâu Gâu Gâu

"Má ơi! Có chó! Chạy mau!"

Chó? Chó ư? Chết cha rồi. Chuồn lẹ nào! Mặt mày tôi tái mét, cầm đầu chạy về phía trước. Do hoảng quá nên đèn pin rơi mất, tối thế này nhìn thấy gì mà chạy. HuHuHu

Sập!

May đi, rùi lại tới!

Tôi tọt xuống cái hố sâu. Làm sao lên được đây?

HixHixHix!

"Cứu với! Có ai ở trên đó không?" Ngâm ngùi trong vô vọng, đành chờ vận may lại ghé tới...Hức Hức...

Nước mắt trào ra, rơi lã chã xuống đất!

Lúc này, anh đang ở đâu thế? Em sợ lắm, rất sợ...!!!

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Nổi Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

HuHuHu

Lâu như vậy mà chưa có ai để, sợ quá!

Trống ngực tôi đập liên hồi. Có ai không cứu tôi với???

"Lâm Phong" Là Vương Thế Khải ư? Hắn ta đến rồi sao?

Tôi lau lau nước mắt đang chảy xuống gò má, sụt sùi "Tôi ở...đây...Dưới hố này..."

"Cậu ở dưới đó" Giọng nói này của Âu Thần. Xem ra, tôi đã hoang tưởng rồi, làm gì có chuyện tên họ Vương đó đi cứu một đứa nửa nam nửa nữ này chứ!

Tôi ngẩng đầu lên, ánh đèn pin rơi vào mắt. Đường như trong cái miệng giếng u ám này bỗng trở nên ấm áp bởi ánh sáng kì ảo do một vị thiên xứ tạo ra. Cảm giác nghẹn ngào như xâm nhập vào tôi, khiến khóe mắt rung đỏ...Sao lại muốn khóc quá?

"Đừng khóc mà! Đưa tay đây, mình kéo lên" Âu Thần trấn an tôi, cậu lại nở nụ cười quen thuộc rồi đưa bàn tay thon dài về phía đứa xấu số này.

Tôi không ngần ngại nắm chặt lấy bàn tay ấm áp ấy, một lực dồn nén bấy lâu như trời dậy, kéo cả thân hình đang ở dưới hố sâu lên. Người ta nói, con trai luôn là chỗ dựa vững chắc cho một cô gái trong tâm trạng buồn bã, muốn bật khóc thật to và được ai đó dỗ dành như ngày còn bé. Quả đúng như vậy!

Tình cảnh của tôi lúc này chẳng khác gì cô gái đó, rất cần một chỗ dựa do riêng mình. Nhưng, dường như ở đây lại không có hình bóng đó...

Một bàn tay vòng qua eo, ôm chặt lấy tôi, kéo đầu tôi tựa vào bờ vai bên cạnh "Đừng sợ, mình sẽ thay cậu ấy bảo vệ cậu. Mình sẽ làm tất cả những gì có thể"

"HuHuHu" Tôi bỗng bật khóc thật to, núp vào bóng dáng cao to trước mặt, như muốn trốn tránh sự thật...

Phía sau thân cây cổ thụ gần đó, một bóng đen dường như đã chứng kiến tất cả, cậu không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn về phía đó, ánh mắt xa xăm...

Sáng hôm sau, cả lớp có mặt đông đủ tại trung tâm của ba cái trại, bao quanh lấy tên đang quỳ, chất vấn.

"Nhất Nhất! Cậu đã biết tội của mình chưa? Nếu hôm qua thiếu gia đây không phát hiện kịp, có lẽ cả bọn đã đi châu Diêm Vương rồi" Hạ Gia Anh nhìn chăm chăm vào tên béo Đại Nhất Nhất, vẻ mặt hằn hắc ngứa da.

Nhỏ Á Đông cũng xía mồm theo "Tôi phải cho cậu một trận mới được"

"Haizz! Đã nói rồi mà có ai chịu nghe đâu chứ, thật tình" Mạc Y phe phẩy mái tóc vừa chải chuốt gọn gàng, mỗ chu lên.

"..." Tên Nhất Nhất nghe mắng nhiều đến nỗi người dờ ra như khúc gỗ nhưng không dám hó hé câu gì.

Chỉ có bốn người ở cùng một trại - tôi và ba Super Idol Minh Khánh là im bật. Hàn Âu Dương thì chịu thôi, Tôi và Âu Thần đều mệt mỏi vì hôm qua lạc đường, chẳng ai buồn hé răng..Còn... Vương Thế Khải???

Bình thường tên này hung hãn lắm mà, chỉ cần ai nói đều một câu thì hấn cho lên bờ xuống ruộng luôn. Thế việc hệ trọng như vậy mà bản mặt vênh vào đó như đang suy nghĩ điều gì, không hề chú ý đến mọi người xung quanh. (Xem ra số tên béo Nhất Nhất còn may chán)

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

"À! Thần, hoạt động tiếp theo là gì thế" Như nhớ ra được điều gì đó, hấn kéo tay Âu Thần, làm bộ quan trọng lắm.

"Ồm... Truy tìm Thiên Xứ"

Hả??? Truy tìm Thiên Xứ! Là sao??? Không hiểu... ㄟ:

~~~~~

"Mọi người chú ý! Hoạt động lần này có tên là Truy tìm Thiên Xứ, theo thể lệ hai nhóm sẽ thi đấu với nhau, ai tìm ra bông hoa Thiên Xứ chỉ mọc trên núi trước, đội đó sẽ giành chiến thắng. OK chứ"

Hạ Gia Anh vừa nghe đã khoái trí, dứt hai tay vào túi quần ra dáng "Ta đây sẽ thắng" "Vây, đội thua sẽ bị phạt như thế nào"

"Cái đó tùy thuộc vào đội thắng thôi. HaHa" Âu Thần gãi gãi đầu. Cậu ta chỉ biết nghĩ ra trò chơi thôi...Haizzz!

"Thế phân đội như thế nào"

"Bốc thăm" Vừa nói, Âu Thần vừa lôi ra mười mảnh giấy nhỏ màu vàng nhạt trong túi ra "Ai cùng bốc chữ X sẽ vào một đội, còn O thì ngược lại"

Lập tức, cả mười bàn tay tự chọn lấy một mảnh giấy phù hợp cho mình. Tôi cũng không phải ngoại lệ...

Úm ba la xì cà bùa...Úm ba la xì cà bùa...

Xoạt

Ồi! Là chữ X!!!

Tôi đưa con mắt tò mò nhìn ra xung quanh.

Má ơi!

1,2,3,4 Mạc Y, Liz Mạc, Hạ Gia Anh, Âu Thần cũng bốc phải chữ X. Thật tức chết đi được, không đâu lại cùng đội với mấy người phiền phức này.

Nhưng, có người còn bức tức hơn cả tôi "Cái gì? Cùng đội với tên mặt lợn đó thì làm quái được gì chứ. Suốt ngày chỉ ăn với uống, béo tròn tròn trịch trịch rồi" Vương Thế Khải mặt đỏ tía tai, nhảy dựng lên. Hành động khùng khiếp đó khiến tên Nhất Nhất tái xanh mặt, chui tọt vào bụi cây gần đó.

"Haiz! Có trách cũng tại cậu bốc đen thôi" Đây là câu nói đầu tiên của Hàn Âu Dương trong ngày, cậu vỗ mạnh vào vai họ Vương nóng tính rồi quay đi, bỏ lại nhỏ bạn Khâu Á Đông đang chán nản ở phía sau.

Từ lúc bốc thăm xong, người tôi cứng đờ như khúc gỗ. Sắc mặt nhợt nhạt, hai mắt vô phương...

"Đi thôi" Bị ai đó đẩy về phía trước, tôi mất thăng bằng suýt ngã.

Hộc Hộc Hộc...Oái! Mệt quá!

Không biết đã chạy được bao lâu rồi???

"Cẩn thận chút kẻo tôi cho nhóc đi đòi đó"

Ui! Trong đầu tôi vang vọng câu nói vừa rồi của Vương Thế Khải. Nhất định, nhất định phải thắng hắn ta. Fighting nào Lâm Phong đề!

Tôi cầm đầu chạy...chạy...chạy....

Cánh vật hai bên lướt qua xoèn xoẹt, tôi dần bỏ xa mấy người cùng đội. Còn nghe rõ cả tiếng Liz Mạc và Âu Thần gọi nữa...Mặc kệ! Lúc này, hai chân tôi muốn dừng cũng không được, chừng như được trề, cứ lao băng băng về phía trước.

Càng lúc, tôi càng đi sâu vào rừng. Có lên nào, sắp gặp được em Thiên Xứ rồi. Khả Khả.

Tôi mãi miết chạy, đến khi để ý mới biết mình đang ở đâu. Chỗ quái quỷ gì thế này? Xung quanh toàn cây với cây, mọc san sát với nhau. Ngay đến ánh mặt trời cũng không rọi qua được bức tường rào vĩ mô này. Tiếng gió rít qua từng kẽ lá, rõ ràng trời đang là ban ngày nhưng tôi vẫn thấy ớn lạnh sống lưng. Tim đập loạn xạ.

Tình hình này chỉ có thể kết luận 'Lâm Phong đề ta đã lạc đường'

Giờ đây, chẳng có ai đến cứu tôi nữa. Khu rừng này rộng thênh, đi một mình rất dễ bị lạc, ai đại dốt làm như vậy chứ.

Boong!

Lúc tưởng chừng như tuyệt vọng, đầu tôi lóe lên ý tưởng mới. Điện thoại!

Đây rồi! Tôi nhanh tay bấm số gọi cho Á Đông nhờ nhờ kêu người tới giúp. Chắc là được thôi...

"Tút Tút Tút" Trời đất, nằm ngoài vùng phủ sóng. Hết cách rồi, hết cách thật rồi!!!

Tôi ngồi thụp xuống, dựa lưng vào gốc cây gần đó, tựa đầu vào gối. Hai mắt rât rât như muốn khóc, bờ môi giật giật.

Giờ đây, tôi đã nhận ra mình thật yếu đuối, luôn dựa dẫm vào người khác. Hơi một tí là mót ướt...Tuy bụng dạ luôn bảo phải cố gắng nhưng...toàn thân rã rời...không đứng lên nổi.

Ngồi đây mãi chẳng có ích gì, mà đứng dậy rồi cũng không biết đi đâu. Đầu óc tôi rối bời...

Lâm Phong ta sẽ chết yếu ở nơi hoang vu, hẻo lánh này sao...???

Vù Vù Vù

Đây là lần thứ tám có cơn gió mạnh như thế này rồi.

Tôi qua ngã xuống hố đã sụt từ nạn xa trường rồi, lần này không may mắn đến thế đâu...

Tôi gượng dậy, nhất định sẽ tìm được đường ra thôi. Vào được thì chắc sẽ có lối ra, sao mà nhụt chí nhanh thế?

Xoạt Xoạt

Tiếng lá khô bị bàn chân dẫm nát giòn tan.

"Có ai không. Cứu tôi với" Tôi vừa đi vừa hét toáng lên. Ở cái nơi khi ho cò gáy này thì làm gì có ai mà kêu chứ.

"Làm ơn chỉ đường tôi với"

Tôi tuyệt vọng đi về phía có ánh sáng mặt trời, ánh sáng mặt trời mạnh mẽ là thế, cũng bị cái u ám của khu rừng nuốt chửng. Chỉ còn vài tia sáng lẻ loi. Thật khủng khiếp!!!

Dần đuối sức, tôi ngã chúi xuống đất. Có họng khô rát, mặt đỏ ửng, mồ hôi tuôn ra như suối. Nóng quá!!! Lần này không thể tiếp tục nữa rồi...

Tôi nằm ngửa ra, nhìn lên nền trời toàn cây với lá. Nghĩ đến những tháng ngày vui vẻ vừa qua...

Nếu tôi có thể quay về dù có bị cả nhà phạt đến mấy cũng được, Mạc Y xia xói thỏa mái, hẹn hò cùng Liz Mạc luôn, tặng cho Nhất Nhất món táo Phú Sĩ, đầu mạt chược cùng Hạ Gia Anh, hay tặng Hàn Âu Dương mấy cuốn tiểu thuyết tâm đắc nhất và đi shopping cùng Á Đông, làm chân phụ bếp cho Già Trần cả tháng trời đều OK hết à...

Chỉ nghĩ đến đó thôi mà xa vời quá...

Gắng chút sức lực cuối cùng, giờ bàn tay đang run rẩy lên, muốn chạm vào nền trời cao tít tắp kia...

Nắm lấy nó thật chặt trong tay...

Mỏi mắt lắm, muốn ngủ một giấc cho khoan khoái còn đầu khẫu với hai bà nữa...

"Lâm Phong! Nhóc ở đâu thế"

"Khài, Phong ở kia kia"

Trước khi ngủ, tôi nghe như có tiếng ai đang gọi mình, cả tiếng bước chân dẫm trên lá khô.

Hai bóng đen cao cao tiến về chỗ tôi mỗi lúc một gần...

@^*\$%^&~!(#) _

Tôi đang ở đâu thế này? Sao tối thui thế...Phía trước có một tia sáng lóe lên...

Chạy về chỗ đó, chắc là lối thoát ra khỏi nơi này...

Nhanh lên!

Tôi gắng sức chạy một mạch về phía đó...

Sắp tới rồi, Lâm Phong! Mày giỏi lắm!!!

"Á" Lúc tưởng như tôi đã thoát ra ngoài thì một bóng đen đứng chắn phía trước. Áo trùm kín đầu, che khuất mặt. Xung quanh hắt toát ra luồng khí lạnh lẽo"Ông...là ai"

"Ta là ai ư? HaHaHa Hồi hay lắm cô bé" Hắn ta cười haha, chỉ tay về phía tôi"Ta là kẻ luôn sống trong bóng tối, chẳng ai muốn gặp ta cả. Những người có thể nhìn thấy ta đều sẽ chết. Và cô bé - ngươi cũng có kết cục thảm hại thôi"

Hắn ta nói tào lao gì thế, còn đe dọa giết tôi nữa, phải cho hắn biết thế nào là lễ độ mới được"Tôi hỏi danh tính của ông chứ có hỏi thái độ của mọi người với ông đâu"

"Nhóc con được lắm, dám cãi lại ta. Để ta cho cô biết...Ta chính là THẦN CHẾT đến để lấy đi sinh mạng của cô"

Hả??? Lấy sinh mạng...

"Cô đã ngất trong khu rừng ma quỷ vừa nãy, giờ cũng sắp kiệt sức rồi. Ta phải mong chóng hoàn thành xứ mệnh của một vị Thần mới được. Nào...lại đây...HaHaHa"

Không! Tôi không muốn chết, tôi vẫn còn muốn sống tiếp quãng đời tiếp theo của mình. Chết ở tuổi mười sáu này là quá trẻ...HuHuHu...Mau chạy, mau chạy khỏi đây trước khi gã Thần Chết bắt được...

Nghĩ đoạn, tôi cầm đầu cầm cổ chạy về phía ánh sáng nhỏ bé kia. Đằng sau vẫn còn vang vọng tiếng cười rùng rợn của hắn ta.

Bộ mặt đắc trí của hắn ở xung quanh tôi" Cút chạy đi, chạy mãi đi! Cô không thoát nổi bàn tay ma quỷ của tôi đâu. 10,9,8..."

HixHix. Một quá! Chạy này giờ mà có cảm giác như đang chạy tại chỗ vậy.

"7,6,5..."

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

HuHu. Hắn vẫn đang đếm, tôi sắp nghèo rồi sao? Bố ơi, mẹ ơi, hai bà ơi, các bạn của tôi ơi, vĩnh biệt!!!

"2,1,0"

Gràoooooooooooooooooooo! Gràoooooooooooooooooooo!

"Á á á á á á á á"

-_-_-_-_-

"Gào cái gì thế? Muốn ăn củ đậu à" Tôi sợ hãi nhắm tịt mắt lại. Í! Giọng nói này nghe quen quen. Hình như của Vương Thế Khải..

Hai mắt tôi mở thao láo. Thảm rồi, vậy là thảm rồi! Đẹp zai như hắn ta cũng đi chầu Diêm Vương với tôi rồi à? Tiếc nhì? Quảng đời tươi đẹp của những Hotboy and Hotgirl Minh Khánh từ nay đi vào cõi hư vô.

Xoạt Xoạt

Lại là tiếng chân giẫm lên lá, con ma nào đang đến thế?

Á á á á á

Là...là Âu Thần! Cậu ta chết nốt rồi. Ôi, giờ tôi mới nhớ ra, khi này có hai bóng đen đến cứu mình, thì ra là hai người này. Giờ họ cùng chết với tôi..

Tôi mếu máo tiếc thương cho số phận đen đủi"Hic Hic! Xin lỗi đã làm liên lụy đến hai người. Vì tôi mà cả hai đã mạo hiểm cả tính mạng. Thật tình rất xin lỗi! Câu chuyện của chúng ta hãy để kiếp sau viết tiếp những dòng dang dở. HuHuHu Mọi tội lỗi xin chúa hãy đổ hết lên đầu con. Amen"

"Cậu..." Âu Thần nghe xong, người cứng đờ như khúc gỗ.

Cốp!

Cái cốc như trời giáng xuống đầu tôi. Chết rồi mà bị đánh vẫn sung vù cả đầu lên. Khô thân!!!

"Amen! Amen cái đầu nhóc í. Ăn nói hàm hồ. Người ta vẫn sống sờ sờ đây mà rửa chết" Vương Thế Khải thu tay về, hăm hè tôi.

Rửa chết! Ý là hắn chưa chết, nhưng tôi đã chết, vậy hai người họ nhìn thấy ma à. Giác quan thứ sáu!

"Tôi vừa bị Thần chết bắt đi. Giờ là một con ma rồi" Tôi phúi phúi lớp bụi trên người, từ từ đứng lên.

Quái lạ! Người đã chết chân vẫn chạm đất!!! HòHòHò! Đúng là không thể tin mấy chuyện ma kinh dị được, chỉ có người đi rồi mới biết cảm giác đó thôi..

"Thần chết bắt đi" Âu Thần lấy lại bình tĩnh, hỏi tôi"Thần đâu ra thế! Chúng mình vừa tìm được cậu đang ngất đây xong"

Vương Thế Khải châm chọc"Chắc nhóc Phong sợ quá nên mơ tưởng dị thường ấy mà"

Nhéo!

Đau quá! Tôi đưa tay xoa xoa gò má đỏ ửng vừa véo. Đá mạnh vào cái thân cây gần đó đến u cả chân. Đập đầu luôn vào tảng đá dưới đất phát tím bầm

Sau những gì vừa 'thử nghiệm', quả thật, Lâm Phong để ta vẫn còn sống.

"Ồi! Oh la la! Ta vẫn còn sống, ta vẫn còn sống. Hạnh phúc quá, yêu đời quá đề"

Hai tên kia chứng kiến hết cảnh tượng vừa diễn ra, mắt hóa chữ @@ mồm chữ O.

Âu Thần thờ dài, khê lác đầu.

"Thử nghiệm xem mình có sống hay không như thế có mà điên" Vương Thế Khải tức giận, quay mặt đi hướng khác.

Cả hai người đều không thèm để ý đến đũa sung sướng đến tột độ, đang nhảy nhót này...

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Nổi Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

"Có dừng lại ngay không thì bảo" Như đã phát điên, Vương Thế Khải đứng bật dậy, xéch cổ tôi.

Tôi sợ hãi, nhắm tịt mắt lại "Có..." Nếu trái lệnh hần thể nào cũng xoi củ đậu zô mặt luôn. HixHix.

Yên tĩnh... Yên tĩnh...

Sao mãi không thấy gì nhỉ?

Tĩnh huyết kì của Lâm Phong để lại bùng phát, tôi mở mắt ra...

Hả???

Tròng mắt đen như đá lưu ly của Vương Thế Khải đang dí sát vào mắt tôi. Là sao???

Hay tên đó đã phát hiện ra rồi. Má ơi! "Cậu...sao thế...Muốn gì ở...tôi" Tôi sợ hãi, mặt mày tái mét, hai tay run rẩy nắm chặt lấy cổ áo mình như thể Vương Thế Khải định...Xí hồ lắm! Các bạn tự hiểu nhé! (Lâm Tử Hy là một cô bé dễ thương với nhưng suy nghĩ thơ ngây)

Thấy hành động kì lạ này, hần thoáng giật mình "Ồi! Thật tình, có làm gì nhóc đầu mà toát hết mồ hôi hột thế. HaHaHa" Họ Vương định thần lại, thả tôi xuống.

Bịch!

Một cách không thương tiếc. Mông yêu dấu, gọi em ngàn lời xin lỗi!!!

"Hừm" Âu Thần lẳng lặng nhìn chúng tôi lúc lâu, hai má cậu ửng hồng. Đắn đo mãi, cuối cùng cậu cũng quyết định lên tiếng "Khải, Phong! Cũng giữa trưa rồi. Chúng ta phải nhanh chóng tìm được đường về trại thôi"

(Tên tò! Có người đang ghen kìa)

Tìm đường về trại!!! Đúng rồi, đang bị lạc mà...Tôi quên bếng mất.

Vương Thế Khải nhặt mẩu củi khô dưới chân lên, bẻ làm đôi, thái độ coi trời bằng vung đó thật tức mắt "Thần nói đúng đấy! Chúng ta phải về được trại...Nhưng..."

"Nhưng gì" Tên này lại định dở trò quái quỷ nào nữa?

Hần nháy nháy mắt, nở nụ cười tinh quái "Tôi vẫn muốn tìm ra Thiên Xứ"

Câu nói đó của họ Vương bị tôi và Âu Thần phản đối kịch liệt. Nhưng, hấn cứ khẳng khái giữ 'chính kiến'. Cuối cùng, cả ba đưa ra quyết định nhằm giải tỏa mâu thuẫn giữa hai bên.

"Vừa tìm đường về trại. Tranh thủ tìm luôn hoa Thiên xứ"

Vậy là ổn rồi. HaHa.

Giữa trưa đầu thu, dường như cái nóng nực của mùa hè sôi động vẫn còn đâu đây. Chúng chui rúc dưới những bụi cây, đám cỏ, luồn lách qua kẽ lá nhỏ tí. Khiến mọi sự vật trở nên bóng râm...

Ngẩng khuôn mặt nhễ nhại mồ hôi lên, bị ánh mặt trời chói chang chiếu thẳng vào mắt. Oái! Chói quá. Bất giác, tôi đưa tay lên rụi rụi mắt cho tỉnh táo. (Điều bộ hết sức cute)

"Ngốc" Hử? Ai nói thế...

Ở đây chỉ có ba người, Âu Thần đang chăm chú nhìn cảnh vật xung quanh còn Vương Thế Khải khua cây loạn xạ, mở ra lối đi. Họ đều có việc riêng, sao lại để ý đến tôi được chứ?

Không lẽ...là ma???

Phủi phủi cái mồm quạ đen này, xuất ngày ma với quỷ. Khéo có ngày gặp thật thì khôn.

Nóng quá! Người quen sống ở thành phố Ân Sương - nơi lạnh lẽo, đầy đặc sương mù như tôi, vừa ra nắng tí đã héo như tàu lá chuối rồi.

Khoảng áo sau lưng ướt đầm mồ hôi...

Hoa Thiên Xứ là gì chứ?

Nghe nói đó là một loài hoa vô cùng đẹp và huyền thoại. Nó mọc rất ít và chỉ có ở nơi núi cao. Sắc vàng của hoa tỏa ra mùi hương quyến rũ, khiến con người chìm đắm trong mê muội. Làm cho tâm trí ta thoải mái hơn sau những giờ căng thẳng.

Hoa Thiên Xứ - Đó là một huyền thoại, làm gì có thật chứ!

Tôi không tin nó có thật, nhưng chính bản thân tôi lại đang đi tìm thứ đó. Khát khao được nhìn thấy một lần...

Cùng hai người con trai phía trước...

Họ cũng muốn tìm bông hoa đó sao???

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Hót Hót

Í! Tiếng gì vậy nhỉ?

Lấy làm lạ, tôi nhìn về nơi phát ra tiếng hót đó...Ồi má ơi! Một con chim hồng tước đang đậu trên cành cây đằng kia. Đẹp quá!!!

Cái đầu màu đen ngẩng cao lên hót líu lo, toàn thân chim màu cam nhạt tỏa sáng trong ánh nắng trưa.

Không rõ từ lúc nào, tôi đã tiến lại gần con hồng tước đó...

Một chút nữa thôi...Chút nữa thôi mày sẽ bị tóm đấy!!!

Một Hai Ba! Alê Hấp!

Rầm!

"Xòa xòa xòa! Chim ơi bay đi, bay cao lên" Tên Vương Thế Khải đứng ngay đó, cầm cành cây khô xua xua cho con chim bay đi.

Bị giật mình, nó cất cánh bay thật nhanh...Hờ Hờ. Hay lắm! (Giờ khóc giờ cười)

Còn tôi - đứa vừa nhảy ra định bắt chim giờ nằm trên đất gặm lá khô.

"Phù. Nó thoát nạn rồi!" Vương Thế Khải giả bộ vuốt vuốt ngực, như vừa trải qua cơn trấn động lớn. Rõ ràng là cố ý mà, nhìn bộ dạng đó của hắn, tôi thấy tức anh ách.

"Hành hiệp trọng nghĩa nhì" Xả thân đi cứu chú chim nhỏ bé cơ đấy!!! Tưởng đại ma đầu phải xoi thịt chim cơ chứ?

Sau giây phút vừa qua...Chúng tôi lại bắt đầu chặng đường gian nan, vất vả.

Cả dọc đường, tâm trí Âu Thần đang treo lơ lửng chín tầng mây, tôi thì chỉ lo lờm nguýt họ Vương, còn hắn cứ tỉnh bơ như không có chuyện gì xảy ra. Chẳng biết làm thế nào với tên này cả...

Bình!

"Oái!" Đầu tôi đâm sầm vào cái lưng phía trước. Đáng ghét! Đang đi lại stop gấp"Cậu đi đứng thế à"

Hắn gật gật đầu, tỏ vẻ dễ thương "Uh" một tiếng..."...Này, Lâm Phong! Tôi mà tìm ra hoa Thiên Xứ trước thì nhóc cứ liệu hồn đấy"

"Xì" Mì thua là cái chắc. Hà Hà

Vụt!

Trong khi tôi và Vương Thế Khải đang đấu khẩu với nhau, một bóng đen nhỏ bé lướt qua đầu tôi.

Lại là con chim hồng tước đó. Lần này, nhất định tao phải bắt được mày!

Tôi vội vài theo con chim đáng nguyên rủa đó, vì mày mà tao phải gặm đồng lá khô trong mồm. Lần này, thịt mày cho bổ tức!!!

Con hồng tước thấy có người đuổi theo, ra sức bay đi. Mặc kệ Vương Thế Khải và Âu Thần ra sức gọi, tôi vẫn hăng hái bắt bằng được nó...

Nấp trong bụi cây gần đó, quan sát từng nhát cử nhát động của con hồng tước. Phải chờ cho đến khi nó lơ là thì ra tóm là vừa. Kế hoạch thật mỹ mãn...

Được rồi! Tôi rón rén đi về phía nó...

Vồ! Aha Ha! Tóm được rồi! Nhìn con chim mà tôi kì công mãi mới bắt được đang nằm gọn trên tay mình, lòng tôi vui sướng tột độ. Nhưng...sao thế này?

Người tôi lâng lâng như đang rơi xuống núi vậy???

"Ồi! Cứu tôi với" Vực sâu như thế, phen này tan xác pháo lá cái chắc. Đi đời nhà mà rồi! Uhu Hu!

Khoảng cách mỗi lúc một xa. Tôi không muốn chết đâu! Tuổi xuân hãy còn dài mà! HicHic

Pấp!

Tưởng chừng như đã chết ngộp rồi thì một bàn tay ấm áp nắm chặt lấy tay tôi. Người đó là...Âu Thần...Mặt cậu ửng hồng lên vì phải giữ tôi, những ngón tay đang nắm chặt lấy tay tôi kia trắng bệch. Hơi ẩm từ bàn tay dần mất đi...

Xoạt!

Trong khi cậu định kéo tôi lên bỗng dẫm vào hòn đá trơn trượt. Khiến cả hai cùng ngã xuống núi. "HuHuHu! Xin lỗi, vì mình mà cậu cũng ngã theo" Tôi méo máo khóc nức nở.

"Đừng vậy mà. Vì người con gái mình yêu, chút chuyện nhỏ nhặt này đâu có đáng gì"

Hả??? Đây là lần thứ hai cậu ấy nói câu này...

Tôi ngơ ngác, cố hỏi lại"Cậu..."

"Ừm" Thần quả quyết, dường như phải lấy hết can đảm, cậu mới mở miệng nói ra được câu này. Nhưng, giờ cũng đã hết rồi...! Chúng tôi sắp đi gặp Từ Thần...

"Cẩn thận. Bám chắc vào" Gió vù vù thổi qua tai tôi không cánh mà bay...Cả tôi lẫn Âu Thần đều dừng lại trên không.."Bám chắc vào tay tôi"

Là...là Vương Thế Khải!!! Hắn cũng đến rồi...

...

Tôi không biết nên vui hay buồn đây? Vui vì mình chưa chết, còn buồn vì...Khải cũng treo lơ lửng như tôi và Thần. Hơn nữa, thứ duy nhất hấn bám vào là gốc cây khô gần đó...

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Nổi Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Crắc

"Cái...gốc cây đó đang nứt ra kia" Tôi sợ hãi khi nghe thấy tiếng gãy vừa rồi. Làm sao nó giữ được ba người to cao chúng tôi chứ...?

Crắc Crắc

Tiếng cây gãy ngày càng to...

"Xin lỗi nhé. Nó...không trụ được lâu đâu" Vương Thế Khải mặt mày nhăn nhu như khi ăn phải ớt. Xem ra, tên này đang chuẩn bị tinh thần cho một kết cục thảm hại đây... :Q

Crắc Crắc Crắc

A a a a a a a a!!!!

Bụp...Xoạt...

"Đầu quá" Ngã từ độ cao như thế, may mà cả ba rơi xuống đồng lá phong khô này...cũng giảm được phần nào thương tích. Tôi gượng dậy, gỡ mấy chiếc lá bám trên mũi, hai tay, quần áo và trong mồm ra (Chỉ tại vừa nãy hét to quá nên lá chui tọt hết zô mồm)

Ủa???

Vương Thế Khải và Âu Thần đâu vậy???

Nhìn xung quanh không thấy hai người bạn chí ân đâu, tôi bắt đầu lo lắng"Hai cậu ở đâu thế" Vẫn bật vô âm tín"Ra đây đi"

"Híc. Cậu không ra làm sao mình ra được"

"Mau đứng dậy đi"

Hớ. Có phản hồi rồi...Nhưng...hình như có chuyện chẳng lành sắp xảy ra...???

Tôi cố gắng định thần lại, thì ra, Lâm Phong này đang ngồi trên hai cái đệm thịt trên cả hoàn hảo.

1 2 3 Tíc Tắc! Tíc tắc!

"Oái" Nhanh như chớp chớp, người tôi bật ra xa, cách chỗ đó khoảng mấy chục mét.

Hai cái 'xác' bị đè bẹp dưới đồng lá khô từ từ đứng dậy, phui phui lớp lá trên người, hằm hè tôi"Người gì mà nặng như heo xề. Lè" Cái điệu bộ đó của họ Vương khiến tôi tức anh ách.

"Ai là heo xề hả"

"Ai thì người đó tự biết. Lè"

"..."

Tôi và hấn cãi nhau một thôi một hồi khiến Âu Thần khó chịu"Thôi! Xi tốp. Mình hết chịu nổi rồi" Công nhận, tiếng cãi nhau của tôi và Khải còn làm mấy con kiến dưới chân giật dử, cắn hai chân tôi sưng tấy lên. Mấy chiếc lá nôi dóa rơi lá tả vào mặt mũi và cái cây bên cạnh liên tục nhả đạn 'cùi khô',...Khổ nỗi, chúng toàn nhắm vào tôi mà xả xì chét thôi à... :c:

Sau lời nói uy lực của Âu Thần, hai chúng tôi im bất, không dám hó hé câu gì. Cậu bạn Âu Thần dễ mến này lúc tức giận cũng khủng khiếp chẳng kém gì tên đại ma đầu ranh ma.

Lại tiếp tục cuộc hành trình đầy gian nan rồi...

Oái!

Bị vấp phải vật gì đó cứng cứng, mất thăng bằng rồi ngã lộn xuống đất. Khốn khiếp! Thứ quái quỷ này làm ta suýt chết. Trong cơn tức tối, tôi quăng bộp cái vật cứng đó ra chỗ khác.

"Ái. Ai? Ai dám ném vào đầu ta" Nào ngờ, vật cứng xấu số đó rơi xuống vào đầu Vương Thế Khải, hấn tức tôi truy tìm kẻ vừa gây chuyện.

Bộp!

Vật cứng rơi xuống đất, ở giữa tam giác Thần - Phong - Khải.

Hả???

Mắt tôi như mờ dần bởi ánh sáng kì ảo của nó...

Cái vật cứng mà tôi quăng không thương tiếc đó...

Chính là thứ chúng tôi đang cố tìm kiếm...

Là Hoa Thiên Xứ

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

"Nó...nó có thật sao" Nhìn bông hoa thần kì đó đang nằm ngay dưới chân mình, tôi buột miệng nói ra câu hỏi ngớ ngẩn vừa rồi.

Hoa Thiên Xứ!

Sắc vàng kim tỏa ra xung quanh khiến người ta cảm thấy phía trước như một thiên đường kì diệu. Mùi thơm ngào ngạt theo làn gió thu thoảng qua mũi tôi. Giờ đây, thời gian như ngưng đọng lại. Loài hoa thần kì ấy lại mọc ở những nơi khi họ còn gầy gò này sao? Chúng tôi mê mẩn đứng nhìn nó...

Í! Chúng tôi!!!

Don't Forget! Nếu không hành động ngay thì tôi phải cam chịu, phó mặc cho người khác sai vật.

Nhanh như chớp, tôi nhảy lên, chồm lấy bông hoa Thiên Xứ bị vứt công queo dưới nền lá khô.

Vừa lúc đó, một bàn tay khác cùng chạm vào cánh hoa. Theo phản xạ, tôi đưa mắt nhìn theo cánh tay đó, lại là Vương Thế Khải. Hấn ta sinh ra để đi gây sự sao??? Trong đầu tôi lại đặt ra câu hỏi mà bấy lâu nay luôn thắc mắc.

"Muốn gì đây" Tôi tức giận trừng con mắt màu hổ phách lên với tên đó. Xem ra, hấn ta chẳng thấy sợ hãi, còn nhe nhèn cười.

"Hỏi gì mà ngu thế. Đương nhiên là nó rồi. Nó đó"

"Đừng hòng" Nếu có bản lĩnh hãy bước qua xác ta, bằng không thì ngoan ngoãn quy phục, làm theo mệnh lệnh của Đại tướng Lâm Phong này.

Nhưng đòi nào cái tên ác ma đó chịu nhường tôi chứ. Hấn cố ý giằng co bông hoa với tôi. Cả hai đều có hết sức kéo bông hoa về phía mình. Còn Âu Thần đứng ngây người nhìn hay con bò tót đang đấu đá nhau. Giường như cậu không hề quan tâm đến chuyện thắng thua đó!!!

"Tôi...Tôi nhất định không để cậu thắng đâu" Chết cha! Vương Thế Khải ăn gì mà khỏe như voi í í í. Sắp thua đến nơi rồi mà ối!!! (Vương Thế Khải: Nhóc ăn gì thì tôi ăn nấy. Cùng là người mà)

"Thương nhóc lắm mới nói với nhóc câu này nhé ĐỪNG CỐ QUÁ THÀNH QUÁ CỐ ĐÂY" quả đúng như lời họ Vương nói, trong tích tắc lơ là, bông

hoa Thiên Xứ kì diệu nhấc tâm trời tuột khỏi bàn tay trắng bệch của tôi.

Biết làm thế nào bây giờ. Âu Thần! Cũng chỉ tại cậu ta hết! Nếu như cậu ta không đứng đắn ra đó thì làm gì có chuyện Vương Thế Khải thắng được tôi chứ. Khốn kiếp. Tôi rửa thậm rồi tìm ngay tên gây ra chuyện tày trời vừa rồi.

"Họ Âu kia! Cũng chỉ tại cậu tôi mới thậm như thế này. Tại cậu...tại cậu hết đây. Cứ đứng nhìn gười ta giằng co mà chẳng giúp gì cả. Ứ chịu đâu! HuHuHu" Đập mạnh vào vai cậu ta, tôi bật khóc nức nở.

Vương Thế Khải đứng qua một bên hết nhìn tôi mếu máo, lại nhìn khuôn mặt dễ thương vô số tội của Âu Thần, lắc lắc đầu "Đã bảo rồi mà không nghe cơ, giờ trách ai"

"Vương Thế Khải! Im mồm ngay. Hức"

Bộp!

Một quả sỏi bay trúng đầu họ Vương...

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Nổi Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Hộc Hộc

"Cố lên. Ta tìm thấy đường về đến trại rồi" Âu Thần vui sướng vỗ vỗ vào vai tôi.

Sắp về rồi ư???

Công nhận khu rừng này rộng thật, khi lạc trời hừng sáng, bây giờ đã sẩm tối...HixHix

Dáng lên...Một chút nữa thôi...

"Oa! Cuối cùng mọi người cũng về rồi, lo chết đi được" Á Đông thất thần ngồi trước đồng lửa, vừa nhìn thấy tôi, sắc mặt nhỏ thay đổi hẳn. Nhỏ vui sướng ôm chầm lấy tôi khiến mọi người xung quanh trở mắt ếch hết lượt "Cứ tưởng không gặp được bà...à ông nữa. HuHu"

Liz Mạc thấy vậy vội giằng tay Á Đông ra, chăm chú nhìn tôi "Cậu bất cẩn quá"

Đâu chỉ riêng mình tôi 'hường lộc'...

Mạc Y yểu điệu đi đến, vòng tay qua cổ Âu Thần khiến mặt cậu ửng hồng "Ghét. Có biết làm người ta lo lắng không" Sao thế nhỉ? Nhìn nhỏ Mạc đáng ghét đó quần quít bên Thần, lòng tôi bỗng lặng đi...

Còn Hàn Âu Dương đập mạnh vào vai Vương Thế Khải, buột miệng nói "Nếu mấy người có mệnh hệ gì, tôi sẽ san bằng quả núi đó..." Người lạnh lùng như cậu ta cũng biết nói đùa ư? Cái này học từ ai nhỉ??? (Để ợt! Khâu Á Đông í mà)

"HaHaHa. Có chắc không vậy anh bạn" Họ Vương khoái trí cười haha...

Xi! Mấy người này làm bộ cứ như bạn thất lạc mười năm...Hết cách!!!

Nhưng, kể ra cũng rất vui đấy! Những hành động chân thực đó cho tôi thấy được tình bạn trong sáng, cảm động...Muốn khóc quá đi!!! Nước mắt ơi, các em đâu rồi??? (Nước mắt: Mí mấy tuổi mà gọi ta là em? Ứ ra!)

Mười người chúng tôi ngồi vây quanh đống lửa, ai nấy đều nở nụ cười tươi rói...Nếu thời gian có thể ngừng lại, tôi nguyện mãi được nhìn thấy giây phút này...Dù chỉ là một lần!!!

"Đứng rồi" Như nhớ ra được điều gì đó, Vương Thế Khải đứng bật dậy, về mặt ma lạnh. Sao tôi thấy có gì đó không bình thường???

"Chuyện gì thế" Á Đông lau chau, cũng đứng bật dậy theo.

"Sáng ngày, chúng ta đang thi Truy tìm Thiên Xứ đúng không"

"Ừm"

Vương Thế Khải liếc xéo tôi "Vậy, tôi tìm được hoa Thiên Xứ rồi. Vẫn tính chứ"

Hả???

Câu nói đó của hắn khiến mọi người mắt tròn, miệng há hốc hết lượt vì ngạc nhiên...

"Cậu nói thật chứ" Tên heo xè ngoáy ngoáy tai, cố hỏi lại Khải.

"Ừ"

"Thế tất nhiên là tính rồi. Đã ai nói là dừng cuộc thi đâu"

"Đồ ngu. Nếu nói như vậy thì ta thua là cái chắc"

"..."

Xung quanh tôi đang xảy ra cuộc chiến giữa các tạp âm, điếc tai quá! Mọi thứ ù ù hết lên!

Ồ...ồ họ Vương đáng ghét! Đang yên đang lành lại nhớ ra chuyện đó...

Đúng là Họa Vô Đôn Chí mà!

HuHuHu

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

"Thế thì phần thắng thuộc về đội chúng ta rồi" Lôi Vũ - thành viên cuối cùng của lớp đặc biệt. Thư sinh chẳng kém gì Âu Thần, hơn nữa còn rất đẹp trai, đứng lên phát biểu ý kiến.

"Đương nhiên rồi"

Hura! Hura!

Nhìn bọn họ vui vẻ mà tôi tức lộn ruột. Rõ ràng, người phát hiện ra bông hoa Thiên Xứ đó là tôi mới đúng. Còn tên Vương Thế Khải đã cướp công Thạch Sanh, tức chết đi được!

Hạ Gia Anh nổi cơn lôi đình túm cổ tên Nhất Nhất, sặc ngược "Mày vừa nói cái gì? Có tính nữa không"

Tên béo bị Hạ Gia Anh dọa một vố, sợ xanh mặt. Hắn lắc lắc đầu định phủ nhận thì chạm mặt với tên đại ma đầu khác. Tên này khí thế còn áp đảo hơn cả Hạ Gia Anh khiến hắn khó xử, cúi gầm mặt.

"Muốn gì đây? Sợ tôi bắt làm khổ sai à" Vương Thế Khải nhìn Hạ Gia Anh chằm chằm, xem ra hắn cũng tức giận rồi.

"Cậu..." Hạ Gia Anh mặt nhăn như khi ăn ớt "Nam tử hán dám chơi dám chịu. Xì"

...

Cảnh đồng đội bị tên họ Vương bắt nạt, tôi đứng ngồi không yên, cuối cùng cũng...bật dậy như lò xo. Hét toáng lên "Tôi kiến nghị"

Hả???

Mọi người xung quanh như bình tĩnh trước vẻ đẹp của hoa Thiên Xứ, chăm chú lắng nghe ý kiến 'phản đối'.

"Cả nhóc nữa, lại muốn kiếm chuyện à"

"Tôi phản đối việc cậu nói mình tìm ra bông hoa đó" Tôi chu môi, cố gắng nói thật chậm để mọi người có thể nghe rõ từng từ một "Thật ra, người tìm ra

bông hoa đó đầu tiên chính là tôi - Lâm Phong này. Nói cách khác, Vương Thế Khải đã cướp công của người khác"

Hạ Gia Anh như được thể, trả thù món nợ vừa rồi"Biết ngay mà, tên đó làm sao đủ thông minh để tìm ra nó chứ. Lâm Phong! Cậu thật dũng cảm, chúng ta kết thân nhé"

Á á! Má ơi! Con ghét tên ăn chơi mút chỉ họ Hạ kia...Nhưng, hắn đang ôm chầm lấy tôi, sụt mướt...

"Đừng đắc ý quá sớm. Nghe tôi kể đã" Vương Thế Khải nãy giờ im bất bỗng lên tiếng. Khuôn mặt hắn đằng đằng sát khí khiến toàn thân tôi toát mồ hôi hột. Đòi nào, hắn chịu để yên cho người khác sỉ nhục chứ?"Quả thật, Lâm Phong tìm ra bông hoa trước. Chỉ có điều, cậu ta không nhận ra đó là thứ mình cần tìm, liền quảng đi. Vậy, xin hỏi việc tôi nói mình tìm ra nó có gì sai? Tôi cũng đâu tự nhận mình tìm ra trước tiên? Nếu mọi người không tin, có thể hỏi Âu Thần - người chứng kiến tất cả"

Hơ...Thời gian như ngưng đọng lại...

Nụ cười trên khuôn mặt Hạ Gia Anh vụt tắt...

Âu Thần khó xử...

Còn đứa Lâm Phong này thì bề mặt...

Đại Nhất Nhất nhảy bổ ra, khua chân múa tay loạn xạ lên"Đứng rồi đó. Thằng quỷ gây đét sì mo này vút đi rồi, Khải tìm thấy. Còn có cả Thần làm chứng thì sai à? Nào nói nữa đi!!! Nữa đi!!!" Tên lợn đó tròn mắt lên với tôi. Căn thân ăn củ đậu bay đó!!!

"Tôi..." Ngại quá, Ngại quá! Tôi bẽn lẽn định chui tọt vào trong trại thì bị ai đó kéo lại"HuHuHu. Buông ra buông ra..."

"Im ngay" Giọng nói này của Vương Thế Khải. Hắn đang nổi trận lôi đình...Tiêu đòi rồi...

"Sau khi giành chiến thắng, tôi không phạt mọi người...Nhưng, tên nhóc này thì ngoại lệ"

Cái gì mà ngoại lệ???

Từng lời nói của Vương Thế Khải chắc như đinh đóng cột tấn công vào màng nhĩ tôi. Hắn sẽ phạt tôi...bằng hình phạt rất cay nghiệt đây...

Cuộc đời ta bị giáng xuống mười tám tầng địa ngục...!!!

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Nổi Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

HixHix

Cạch!

Trời đất! Mười hai giờ đến nơi rồi, sao Vương Thế Khải chưa hỏi âm nhi? Tôi thở dài ngao ngán cuộn tròn trong chiếc chăn gió. Đây là lần thứ ba mười tôi bật dậy xem giờ...Tên ác ma đó muốn trừ ẻo người ta ư???

Vo ve vo ve

Muối muối muối!!! Chúng đang vo ve quanh đây, phải nâng mức cảnh giác lên báo động đỏ mới được.

"Bé muối thân yêu kia, phen này em chết chắc rồi" Tôi vui sướng nhìn con muối xấu số đang đậu trên mũi mình...

Hành động nào...

Bộp!

"Oái" HuHuHu. Tức chết đi được, tôi xoa xoa cái mũi vừa đánh phải, mặt nóng bừng bừng. Dù đau đến đâu Lâm Phong này cũng chẳng dám hó hé câu gì, ngộ nhờ Hàn Âu Dương và Âu Thần thức giấc thì TOI!

"Đồ bệnh hoạn, không đâu đi tét vào mũi. Định than ai hả" Giọng nói chậm chậm vang lên từ phía sau, tôi giật mình quay lưng lại. Đập ngay vào mắt là

khuôn mặt đẹp zai hết sảy của Vương Thế Khải. Hắn ta làm cái quái gì mà giờ mới chịu xuất hiện???

Thế Khải đứng ngẩn người một lúc rồi làm ám hiệu bắt tôi ra ngoài. Chuẩn bị đi chịu phạt đây...

Cẩn thận kéo vấp vào chân hai người kia lại rước họa vào thân!

Ra khỏi trại, tôi cũng không rõ là Vương Thế Khải định đi đâu nữa. Địa hình chịu phạt là bãi cỏ dốc này sao? Dù có bị phạt nặng như thế nào cũng đâu cần tìm một nơi xa lác xa lợ, không một bóng người và điều đáng sợ hơn nữa là gió từ đâu cứ thổi hun hút, dường như người tôi sắp bay mất rồi.

Í! Địa hình hiểm trở như thế này chỉ dùng cho việc giết người bịt đầu mối mà thôi. Chẳng lẽ, hắn tức giận vì bị tôi tố cáo trước đám đông nên bí mật gọi tôi ra nơi hoang vu hẻo lánh này để ám sát rồi quăng thi thể xuống dòng sông bên dưới chứ?

Tôi lặng lẽ đứng qua một bên nhìn Vương Thế Khải đứng ngay phía trước. Đôi mắt đen như đá lưu ly của hắn nhìn lên bầu trời đầy sao. Mái tóc nâu bị gió làm rối luôn tạt qua một bên khiến khuôn mặt trắng hồng khẽ nhấp lại. Sao mà Cool thế!

Quý thần thiên địa ơi! Con không tin người con trai bên trong phong nhã ra ngoài hào hoa kia lại sắp làm một việc kinh thiên động địa.

Như phát hiện có ai đó chăm chú nhìn mình, Vương Thế Khải đột nhiên quay lại khiến tôi giật nảy mình, bị mất thăng bằng chúi ngay đầu xuống đất.

"Cái tên ban ngày mủ le đi ngủ mủ len kia, lại đây" Hắn đứng từ trên cao tí tấp nhìn xuống đứa đang sợ xanh mặt mèo này, ra lệnh. (Tại bạn Tomboy suốt ngày đội mũ HipHop, đêm đi ngủ, chơi cả mủ len đội đầu luôn)

Tôi cố gắng rặn ra được câu "Lại... lại làm gì"

"Thì cứ lại đây rồi khác biết"

"Không" Đòi nào ta lại mắc lừa mi chứ? Còn lâu nhé!

Vương Thế Khải nhú mồm, tiến dần về phía tôi. Tiếng bước chân trên cỏ mỗi lúc một gần. Muốn chạy quá nhưng toàn thân tôi như bại liệt hoàn toàn...

"Xin đừng... đừng quá đây... Tôi chưa muốn chết... còn trẻ lắm, chết... hơi phí. Làm... on đại ca... đừng giết... Em cảm kích... vô cùng" Vì không phản kháng được lại hắn, tôi đành giờ kỹ năng van nài của mình ra. Mong là có hiệu quả!

Nghe xong câu nói đó, Thế Khải đứng khựng lại, vẻ mặt khó hiểu...

Một phút... Hai phút...

"Ồi ha ha ha. Đau bụng quá"

Có gì hay ho mà cười chứ??? Chẳng lẽ chưa bao giờ tên này nghe thấy người khác cầu khẩn ư???

"Tôi có làm gì nhóc đâu mà sợ. Nào, đi thôi" Tôi chưa kịp phản ứng đã bị bàn tay của họ Vương kéo đi trong tích tắc.

Ồi! Con không muốn chết đâu! Không đâu! HuHuHu

Tôi sợ hãi, nước mắt nước mũi tuôn ra như suối. Đành che mắt lại trước khi bị hắn cho Die vậy...

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Nổi Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

"Ở đây được rồi" Đi được một lúc, Vương Thế Khải bỗng dừng lại.

Cái gì mà ở đây được rồi chứ?

Tôi bỏ tay che mắt ra...

Hơ...

Chúng tôi đang đứng cạnh hồ nước, gió làm mặt hồ lăn tăn gợn sóng. Ánh trăng rơi xuống khiến nước hồ sáng rực sắc vàng kì ảo. Tôi đưa tay lên dụi

mất...Không thể tin nổi cảnh tượng đang xảy ra trước mắt...

Vương Thế Khải đắc trí hết nhìn tôi lại nhìn chiếc đồng hồ Gucci trên tay, miệng lẩm bầm"Còn mấy giây nữa thôi, nhóc cố chờ chút"

???

"10,9,8..."

...

"3,2,1..."

Vụt!

Một tia sáng lóe lên trên nền trời đầy sao, tiếp theo đó là vô vàn những vệt sáng khác lướt qua trên đầu tôi chớp nhoáng.

"Ồi! Sao băng" Tôi vui sướng tột độ, không kìm chế được bản thân liền nhảy căng lên, căng mắt ra nhìn những ngôi sao băng trên kia.

"Hi. Tôi nghe nói tối nay có trận mưa sao băng nên rủ nhóc xem cùng. Đây là hình phạt của nhóc đấy" Vương Thế Khải gãi gãi đầu, khuôn mặt ửng hồng trông thật dễ thương.

Hình phạt mà tôi luôn sợ hãi chỉ đơn giản vậy thôi sao? Chỉ cần ngắm sao băng cùng Thế Khải là được ư?

Gạt bỏ những suy nghĩ vớ vẩn đó, tôi vội chấp tay trước ngực, nhắm tịt mắt lại và ước...

Vương Thế Khải cũng làm theo...

^_^*\$@&^%!~(@_@)

Chúng tôi cùng ước giữa trận mưa sao băng đẹp tuyệt vời...

"Oa! Thú vị quá" Được ngắm sao băng suốt mười lăm phút vừa rồi đối với tôi là quá đủ.

Vương Thế Khải nở nụ cười hình bán nguyệt, giơ hai tay lên cao, ngáp ngáp"Nói nghe coi, nhóc vừa ước cái gì thế"

"Hơ. Cậu nói gì nghe kì thế? Nếu nói ra thì mất linh nghiệm" Tôi lắc lắc đầu, né tránh ánh mắt sẫm soi của hắn. Không tránh nhanh thì nguy to.

"Nói đi mà" Vương Thế Khải nũng nịu.

"Không đâu"

"Đi mà"

"Đã bảo không là không rồi"

...

"Lâm Phong! Đứng lại ngay"

"Lêu Lêu! Có giỏi thì cậu lại đây mà bắt"

"..."

Trong đêm tối, có hai bóng người chạy lung tung quanh hồ. Một bóng thì hốt hải, thỉnh thoảng quay lại lè lưỡi. Còn cái bóng phía sau cố rượt đuổi, bắt cho bằng được cái bóng phía trước.

Vụt!

Tia sáng cuối cùng lóe lên và nhanh chóng biến mất trong chiếc màn sao không lồ...

Oáp!

Tôi ngáp ngắn ngáp dài, uể oải bước ra khỏi trại. Chỉ tại tối qua về muộn quá nên thành ra thế này đây.

"Mới có sáu giờ sáng đã phải về rồi" Đi theo sau là Vương Thế Khải, nhìn bản mặt đáng ghét của hắn, tôi chỉ muốn cho vài cú đụ. Nếu không tại tên này thì làm sao tôi qua Lâm Phong - tôi lại ngã xuống hố. Gần chết mới ngoi lên được chứ?

"Anh Vương đẹp zai, kéo em lên với"

"Em Lâm thân mến, mặc dù anh rất quý em nhưng anh không thể"

"Đi mà"

"No never"

...

"Vương Thế Khải, cậu có kéo tôi lên không thì bảo"

"Tự túc là hạnh phúc nhé"

...

Ngoi ngóp mãi mới thoát ra khỏi cái hố, sau đó tìm được đường về đến trại đã 4 giờ sáng.

Grừ! Vương Thế Khải, ta hận mi!

"Lâm Phong! Lên xe thôi"

"Ồ ờ! Tôi lên ngay" Máu trong người đang sôi lên sùng sục bỗng nguôi ngoai đi phần nào bởi giọng nói ấm áp của Âu Thần.

Chuyến khởi hành về thành phố Ân Sương bắt đầu!

Xe bắt đầu chuyển bánh, tôi ngó ra cửa sổ, cố nhìn lại phong cảnh nơi đây lần cuối. Chuyến đi hai ngày vừa qua vui thật, mặc dù có lần suýt chết nhưng không sao!!!

1 tiếng 30 phút sau...

"Hi. Bác tài ơi cho cháu dừng ở đây" Tôi khẩn trương bảo bác tài cho xe dừng lại ở ngõ vào khu biệt thự Noble.

"Ủa? Cậu không về trường luôn à" Liz Mạc ngạc nhiên, tròn mắt nhìn tôi.

Con nhỏ này sao mà bám dai như đĩa thế, thật tức chết đi được "Tôi...đâu có học trường này"

"..."

Cạch!

Cánh cửa xe bật mở, một bóng đen lao vụt ra khỏi xe, dần biến mất trong màn sương trắng mờ ảo.

Chậm trễ thì muộn học mất, chỉ còn 30 phút nữa...

-_-_-_-_-

Tại lớp học đặc biệt...

Mọi người trong lớp đều hồn bay phách lạc, họ Vương tỉnh bơ, Âu Thần chăm chú nghe cô Vũ Minh giảng. Á Đông nhìn biểu cảm trên khuôn mặt của Hàn Âu Dương đang viết lách gì đó, thỉnh thoảng lại cười hì hì...Còn tôi ngồi ngẩn tò te, mặc kệ cho cô Vũ cứ thao thao bất tuyệt trên bục giảng..

Mấy con chim đậu trên tán cây phong ngoài cửa sổ thì nhau rìa lông, nhìn ngó ghê!

"Nó rìa được mấy cái rồi"

"Con bên trái hai ba phát, còn con bên phải thì ngược lại" Tôi trả lời câu hỏi ngớ ngẩn đó một cách cũng rất ngớ ngẩn. Ai lại đi hỏi chim rìa được mấy cái rồi?

"Nhập tâm quá nhỉ"

"Đương nhiên rồi"

Thôi chết! Nếu hai cái tai tôi còn hoạt động bình thường thì...giọng nói vừa rồi là của...của cô Vũ Minh - bà la sát có một không hai Minh Khánh.

"Lâm Tử Hy! Em được lắm! Học không lo học, chỉ mãi nghĩ những chuyện viễn vông. Cô phạt em đi dán mấy tấm áp phích kia lên các bảng tin của trường" Cô Vũ Minh tức giận, hét toáng lên khiến mấy con chim kia giật mình sợ hãi, bay tán loạn.

Biết ngay mà, tai họa lại ập tới!

Nhìn những tấm áp phích to tổ chẳng ở phía cuối lớp, toàn thân tôi toát mồ hôi hột. Cũng may mà cô giáo chưa bắt đại tiểu thư đây đi cọ hồ xí.

Sau bữa trưa, tôi lững thững vác mấy tấm áp phích to hơn người đó đi làm nhiệm vụ...

Có một người vừa cầm cả keo, áp phích vừa dán thì tay đầu cho hết chứ! Thật bất công! Mới đầu tuần đã bị mắng te tua.

"Có cần người giúp không"

"Hỏi lạ nhì? Tôi đâu phải ba đầu sáu tay" Lại một câu hỏi ngớ ngẩn nữa.

"Hi. Tụi này sẽ giúp bà" Nhỏ Á Đông từ đâu chui ra, theo sau là Tam đại Tướng quân trường Minh Khánh.

Tôi cảm động khóc sụt sùi "Mọi người tốt thật"

"Thôi thôi! Nín đi! Nước mắt nước mũi tùm lum hết ra rồi kìa" Vương Thế Khải nở nụ cười tinh quái. Tuy bị hấn trực tức nhưng tôi chẳng thấy giận chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Nổi Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

Ít phút sau...

"Oa! Một dàn hotboy and girl Minh Khánh đang dán áp phích kìa"

"Trùi ui. Khải oppa dịch lại chỗ em nè"

"Àu Thần, mình ở chỗ này"

"Anh Dương hôm nay manly ừ chịu được"

"Tứ Hy ui, Tiểu Đông Đông kìa"

...

HicHic. Đám học sinh trường Minh Khánh xúm tất lại đây khiến bầu không khí trở nên ngột ngạt. Cổ lên, chỉ còn chút xíu nữa thôi là OK rồi.

Nào! Fighting!!!

"Phù. Cuối cùng cũng xong" Tôi thở phào nhẹ nhõm, nhìn lại những thành quả vừa làm được. Không hổ danh thiên hạ!!!"Nào mọi người, chúng ta đi được rồi chứ"

"Áy. Khoan đã" Vương Thế Khải đứng khựng lại, chăm chú nhìn tấm áp phích dán trên bảng tin, mồm lẩm bẩm.

Thế tôi mới đề ý, tấm áp phích to dùng đó viết gì mà quan trọng thế. Dán lên tất cả các bảng tin để học sinh trong trường đều biết. Chẳng lẽ sắp chiến tranh thế giới sao??? Nghĩ đoạn, tôi ngẩn cổ, căng mắt ech ra đọc mấy dòng chữ trên đó.

Mỗi năm, trường Minh Khánh lại tổ chức Lễ vận hội Mùa Thu về mọi mặt hoạt động dành cho tất cả các học sinh. Gồm các hoạt động tiêu biểu như:

-Chạy đường dài 400m

-Bóng rổ

-Miss Cook

-...

Người chiến thắng sẽ được nhận giải thưởng là một chuyến du lịch dài mười bốn ngày đến hòn đảo Tinh Cát - một trong những danh lam thắng cảnh nổi tiếng trong nước.

Thời gian đăng kí bắt đầu từ 8h sáng ngày 8-10 đến hết ngày 16-10 tại phòng giáo vụ của trường. Mong sẽ nhận được sự hưởng ứng nhiệt tình của các

bạn!

From: Doãn Gia - Hiệu trưởng Minh Khánh!!!

À há! Nghe có vẻ hấp dẫn đấy! Sinh viên năm thứ nhất như tôi giờ mới nghe đến hoạt động này. Xem nào, c ái chạy đường dài 400m có vẻ được đấy. HaHa.

"Miss Cook ư? Cái này dành cho nữ sinh" Trong khi tôi định đi đến phòng giáo vụ đăng kí cuộc thi thì bên tai vọng lại giọng nói trầm trầm của Vương Thế Khải. Hắn ta đang tính toán gì thế?

Bỗng nhiên, ánh mắt tiểu quỷ của hắn quét xoẹt qua người tôi. Nguy rồi! Báo động cấp 6! Chuẩn lẹ!

"Lâm Tử Hy! Đứng lại!"

HuHuHu! Không kịp nữa, bị hắn tóm cổ được rồi.

"Thế Khải à! Có thể thay đổi quyết định được không" Tôi meo máo van xin tên họ Vương đến nỗi sung húp mắt mà hắn chẳng tha. Ngược lại, còn tỏ ra rất cương quyết.

"Là con gái thì phải đảm đang chứ. Nhanh lên!"

Vương Thế Khải! Đồ đại ma đầu đáng ghét! Mi chỉ muốn tìm cách hãm hại ta chứ gì? Với mười sáu năm kinh nghiệm sống còn, bản cô nương ta chưa một lần zô bép...làm sao mà thi mấy cái thứ vớ vẩn đó được chứ???

Ta! Hận! Mi!

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Tại phòng giáo vụ...

Àm!

Tiếng đập cửa khiến mấy học sinh đang đăng kí gần đó giật nảy mình. Khi họ ngoái đầu lại, chỉ còn một đám khói bụi bay loạn xạ. Thấy rõ uy lực của Vương đại ca.

Nhìn chiếc bàn đăng kí chỉ cách mình một khoảng không xa, mặt tôi tái mét. Ôi! Má ơi, con không muốn thi thố gì hết.

"Tôi muốn đăng kí" Vương Thế Khải đập mạnh tay xuống bàn, ra hiệu cho cô giáo phụ trách vấn đề này.

"Em muốn đăng kí môn gì" Cô giáo lướt nhìn hắn, nói nhẹ nhàng như làn gió xuân thoảng qua trên mặt hồ phẳng lặng, nước trong veo.

Vương Thế Khải cau có "Cậu ấy - Lâm Tử Hy muốn đăng kí cuộc thi Miss Cook"

Nghe đến đó, mắt cô giáo phụ trách sáng long lanh, xem ra cả sáng nay chưa có ai đăng kí môn này là cái chắc. Chết cha! Cô ấy đang đánh dấu tên tôi vào cột đăng kí, làm sao đây???

"Áy! Em không đăng kí môn này, em muốn chạy đường dài 400m ạ" Lấy hết can đảm, tôi đành liều mạng chống chế.

Ngồi bút chỉ còn cách tờ giấy 0,01mm bỗng chuyển hướng sang cột bên cạnh...

"Khoan đã! Em bảo cô đăng kí môn Cook cơ mà" Vương Thế Khải nổi đóa, nhảy căng lên. Tôi tự hỏi sao tên này cứ thích chen chân vào quyền riêng tư của người khác nhỉ?

"Này! Đó là quyền của tôi, không mướn cậu lo"

"..." Xung đột bắt đầu xảy ra trong căn phòng giáo vụ. Trung tâm gây ra rắc rối là hai Super Idol Minh Khánh - Tôi và họ Vương, không ai chịu nhường ai câu nào khiến không khí xung quanh nóng nực mùi thuốc súng.

Mấy học sinh gần đó cũng tìm chỗ đi 'lánh nạn'.

"Các em có trật tự ngay không? Có mỗi việc đăng kí cũng cãi nhau, em nào là Lâm Tử Hy" Cô phụ trách nghe chúng tôi cãi nhau một thôi một hồi bỗng phản ứng kịch liệt. Mặt hồ bắt đầu lăn tăn gọi sóng rồi.

"Đương nhiên là em rồi" Khả Khả! Xem ra ván này Vương Thế Khải thua là cái chắc.

Cô giáo gật đầu, định đánh tên tôi vào cột chạy thì tên rách việc Vương Thế Khải nắm chặt lấy tay cô. Hắn đang làm gì thế, định giờ trò sàm sỡ sao?

"Cô cũng biết rồi đấy, Lâm Tử Hy là thiên kim tiểu thư của tập đoàn Lâm Thị, xưa nay bản tính vốn hiền lành, yếu đuối thì làm sao có thể thi chạy đường dài được chứ? Tuy đó là ước vọng của cá nhân nhưng nếu xảy ra mệnh hệ gì trên đường chạy thì ai sẽ chịu trách nhiệm? Tất nhiên là cô giáo phụ trách không khuyên ngăn học sinh rồi. Em thấy, là con gái nên thủy mị, nét na, cuộc thi nấu ăn này rất hợp với cậu ấy. Vừa giữ được hình tượng nữ sinh kiêu mẫu, vừa đem lại vinh danh đời đời. Em xin hết"

Tên...tên Vương Thế Khải đó muốn chơi khăm tôi ư? Hắn giờ tài văn chương ra khích bác cô giáo, hơn nữa còn vẽ bề ngoài cuốn hút thì...tôi xin giờ hai tay đầu hàng. Nhìn sắc mặt cô phụ trách đăm đăm thế kia cơ mà...HuHuHu! Có trách cũng tại tôi sinh ra đã kém kĩ năng giao tiếp.

Xoạch!

Ba chữ LÂM TỬ HY đập ngay vào mắt tôi.

"Cám ơn cô nhiều. Bye" Vương Thế Khải nở nụ cười đắc thắng kéo tay tôi ra ngoài, không quên gửi nụ hôn gió đến tập thể nữ sinh và giáo viên đang trúng phải quỷ kế, đứng đờ người ra như trời trồng.

Từ lúc ra khỏi phòng giáo vụ, hai chúng tôi không ai nói câu gì, cứ lờ nhau đi. Nhìn Vương Thế Khải đi phía trước, hai tay đút túi quần ra dáng đàn ông lắm. Nhưng, hình ảnh ấy lại toát lên vẻ lạnh lùng hiểm có ở con người này. Vương Thế Khải lúc này khác xa so với Vương Thế Khải mà tôi từng biết, hắn luôn chọc ghẹo tôi đến nổi giận tím mặt. Thà rằng cứ là kẻ đáng ghét đi, còn hơn là như thế này. Chúng tôi nói là yêu, thực chất chưa có mối quan hệ gì ở đây, vẫn chỉ xem nhau như bạn bè bình thường...Vây, cứ xem như những thứ trước đây đều vô nghĩa đi. Tôi luôn nghĩ xấu, chửi rủa tới tấp Khải, liệu...hắn có nghĩ như vậy không?

Cố gắng gạt bỏ thứ suy nghĩ vớ vẩn trong đầu đi. Tôi lấy hơi dài, sải bước thật nhanh, đi qua Vương Thế Khải.

Im lặng...Im lặng...

Tôi đang đợi chờ điều vô vị gì đây?

Sao hai mắt rất thế, sóng mũi còn cay cay nữa...Đừng khóc, yếu đuối lắm!

Tôi cố gắng đi thật nhanh, thật nhanh để Vương Thế Khải không nhìn thấy bóng người mình...

"Lâm Tử Hy"

Tại tôi nghe nhầm ư?

"Lâm Tử Hy" Chắc chắn là...

Tôi quay người lại nhanh như cắt...

Vù Vù Vù

Tiếng gió thổi lùa qua mái tóc dài của tôi, cố ý làm rối chúng. Lá từ trên cây bị cuốn xuống đường kêu xào xạc. Dường như, chúng muốn ngăn cách sự kết nối giữa hai con người.

"Tử Hy! Cố gắng lên! Tôi tin, em nhất định sẽ làm được..." Lời khích lệ đầu tiên của Vương Thế Khải dành cho tôi"Bé Tomboy đáng yêu ạ"

Toàn thân tôi đang lâng lâng như đi trên mây bỗng đứng khựng lại. Hắn ta vừa nói cái gì thế? Bé Tomboy đáng yêu? Chẳng lẽ, từ nãy đến giờ Khải đang trầm tư suy nghĩ về chuyện đó.

Bị phát hiện rồi! Xí hồ quá!

Hai má tôi ửng hồng, ba mươi sáu kế chuồn là thượng sách!

Vèo!

Hai vệt chân dài hằn trên mặt đất từ chỗ Vương Thế Khải đứng đến sân trường.

Cậu khề nở nụ cười tươi, tròn mắt lưu ly dõi theo bóng người vừa chạy đi.

Tôi sẽ luôn bảo vệ em! Cho dù em có là Tomboy đi chăng nữa...

"Á Đông! Khâu Á Đông" Tôi hốt hoảng chạy xồng xộc vào lớp.

Tên béo Đại Nhất Nhất đang ngồi ăn bánh Hamburger bỗng rơi tọt cả miếng bánh xuống đất. Hạ Gia Anh mặt ngệt như phồng, giật mình đứng bật dậy còn Lôi Vũ ưu tú sứt sặc cả phê.

"Lâm Tử Hy! Từ sau có vào cũng nên đi nhẹ nói khẽ thôi chứ" Hạ Gia Anh tức giận, quắc mắt lên với tôi. Tên này là Vương Thế Khải thứ hai, tuy chưa hung ác bằng nhưng điệu bộ thì y hệt. Cứ như hai anh em song sinh í.

Thấy vậy tên Nhất Nhất cũng vào hùa "Để bị kích động dẫn đến suy tim lắm đó"

"Lắm lắm cái đầu cậu ý" Họ Hạ ưu ái tặng ngay cho tên ba phải cái cốc như trời giáng xuống đầu khiến tên đó mắt long sòng sọc, miệng méo xệch. Trông khiếp quá!

Hai tên này đang chiến tranh lạnh, tốt nhất tôi nên đi hỏi Lôi Vũ vẫn tốt hơn. Nghĩ vậy, tôi bèn chạy tọt về phía cậu bạn dễ tính ấy "Vũ! Cậu có thấy Á Đông đâu không?"

"Cậu ấy vừa ra ngoài với Dương rồi" Trời đất! Ngay lúc nước sôi lửa bỏng nhất lại không thấy tăm hơi con nhỏ chết tiệt đó đâu. Suốt ngày chỉ biết bám theo tên khó gần đó, chẳng hiểu nhỏ yêu cậu ta ở điểm nào???

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Phải tóm bao công sức tôi mới tìm được nhỏ Khâu tại nhà ăn đêm của trường.

"Há? Cả Âu Thần và Vương Thế Khải đều biết bà là Tomboy rồi! Thế mấy người đó có kêu ca gì không" Á Đông vừa nghe tôi kể lại hết sự tình liền phụt ngay ngụm trà trong mồm ra. Thật mất vệ sinh hết chỗ nói!

"Ồ, thì...Chẳng bảo gì cả" Mà có muốn bảo gì thì hai tên đó cũng đâu có gan nói trước mặt tôi chứ!

"Vậy Hy còn lo chuyện gì nữa"

"HixHix. Bà không biết đâu, tên Vương Thế Khải bắt tôi đăng kí thi Miss Cook đó" Xem ra, Á Đông tỏ ra rất quan tâm, tôi bèn tâm sự với nhỏ phi vụ chiều nay.

Một giây...Hai giây...Im lặng!

"Ồi hahaha! Cười bể bụng mất" Xi! Con nhỏ đáng ghét, còn dám chọc quê bản cô nương. Nếu đây không phải ở trường học, có lẽ nhỏ Đông đã lãnh vài trường rồi!Ê! Cái đứa từ khi sinh ra chưa vào bếp lần nào như bà thì thi thố cái nổi gì. Chẳng lẽ lại trượt vô chuỗi!"

Cái gì mà trượt vô chuỗi?

"Khâu Á Đông! Bà quá khinh tôi rồi"

Tôi tức giận bỏ mặc con nhỏ đáng nguyên rửa đó ở trong quán, một mình đi ra ngoài, mặt hầm hầm sát khí.

Đêm ở thành phố Án Sương nhộn nhịp hơn bao giờ hết, đèn đường thấp sáng trưng, từng dòng người tấp nập, đồ xô ra phố. Không khí sôi nổi được bao bọc bởi màn sương trắng mờ ảo, gọi cho ta những cảm giác như lạc vào cõi tiên.

Khịt Khịt!

Woa! Mùi bánh bao thơm quá!

"Ồi, Già Trần" Đứng từ ngoài đường, tôi đã nhìn thấy già Trần với tư thế đọc báo quen thuộc. Ấy, sao không nhân cơ hội này nhờ già chỉ bảo cho vài tuyệt chiêu nhỉ? Ý tưởng mới nảy lên trong đầu tôi.

Bụng nghĩ thế nào bèn hành động ngay, tôi phi thẳng vào quán nhanh như tên bắn. Vừa nhìn thấy vị khách vô lễ, già đẩy cao gọng kính lên gần mắt, cố nhìn cho rõ người đứng trước mặt "Tiểu Hy à"

"Vâng! Là cháu đây. Lâu lắm không gặp, nhớ già lắm đấy ạ"

Già Trần cười tươi như hoa buổi sáng, đem cho tôi đĩa bánh bao nóng hổi, miệng lầm bầm "Con nhóc này chỉ giỏi nịnh. Thôi, nói đi! Có chuyện gì cần

nhờ tới ta nào"

Oái! Sao già tinh thế, chuyện lần trước tôi là Tomboy cũng bị phát hiện ngay tức khắc, đến lần này cũng bị đoán trúng tim đen"À...Cháu muốn nhờ...Ch...uyện là thế này..."

Đây là lần thứ hai tôi đem kể chuyện này cho người khác, mong là già sẽ không như con nhỏ Khâu bội bạc kia.

Nghe xong đầu đuôi câu chuyện, già khẽ nhún mày.

Hãy mở chút lòng từ bi đi ạ! Amen!

"Vây, chiều mai hai giờ tới nhà ta ở khu phố bên kia. Nhớ gọi thêm cả hai người bạn cùng đến" Sau vài giây suy nghĩ, cuối cùng già cũng đồng ý thu nạp đứa đệ tử ngốc nghếch này.

Tôi cảm động, sống mũi trở nên cay cay"Già Trần là tốt nhất"

"Thôi thôi! Mau lo làm chân phụ bếp cho ta tối nay đi. Không làm ăn cẩn thận thì mai đừng đến gặp ta"

Cái gì???

Sao số tôi khổ thế này cơ chứ???

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Nổi Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41

Chiều hôm sau...

Ánh nắng mặt trời nhân nhật rọi qua từng tán cây, phản chiếu xuống mặt đường rải đầy lá khô.

"Em có nhớ rõ đường không đấy" Vương Thế Khải dường như không tin vào hướng dẫn viên của mình. Cũng dễ hiểu thôi, chúng tôi đi lòng vòng qua chỗ này được gần hai tiếng mà vẫn chưa thấy ngôi nhà nào như già đã nói. Chẳng lẽ, già muốn chơi khăm tôi ư???

"Ồ kia" Âu Thần đứng lặng đi một lúc, rồi đưa ra quyết định rất đúng đắn.

Tôi nhìn theo hướng tay cậu chỉ. Một ngôi nhà bằng gỗ ẩn sau hai cây cổ thụ cao lớn. Nếu để ý kỹ mới phát hiện được ra nó. Vây mà tôi cứ tưởng đó là mấy cây phong.

"Đúng...đúng là nó đấy"

Quả nhiên, cho hai tên này đi theo hữu ích thật đấy! Một tên chán nản, còn tên kia tìm nhà. HaHaHa! Đi khắp thiên hạ không dễ kiếm được hai tên thuộc hạ hoàn hảo như thế đâu.

Ít phút sau, ba chúng tôi tụ tập ở trước cửa nhà. Tôi ra sức gõ mạnh vào cánh cửa gỗ...

"Ta còn tưởng cháu không đến" Trong khi tôi định lấy hết sức gào thét thật to để già nghe tiếng. Ai ngờ, cánh cửa bật mở, giọng nói quen thuộc của già Trần vang lên làm tôi cứng họng. Xem ra, tại già còn thánh chán!!!

Theo già Trần vào căn nhà gỗ thô sơ, tôi, Âu Thần và Vương Thế Khải đều căng mắt ra để nhìn hết đồ đạc trong nhà. Toàn hàng hiệu, tủ tivi, tủ lạnh đến cái thảm trải chân và từng chiếc đĩa. Tôi tự hỏi già có phải là chủ quán bánh bao nhỏ bên đường không?

"Ông...ông là già Trần - chủ quán Ông Già" Âu Thần và Vương Thế Khải như không tin vào mắt mình, đồng thanh hỏi già.

"Hỏi thừa. Không phải ta thì là ai nữa" Già Trần anh minh đáp lại câu hỏi vô vị của hai người họ. Nếu đặt tôi trong hoàn cảnh này thì cũng chẳng khá hơn là bao. HeHe.

"Thôi được rồi! Từ Hy, xuống bếp thôi"

Á! Cục hình tra tấn sắp bắt đầu rồi!

Tôi đeo chiếc tạp giẻ hoa hòe hoa xối lên người, sẵn sàng nghe khẩu lệnh của già Trần. Cũng may già thương tình, chuẩn bị hết đồ đạc rồi.

"Bước thứ nhất là nhào bột. Sau đó, cháu hãy đổ vào 400gr bột (bớt lại khoảng nửa bát con để làm áo bột), thêm đường, chút muối rồi nhồi đều tay khoảng 10 phút. Đừng quên thêm 1 thìa dầu ăn rồi nhào thêm 10 phút nữa. Sau đó để bột nghỉ, phủ khăn ẩm lên trên rồi ủ bột trong vòng 1 giờ. Hình ảnh bột trước và sau khi ủ phải nở ít nhất là gấp đôi"

"Xong rồi ạ" Đũa một giờ rồi!

"Cái gì đây? Như đồng vôi trắng, làm lại"

"Hả? Sao xẹp lép thế này, ít nước quá. Lại"

"Trời đất! Lại lại lại"

"Tạm được"

Phù! Cuối cùng thì già Trần cũng đồng ý với cách nhào bột của tôi. Phải mất tám tiếng đồng hồ mới làm xong công đoạn một, lúc về nhà đã quá muộn, tôi lại được thưởng thức bản Thánh ca buồn của Mom, Dad và hai bà.

The second day!

"Bước thứ hai, nặn bánh. Bột ủ xong mang ra nhào thêm 1-2 phút nữa, rồi chia thành các phần nhỏ. Cháu hãy lấy từng phần mang ra cán mỏng, xếp nhân vào giữa rồi túm mép lại theo hình lượn sóng cho kín miệng bánh. Phải nhớ bột áo trong từng giai đoạn để không dính tay"

"Rõ" Công đoạn này có vẻ rất ngắn gọn nhưng...chẳng dễ chút nào. Hãy nghe lời nhận xét từ bếp trưởng - Già Trần!

"Hả? Đồng lõa nhón gì thế này"

"Hình bẹp dí này là bánh bao à"

"Nhân lẫn vào hết bánh rồi"

"Cũng ổn" Câu nói này sao tôi mong đợi thế!

Không khác gì hôm qua, lần này còn thảm hơn. Tôi vác bộ mặt dính đầy bột bánh trắng xóa về nhà, ngay lập tức...(Các bạn tự suy diễn. Khủng bố qua nên Hy ngại kể, mất hình tượng anh hùng đường phố)

The third day

"Cháu phải đun nước thật sôi, cho thêm 2 thìa dấm để bánh được trắng hơn, cho bánh vào hấp 20-25 phút là được. Bánh mềm, thơm, nhân rất vừa, thế là có món bánh rất ngon và hấp dẫn rồi" Thánh chỉ lại được ban hành, tôi sợ lắm rồi!

"Khét lẹt! Bánh bao nướng à? Lại"

"Sao nhão nhoét thế"

"Nhân nhạt tèo, ngán quá"

Lần này, có thêm hai vị khách thưởng thức món bánh của tôi - Vương Thế Khải và Âu Thần. Hai tên này ra sức thêm bột vào khiến tôi bị già Trần bắt làm lại đến suốt tất thờ.

Cũng may, hôm nay mọi người đi vắng, tôi lên vào nhà như tên trộm vào hồi 11 giờ đêm.

The fourth day or The last day!!!

Lần này, tôi mời cả hai vị khách mới nữa là Á Đông và Hàn Âu Dương. Cầu mong, sẽ không bị phê bình nhiều như hai người kia.

Thấy tôi bê đĩa bánh bao nóng hổi ra, Á Đông quần quít"Ồi! Thơm quá. Tiểu Hy thật tuyệt vời"

Nhưng...

"Oe! Nó lợ lợ thế nào ấy" Khi nhò vừa cắn miếng đầu đã nhả ngay một cách không thương tiếc. Thế là Tam đại tướng quân Minh Khánh và già Trần được trận cười bể bụng.

Một lúc sau, đĩa bánh thứ hai xuất hiện...

Tôi chăm chú để ý từng biểu hiện trên nét mặt Á Đông. Nhỏ làm sao thế kia, sao mặt lại tái mét. Tôi hốt hoảng lay lay người Á Đông"Bà...bà không sao chứ"

"W...WC ở...ở đâu" Nhỏ Khâu mặt mày nhăn nhó như khi ăn ớt, thều thào ra được vài chữ khiến tôi dựng tóc gáy.

Sau khi biết được tin Hotgirl Minh Khánh - Khâu Á Đông bắn pháo hoa trong nhà vệ sinh, Vương Thế Khải mặt mày ỉu sù, gờ hai tay lên hàng"Tôi chịu thôi"

"Tôi cũng vậy" Theo sau là Âu Thần và cuối cùng là Hàn Âu Dương và già Trần, hồng ai dám ném thử món bánh bao khủng khiếp đó.

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Cuối cùng, Lễ hội Mùa Thu - cái ngày mà tôi luôn chờ đợi cũng đến. Sau khi cổ vũ cho nhỏ Khẩu thi chạy đường dài 400m vô địch, tôi chạy ù về phòng chờ, thay nhanh bộ quần áo đầu bếp đỏ đích thân bếp trưởng Trần tặng.

Bộp!

Nhìn tờ giấy gam quăn tròn lăn lóc trên sàn nhà. Quái lạ, sao tự dưng lại có vật lạ ở đây? Nghĩ vậy, tôi bèn nhặt nó lên, mở mảnh giấy nhỏ gắn trên đó ra đọc.

"Lâm Tử Hy, chúc cô may mắn. Nếu không đạt giải quán quân thì ra đường đừng nhận tôi là bạn. À, tôi có nhờ Dương gửi cho cô bài thuyết minh này. Tôi đã tốn bao nhiêu công sức để viết nó đây! Đừng có phụ công người ta nhé. Vương Thế Khải"

Cầm tờ giấy với những nét chữ được viết cẩn thận, tôi dám chắc, Vương Thế Khải đã kì công lắm mới làm được. Chẳng lẽ hắn không giận tôi sao? Không còn nhớ chuyện tối hôm đó ư???

Trên con đường lá phong dẫn về khu biệt thự Noble, chỉ còn hai bóng người một nam một nữ. Tôi lấy hết can đảm nói với Vương Thế Khải việc mình đã suy nghĩ bấy lâu nay"Khải, hay...chúng ta dừng lại ở đây đi"

Hắn thoáng ngạc nhiên, sau đó bình tĩnh hỏi tôi"Có chuyện gì à"

"Không...tôi thấy...hai chúng ta không hợp nhau" Nhìn bản mặt đẹp trai đến tội lỗi của họ Vương, tôi cảm thấy căm ghét. Tại sao hắn biết tôi là Tomboy mà không lên tiếng, báo hại tôi ngã xuống hố sâu còn bắt người ta thi này nọ nữa. Hắn là bố tôi ư?

Chẳng hiểu sao? Tôi không thể nói ra những lời vừa rồi. Càng nhìn Vương Thế Khải, tôi càng cảm thấy tội lỗi.

Tôi cố gắng chạy thục mạng về nhà, đằng sau còn vang lại câu nói cuối cùng với ngữ khí lạnh lùng của Khải

"Con gái thật phiền phức" Có lẽ, hắn đang rất tức giận!!!

Chẳng lẽ, tôi ghét Vương Thế Khải đến thế ư???

Sống mũi tôi cay cay, hai hàng nước mắt tuôn ra, ướt đẫm mảnh giấy gam.

Cạch!

Cánh cửa phòng bật mở, Âu Thần đi vào. Tôi vội lau nước mắt, cố nở nụ cười tươi rói với cậu"Hi. Cậu đến rồi à"

"Cậu cảm thấy đi" Cậu đưa cho tôi giấy thấm rồi lặng người đi, khuôn mặt thoáng nỗi buồn.

"Hôm nay, Mạc Y cũng thi. Chúc cậu may mắn" Một lúc sau, Thần lấy lại bình tĩnh, nở nụ cười Thiên Thần quen thuộc với tôi, bước vội ra ngoài cửa.

Cậu ấy mặc đồng phục Minh Khánh rất đẹp!!! Chẳng hiểu sao, tôi lại để ý đến mấy thứ vớ vẩn đó.

Cả hội trường đông như kiến, người chen lấn nhau, đến cả thí sinh như tôi còn ngộp thở nữa là...

"Tư Hy, thi tốt nhé"

"Baby, chúc em giành giải quán quân"

"Lâm Tử Hy vô đối"

Đám fan ruột từ đâu chui tọt ra chỗ tôi, hai mắt biến thành hình trái tim hồng to đùng đoàng. Hic, tởm quá!

Oái, trong đám đông chen chúc, một bàn tay ấm áp đẩy tôi ra khán đài - nơi không ai dám lại gần. Tôi vội vàng nhìn vào đám ngồi lỗ nhỏ, bỗng, đập vào hai mắt là bóng hình quen thuộc. Vẫn điệu bộ ngang ngược ấy, vẫn dáng vẻ bất cần đời, vẫn cái bản mặt tự cho mình là cái rốn của vũ trụ. Ánh mắt kiên định nhìn thẳng vào tôi, nở nụ cười đẹp mê hồn. Công nhận, hần cười trông thật quyến rũ!

Vương Thế Khải, cuối cùng cũng đến. Lâm Tử Hy, mi còn chờ gì nữa? Hãy chuẩn bị tâm lí thật tốt nhé!

"Lâm Tử Hy là ai chứ"

"Bé Tomboy dũng cảm nhất"

Fighting Fighting Fighting!

Aha Ha!

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

"Sau đây, xin mời các thí sinh dự thi lên khán đài" Giọng nói của MC vang vọng khắp hội trường khiến tôi toát mồ hôi hột.

Oái! Kè nào đâm phải người ta mà không chịu xin lỗi thế?

Tôi tức giận, xoa xoa cái đầu đáng thương, đưa ánh mắt sắc nhọn lướt ra xung quanh rồi dừng lại ở người đứng chắn ngay trước mặt.

Là Mạc Y!!!

Nhỏ mặc bộ quần áo đầu bếp trắng tinh, cộng thêm nước ra trắng hồng cùng với mái tóc vàng óng khiến nhỏ trở thành nàng công chúa của Minh Khánh.

"Hơ! Thi ra bạn Lâm cũng thi Miss Cook ư" Nhỏ nở nụ cười miệt thị nhìn tôi.

"Ừm"

Mạc Y tiến lại gần tôi mấy bước, khẽ nói "Tôi khuyên cậu nên chủ động rút lui, đừng tự biến mình trở thành kẻ bại trận"

Nghe xong câu nói đó của Mạc Y, tôi đơ toàn tập. Nhìn điệu bộ tự đắc đó, tôi thấy giận bản thân. Sao mà phải sợ hãi chứ, cùng là con người, sao lại bị khí thế của kẻ thù truyền kiếp làm lung lay?

Lấy lại được sự tự tin, tôi đáp trả nhỏ bằng nụ cười rạng rỡ như hoa buổi sáng. Muốn thắng Lâm Tử Hy này à, còn chán nhé!

Sau tràng vỗ tay giòn giã chào đón Mạc Y, MC cuộc thi cười toe toét, dẩu miệng ra đọc vanh vách "Cảm ơn sự xuất hiện của công chúa Mạc Y, tiếp theo, xin mời thí sinh mang số báo danh 02, Lâm Tử Hy - nàng Hotgirl hàng đầu của trường Minh Khánh "

Rào Rào Rào

"Oa! Lâm Tử Hy"

"Lâm Tử Hy very good, very good"

"..."

Xem ra, trình độ của bản cô nương này đâu có kém gì con nhỏ kiều ngạo kia chứ. Tôi thương cảm nhìn mấy bạn nữ sinh bên cạnh bị khí thế của hai Super Idol này áp đảo, mặt tái xanh như tàu lá chuối.

"Trên đây là các thí sinh sẽ tham gia. Không còn gì nữa, tôi xin tuyên bố cuộc thi Miss Cook Minh Khánh mùa giải thứ tám chính thức bắt đầu"

Sau khi nghe còi báo hiệu, tôi nhanh nhẩu xắn tay áo, bắt tay với đồng đội đã chuẩn bị trước. Phải cố gắng không bỏ qua một công đoạn nào, cố gắng...

Xèo Xèo!

Thôi chết! Nước sôi rồi, bước tiếp theo nên làm gì đây???

Loảng xoảng!

Tôi cuống quýt, làm mọi thứ trên bàn loạn cào cào hết lên. Thấy vậy, khán giả bên dưới nín thở, cố gắng để tôi tập trung hết tinh thần.

"Chặc! Đã nói cậu nên từ bỏ rồi mà không nghe" Giọng nói chua như giấm của Mạc Y truyền vào tai tôi. Con nhỏ đáng nguyên rủa nhiều chuyện!

Í! Giấm!!!

Aha Ha! Mấy cái bánh được thêm hai thìa giấm trở nên trắng hơn. (Khán giả hét hồn)

Ok rồi! Chỉ cần đợi 25 phút nữa là có món bánh bao ngon tuyệt cú mèo.

Trong khi chờ đợi, tôi nhìn xuống phía dưới. Âu Thần nở nụ cười Thiên sứ nhìn tôi, nhỏ Á Đông nháy mắt tinh nghịch, bên cạnh là Hàn Âu Dương sắc mặt không chút biểu cảm.

Hả???

Cả già Trần cũng đến, chết cha tôi rồi!!!

Còn có cả Đại Nhất Nhất mồm nhét đầy Sandwich, Hạ Gia Anh và Lôi Vũ, Liz Mạc nữa. Quái lạ, sao không thấy Vương Thế Khải?

Rõ ràng hẳn cũng đến mà...

Hừm!

Già Trần khẽ hừ một tiếng. Ôi, nồi bánh bao!

Chỉ tại mãi suy nghĩ mông lung nên tôi quên bég nồi bánh đang hấp, may mà có bếp trường chữa cháy kịp thời. Số ta còn may chán!

Huýt!

Vừa lúc đó, tiếng còi báo hiệu hết giờ đồng thời vang lên nghe thật đáng sợ!

Tôi vội vớt mấy cái bánh bao ra xếp vào đĩa thật cẩn thận rồi đặt lên bàn...

Vị giám khảo quen thuộc của Minh Khánh từ từ bước lên khán đài, vẻ mặt nghiêm nghị. Không ai khác chính là Misubishi. Đầu bếp thiên tài với biệt danh Chàng Béo.

Chúa ơi! Xin hãy phù hộ cho đứa con chiến bé bỏng này! ;)

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Misubishi dừng lại trước món bánh há cảo của Mạc Y "Nước vừa, nhân bánh không bị lộ ra ngoài, các nguyên liệu được chuẩn bị khá kĩ. Mùi vị thơm, đạt tiêu chuẩn. Duyệt"

Tôi hết nhìn vị giám khảo to ngang cơ Đại Nhất Nhất lại nhìn khuôn mặt kiêu ngạo của Mạc Y và đám fan cuồng của nhỏ đang vênh vào phía dưới, lòng thấp thỏm.

Cộp Cộp

Tiếng bước chân về phía tôi mỗi lúc một gần...

Chàng béo Míu gấp một chiếc bánh bao trên đĩa lên, soi mói "Tuy hình thức không bắt mắt cho lắm nhưng... hương vị lại đậm đà, tôi có thể cảm nhận được mùi thơm của những chiếc bánh thoang thoảng đâu đây..."

"...Duyệt"

Hả???

Ồi! Tôi đạt rồi, Lâm Từ Hy này thành công rồi!

Tôi vui sướng suốt ôm chăm lấy Misubishi, may mà anh né được.

"Đừng đắc ý quá sớm" Nhỏ Mạc đứng bên cạnh mặt đờ đờ sát khí lườm nguýt tôi.

...

Sau một hồi kiểm tra, Misubishi trở về vị trí của mình, ngẫm nghĩ một hồi rồi tuyên bố "Nữ sinh ưu tú nhất cuộc thi lần này là Mạc Y"

Rào Rào Rào

"Oa oa oa"

"Mạc Y! Mạc Y"

Tôi như bị tạt gáo nước lạnh vào người, đứng đờ ra như phỗng. Thế là hết rồi, bao nhiêu công sức mấy ngày qua như đổ xuống sông, xuống biển. Đầu còn mặt mũi nào mà đối diện với Già Trần đây!!!

"Và tất nhiên có cả Lâm Tử Hy" Thấy tình thế bất thường, Misubishi vội nói nốt câu còn lại.

Hơ! Tai tôi có vấn đề không vậy?

"Ồi. Lâm Tử Hy nữa kìa"

"Lâm Tử Hy"

Đám fan này giờ im lặng nay được trề rú liên hồi.

Trong không khí vui nhộn đó, Âu Thần, Già Trần, Á Đông, Âu Dương và rất nhiều người khác đến bắt tay chúc mừng tôi. HaHaHa! Đòi ta lên tiên rồi!

Nhỏ Á Đông còn xúc động, nước mắt, nước mũi chảy ròng ròng. Ôm chăm lấy tôi sụt sướt. Âu Thần còn tặng tôi đóa hoa uất kim cương đẹp mê hồn. Đầu chỉ vậy, Già Trần còn thưởng cho trò cưng mấy cái cốc vào đầu vì tội đăng trí!!!

"Khoan đã" Không khí dần lắng xuống bởi giọng nói chua như giấm của Mạc Y. Nhỏ ta lại định gây chuyện gì nữa đây?

Mạc Y đi về phía Misubishi, nhướn cặp lông mày dài lên "Giải thưởng chỉ có một, vậy xin hỏi giám khảo định thưởng cho ai đây"

"Đúng rồi đó"

"Không công bằng chút nào"

Nghe nhỏ nói vậy, học sinh trong hội trường lại nhốn nháo cả lên. Đúng là lũ phiền phức!!!

Misubishi định thần lại, đưa khăn lên lau mấy giọt mồ hôi lăn dài trên má, khẽ nói với 'Công chúa' Minh Khánh "Ồ...Nếu thế thì...khoảng hai tiếng nữa sẽ có kết quả. Em nên bình tĩnh chút đi"

"Hai tiếng ư? Có nhầm không vậy? Ông bảo tiểu thư đây đợi hai tiếng sau mới được nhận giải hả"

"Ồ...vậy thì một tiếng"

"Ba mươi phút" Mạc Y ngày càng quá quắt, mọi người đều bị nhỏ làm cho sợ khiếp vía, không ai dám bén mảng lại gần.

"Ồ, được được"

Khổ thân vị giám khảo béo bị Mạc Y dẫn mặt, giơ tay đầu hàng. Còn chúng tôi đành ngậm ngùi ra khỏi hội trường đầy rẫy nguy hiểm.

Trên đường về lớp cùng mọi người, tôi bị Vương Thế Khải kéo vào phòng chờ...

Cái tên cà chón này, đi đâu mất tăm, giờ xuất hiện lại ra vẻ kín đáo lắm.

"Lâm Tử Hy, cô tự nhận mình là bé tomboy DỪNG CẢM nhất, thế mà khi Mạc Y lên mặt lại im như thóc. Đúng là cái đồ" Họ Vương ngồi phịch xuống ghế, lắc đầu nguây nguẩy.

"Tôi đâu có..." Quả thật, lúc đó, tôi cũng nổi hết cả da gà lên khi chứng kiến cảnh tượng trước mắt "Nếu nói đến tomboy, cậu nên gọi tôi là Lâm Phong mới đúng"

Vương Thế Khải trở mặt nhìn tôi "Đồ hâm"

Cái gì? Hấn dám chửi tôi là đồ hâm sao?

Tôi tức giận, máu trong người sôi lên sùng sục "Cậu thi hơn kém ai? Chính vì cậu mà tôi mới khốn khổ đây. Khi đi thi, cậu biến mất hút, đến lúc xuất hiện lại mắng người ta té tát như mắng đứa lên ba. Nếu đặt cậu ở vị trí của tôi thì cậu sẽ có cảm giác như thế nào. Cậu là đồ đáng ghét, tôi hận"

"Tôi..." Vương Thế Khải bị lên mặt, mặt đỏ gấc. Nhìn khuôn mặt bẽn lễn của hắn, tôi thấy mình cũng hơi quá lời.

Uỳnh!

Không khí yên lặng bị phá vỡ bởi tiếng động vô tình. Khi chúng tôi nhìn lại, thấy một bóng đen vụt qua ô cửa kính.

Vương Thế Khải vội chạy ra ngoài...

Không có một bóng người nào đi qua đây.

Tìm tôi bỗng đập loạn xạ, hai tai nóng bừng bừng.

Tại hội trường...

Trên khán đài chỉ còn ba người, đó là tôi, Mạc Y và giám khảo Misubishi. Khán giả bên dưới đều nín thở, theo dõi từng nhát cử nhát động của chúng tôi.

"Mạc Y, vì sao em thi Miss Cook" Misubishi như lấy lại được bình tĩnh sau 30 phút vừa qua. Giờ đây, khuôn mặt anh trở nên lạnh lùng, đáng sợ.

Mạc Y nghe xong cậu hỏi, đắm chiêu suy nghĩ một lúc, rồi tự tin "Rất đơn giản, em đăng kí thi Miss Cook chỉ vì muốn chứng tỏ thực lực của mình không chỉ về học tập, ngoại hình, gia thế mà còn về cả những mặt khác như tài nội trợ"

Misubishi nghe xong câu trả lời có vẻ rất hài lòng "Em là cô gái rất tự tin và đầy kiêu hãnh. Tôi thích cá tính này. Vậy còn em, Lâm Từ Hy"

Bị bắn trúng tim đen, đầu óc tôi giờ rối tung, biết nói gì đây???

"Sao vậy? Đừng nói là em chẳng biết gì nhé"

"Em..." Chết rồi, bên dưới còn có những tiếng cười khoái trí của lũ anti fan. Hai má tôi đỏ như gấc, tay giật giật vạt áo.

"Cho em 5 giây suy nghĩ"

5,4...

2...

"Hết thời gian"

Đành liều mạng vậy!

"Thật ra, quan điểm của em khác hẳn Mạc Y. Đối với cậu ấy, thi Miss Cook để chứng tỏ bản thân. Còn em, Miss Cook như là cuộc vui rất thú vị để thư giãn đầu óc, để có thể trở thành một nữ công gia thất hoàn hảo chứ không phải tự cho mình là cao xa, hơn người"

Im lặng...

Rào Rào Rào

"Nói hay lắm"

"Rất tuyệt"

Misubishi ở nụ cười mãn nguyện "Chắc hẳn em là cô gái luôn mỉm cười với cuộc sống"

Tôi khẽ gật đầu trước câu hỏi bất ngờ, không! Câu khẳng định của vị giám khảo vui tính.

"Tôi xin tuyên bố, Quán quân cuộc thi Miss Cook năm nay thuộc về Lâm Từ Hy - nữ sinh lớp đặc biệt"

"Oh la La. Thắng lớn rồi"

"Lâm Từ Hy vô đối thủ"

Hơ hơ hơ, tôi như đang bay lên thiên đường với hàng ngàn lời ca tụng thật vĩ đại.

Cả hội trường như nổ tung bởi giây phút căng thẳng cuối cùng cũng qua...

Chắc giờ này, Mạc Y phải phục tôi sát đất. Nghĩ vậy, tôi len lén nhìn ra chỗ nhỏ.

Mất tôi có bị mờ không vậy? Mạc Y đang cười, nụ cười đầy khiêu khích với quán quân Miss Cook.

"Áy, để chúc mừng Quán quân, nhân tiện tôi cũng muốn nói cho mọi người biết vài điều về Hotgirl hàng đầu trường Minh Khánh" Mạc Y thông thả đi về phía máy chiếu, bật công tắc lên.

Màn hình liền hiện ra tấm ảnh, một bên là ảnh tôi lúc là Lâm Từ Hy, còn bên kia là Lâm Phong. Thấy vậy, cả hội trường lặng như tờ, chăm chú nhìn lên cái máy chiếu phô trương, to tổ chẳng kia.

"Tôi có thể khẳng định với mọi người, Hotgirl Lâm Từ Hy chính là Tomboy Lâm Phong" Mạc Y cười mĩa, chỉ thẳng tay vào mặt tôi.

Rầm!

Tia chớp lóe ngang trời, tôi như bị rơi xuống Địa ngục sâu thẳm không lối thoát.

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

"Cái gì? Lâm Từ Hy là Tomboy"

"Thì ra, nhò đã lừa chúng ta bấy lâu nay. Cái gì mà công chúa hay hotgirl chứ? Toàn là đồ giả dối"

"Ồi dào ôi. Thích thì cứ làm Tomboy đi, giả bộ yêu kiều làm gì cho nhức mắt"

"..."

Học sinh bên dưới đang ngồi xả hết những lời nói khinh bi lên đầu tôi. Còn tôi - nạn nhân của vụ kiện này đang sống dở chết dở đứng trên sân khấu, toàn thân toát mồ hôi hột.

Vụt!

Ánh đèn trong hội trường tắt ngóm, chỉ còn một cái chiếu thẳng vào mặt tôi.

"Thôi xuống đi, đứng đần ở đó làm cái gì"

"Bỏ cái đồ bịp bợm"

Nhìn thấy bộ dạng thê thảm của tôi lúc này, niềm vui sướng tốt độ của Mạc Y biểu hiện rõ trên khuôn mặt tà ác đó.

Không hiểu sao, tôi cứ đứng chôn chân một chỗ, không tài nào nhúc nhích được. Nhìn xuống đám học sinh lớp đặc biệt, họ đang tán loạn hết cả lên.

Đại Nhất Nhất rơi bộp cái bánh đang cầm xuống sàn nhà, Lôi Vũ và Hạ Gia Anh ngạc nhiên đến kinh ngạc. Nhỏ bạn thân Á Đông tá hỏa, không dám đối diện với sự thật đang diễn ra, níu chặt lấy cánh tay Hàn Âu Dương - người này giờ vẫn im lặng, sắc mặt vô cảm. Còn Già Trần, ông đội mũ nên tôi không nhìn rõ biểu cảm trên khuôn mặt đầy nếp nhăn đó.

Còn Âu Thần và Vương Thế Khải, cả Liz Mạc nữa? Ba người họ đã biến mất trong đám người đang nhón nháo cả lên.

Tôi sợ hãi nắm vạt áo, hai tay ướt đầm mồ hôi.

Không nghĩ nữa! Tôi không muốn nghĩ thêm điều gì nữa!

Mọi thứ dần trở nên tồi tệ...

Lâm Từ Hy, mày có biết, tình trạng bây giờ của mày thậm tệ đến mức không còn gì để nói nữa không? Hình tượng nữ sinh gương mẫu trong mắt các học sinh của Minh Khánh hoàn toàn sụp đổ bởi chính mày đấy?

Đó không hoàn toàn là lỗi của bạn, hãy lấy lại bình tĩnh, mọi chuyện sẽ bình thường trở lại thôi!

Trong đầu tôi, hai phe đối lập nhau Tiểu Quỷ - Thần Tiên đang tranh luận rất căng thẳng. Một bên liên tục chửi rủa tôi, còn bên kia thì luôn động viên, khích lệ tinh thần.

"Thế nào, Lâm Từ Hy? Giờ cậu còn gì để thanh minh nữa không" Mạc Y từ từ tiến về phía tôi, giờ nanh vuốt ra, phe phẩy mái tóc"Hơ. Sự thật đã phơi bày. Khôn hồn thì mau cuốn xéo khỏi đất Ân Sương này đi. HaHaHa" Nhỏ nờ nụ cười mằn nguyện, trừng mắt lên với tôi.

Hình ảnh đó đã ghi sâu vào tâm trí tôi?

Một Mạc Y kiêu ngạo nhưng rất nhiệt tình trước kia sao giờ khác quá vậy? Cái gì đã làm thay đổi bản chất của một con người?

Mười năm trước...

"Ê. Tiểu Y Y, lại đây chơi với mình nào" Một bé gái tinh nghịch với mái tóc xoăn vàng, đứng trên mỏm đá mập mô gần khu nghỉ mát với gọi cô bé đứng cách đó không xa.

Cô bé được mời lên bấu môi"Tiểu Hy Hy bần quá, tôi chẳng thích mấy cái trò nghịch ngợm đó tí nào"

Tiểu Hy Hy nghe xong, cảm giác buồn tui đã nhấn chìm tâm hồn non nớt đó. Cô ngồi bệt xuống, nhặt vài hòn đá nhỏ, ném ra bờ biển đầy nắng.

Tách tách

Hai hàng nước mắt lăn dài trên khuôn mặt trắng hồng.

"Nè, cầm lấy đi. Cậu mít ướt thế? Nói có xiu mà đã mếu máo rồi" Tiểu Y Y đưa khăn giấy cho Tiểu Hy Hy đang bật khóc nức nở"Thôi mà. Tui xin lỗi, được chưa"

Được Tiểu Y Y lau nước mắt, Tiểu Hy Hy vui lắm, cười toe toét. Hình ảnh Thiên thần Y Y đã ghi sâu vào đôi mắt của nàng công chúa nhỏ.

Vậy, bây giờ thì sao?

Mạc Y đang đứng trước mặt tôi lại quá độc ác, nhẫn tâm hãm hại người khác bằng mọi thủ đoạn.

"Thế nào? Có lí do gì để chối cãi không" Nụ cười ngạo nghễ của nhỏ mỗi lúc một gần tôi. Còn tôi thì liên tục lùi về phía sau.

"Tôi...tôi" Bộ dạng của tôi lúc này không khác gì con cún sắp bị chính tay chủ nhân vứt bỏ.

Thấy tình cảnh đang diễn ra, bên dưới, khán giả còn bật cười khúc khích.

Tôi phải làm sao đây? Nên làm gì bây giờ?

"Áy. Bạn Mạc cứ từ từ, tôi dám khẳng định Miss Cook Minh Khánh kì này không phải là Tomboy - Lâm Phong đó" Giọng nói trầm trầm quen thuộc bỗng vang lên bên khiến không khí trong hội trường thay đổi nhanh như chào chớp.

Mọi sự chú ý đều dành hết cho kẻ vừa phát ngôn bừa bãi đó. Tôi cũng đưa mắt nhìn ra phía cửa.

Thấy một bóng hình quen thuộc. Vẫn nụ cười tinh quái cùng đôi mắt đen như đá lưu ly và khuôn mặt đẹp trai đến mức không còn từ gì có thể diễn tả.

Là Vương Thế Khải! Còn cả Âu Thần đứng ngay bên cạnh nữa!

Cuối cùng hai người học cũng đến! Một con gió thổi bay vạt áo trắng và mái tóc ồng bênh...Trông chẳng khác nào Thiên sứ hạ phàm vậy?

Còn Mạc Y, nhỏ ngacjnhieen, nhìn Vương Thế Khải và Âu Thần với ánh mắt khó hiểu...

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Nổi Loạn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46

Anh Sẽ Không Để Em Chết Dễ Dàng Như Vậy Đâu!

"Sao lại nhìn tôi với ánh mắt đăm đúi thế bạn Mạc" Vương Thế Khải nhưn cặp lông mày dài rậm lên, điệu bộ khinh khinh nhìn Mạc Y. Tôi chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì hết!

"Cậu..." Mạc Y tức điên lên. Lúc sau, nhỏ lấy lại bình tĩnh, nờ nụ cười mỉa"Thế thì đã sao? Chẳng phải bạn Vương vừa nói mình có thể chứng minh Lâm Từ Hy không phải là Lâm Phong. Vậy, xin hỏi bạn lấy cái gì làm bằng chứng chứ"

Chết cha! Tên ma lanh đó chỉ giỏi to mồm chứ có biết gì đâu mà bằng chứng chứ? Tòì toát mồ hôi hột, nhìn thẳng vào khuôn mặt không biểu cảm của hắn.

Cả hội trường im thin thít vì họ đoán chắc một trận chiến có sức phá hủy nghiêm trọng sắp xảy ra.

Vương Thế Khải trầm tư một hồi, rồi hần thản nhiên đút tay vào túi quần, đi về phía khán đài. Trước đó, còn thì thầm với Âu Thần vài câu...Nghe xong, Thần liền vội vã ra khỏi hội trường.

???

Cộp Cộp

Tiếng bước chân mỗi lúc một gần...

Cộp!

Họ Vương giậm mạnh chân như muốn trâu tức Mạc Y. Đúng là không còn từ gì để nói về tên bất trị này nữa.

"Đừng có làm tổn nhiều thời gian vậy chứ, hãy nói xem bằng ch..."

Nhỏ Mạc chưa kịp nói hết câu đã bị Vương Thế Khải chặn họng "Tôi xin lấy danh dự của mình ra đảm bảo Lâm Tử Hy không phải là nhóc Lâm Phong"

Hả???

Thằng cha này chưa uống thuốc hay sao mà dám phát ngôn bừa bãi. Lấy danh dự của bản thân ra đảm bảo cho một sự thật không thể chối cãi sao? Vương Thế Khải, hắn...

"Ồ. Khải lấy danh dự đó, chắc Lâm Tử Hy không phải Tomboy đâu"

"Anh Khải nói làm sao tui dám chối"

"..." Vô vàn những ý kiến thuận chiều phát ra từ miệng các fan ruột của tôi và Vương Thế Khải. Nhỏ Á Đông được thể, tay bắc thành cái loa hét lớn.

Phù! Tôi thờ phào nhẹ nhõm như giải tỏa được gánh nặng bấy lâu nay. Nhưng, giây phút ngắn ngủi đó mau chóng bị dập tắt bởi điệu cười ghê sợ của Mạc Y.

"Ồi ha ha ha. Thật nực cười, hahaha"

Cái gì mà nực cười chứ? Bộ nhỏ vừa ăn nắm cười sao?

Hay...

Đời tôi lại rơi xuống mười tám tầng địa ngục...

Chắc chắn, con nhỏ mưu mô xảo quyệt này đã nắm được chớp rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Nổi Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47

"Xem ra, lần này bạn Khải mất danh dự là cái chắc. HaHaHa" Mạc Y cố nhịn cười, hất gọng tóc ra phía sau rồi từ từ tiến đến chỗ Vương Thế Khải, mặt mày khó hiểu.

Hắn ghì giọng, hỏi nhỏ "Ý cô là..."

"Công nhận, cậu hiểu ý nhanh thật" Mạc Y dương dương tự đắc, hất cằm về phía khán giả, về cười cợt "Lâm Tử Hy thường khoe khoang, chiếc vòng cổ cô ta đeo là thứ độc nhất vô nhị do chính tay bà tự làm. Vậy, tại sao trên cổ Lâm Phong cũng có một cái tương tự"

HicHic. Không nằm ngoài dự đoán của tôi và Vương Thế Khải, con nhỏ đáng ghét này đã nắm được chớp rồi. Lâm Tử Hy, chỉ tại cái mồm quạ đen của mày thôi đấy!

Lần trước đã bị Âu Thần phát hiện, giờ vẫn không chừa. HuHuHu. Lỗi một mình mày chịu, lại còn kéo thêm cả danh dự họ Vương vào!

Tôi cố tỏ ra bình tĩnh, không dám nhìn thẳng xuống phía dưới đang xì xào bàn tán, len lén ngó sang Vương Thế Khải. Hơ, mắt tôi bị lóa ư? Giờ này mà tên đó vẫn cười tươi như hoa được, bộ hắn có quý kẻ gì chăng?

Nhưng, chẳng có kẻ gì cứu vãn nổi tình hình lúc này đâu.

"Hết cách rồi hả" Mạc Y bốn cọt nhìn tôi, cặp lông mày nhướn lên tưởng chừng như sắp đứt.

"Khoan đã" Trong lúc tôi như sắp chết ngạt thì giọng nói ấm áp, quen thuộc vang lên "Ai nói chiếc vòng đó chỉ có một" Là Âu Thần, cậu ấy từ cửa đi vào, ánh hoàng quang đang bao trọn bóng hình ấy.

Vương Thế Khải khẽ gật đầu với Thần "Cậu làm tốt lắm"

Là sao? Rốt cuộc hai người này đã bày mưu gì thế? Đầu óc tôi loạn cào cào hết cả lên...

Mạc Y tắt ngấm nụ cười, khuôn mặt vô cảm "Sao? Lại đến lượt cậu, đừng nói với tôi bạn Thần lại lấy danh dự ra đảm bảo nhé"

Tiếng "Không" quả quyết phát ra từ miệng Âu Thần khiến nhò tức sôi máu "Tôi có thể khẳng định chiếc vòng này được bán rất nhiều trong các cửa hàng lưu niệm"

Cái gì mà cửa hàng lưu niệm? Đích thân bà tôi lấy đá quý từ phương Tây làm ra nó, vậy mà cậu ta dám bảo bán đầy trong các cửa hàng lưu niệm rẻ tiền ư?

"Bằng chứng đâu" Chẳng hiểu sao, cả tôi và Mạc Y đều đồng thanh.

Âu Thần chẳng ngại ngần rút từ túi quần một chiếc vòng cổ giống hệt chiếc tôi đang đeo. Tôi định giật nó lại nhưng nhò Mạc đã nhanh tay cướp nó.

Hớ! Đúng là giống hệt, đến từng xăng ti mét...

Cậu ta kiếm ở đâu vậy nhỉ?

"Giờ bạn Mạc đây đã tin chưa vậy" Vương Thế Khải nãy giờ im lặng, bỗng đi đến vỗ vỗ đôi vai mỏng manh đang run lên vì tức giận, vì xấu hổ và cảm giác bại trận của Mạc Y, vẻ thương xót lắm.

"Ui dào, thì ra Mạc Y cố tình hãm hại Lâm Tử Hy"

"Công chúa Minh Khánh ác thế"

"Thất vọng quá, my girl"

"..."

"Các người...Các người..." Mạc Y giận tím tái mặt mày, giờ ngón trỏ run run vào mặt tôi.

Vừa lúc đó, nhò Á Đông chạy lên, ôm chặt lấy tôi "Các người, các người làm sao"

"Mấy người được lắm" Mạc Y bỏ đi rồi, cuối cùng nhò cũng đi rồi.

Tôi cảm kích, quay sang nhìn Âu Thần và Vương Thế Khải "Cảm ơn hai cậu"

"Không có gì, cậu nên tạ ơn Khải ý, chính cậu ấy đã nghĩ ra mưu này đấy"

Thì ra là Vương Thế Khải, tôi định mỉm cười tạ ơn đồng xin lỗi thì hắn vội xua tay "Thực ra, người cô cần cảm ơn nhất là...Liz Mạc"

Hả??? Liz Mạc!!!

Cả tôi và Á Đông như ăn phải trái đắng, há hốc mồm ra tận mang tai...

Liz Mạc, Liz Mạc là Liz Mạc đã giúp tôi thoát chết ư???

Ừ ừ ừ...

Mọi thứ xung quanh tôi trở nên mờ ảo, không còn nghe rõ mọi người đang nói gì nữa...

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Nổi Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Phù...

Liz Mạc biến đâu rồi không biết! Thật tình, muốn nói cảm ơn với nhỏ cũng khó đến vậy sao?

Bụp!

Mãi ngó nghiêng xung quanh, tôi đâm sầm vào người đi phía trước...Thật ngại hết mức.

"Tôi xin lỗi" Bỗng nhiên, giọng nói nghe quen quen theo gió truyền vào tai tôi, là cô ấy...

Theo quán tính, tôi ngửa đầu lên nhìn thẳng vào người trước mặt"Liz Mạc, cậu đây rồi"

Vừa nhìn thấy tôi, nhỏ liền quay sang hướng khác với tốc độ chóng mặt, điệu bộ chẳng khác nào tránh vi rút có độ lây nhiễm cao.

"Xin lỗi, tôi không có ý giấu cậu truyện Tomboy đó" Tôi áp ứng đi thẳng vào vấn đề chính...

"Không có gì, chỉ tại tôi quá mong tưởng mà thôi" Liz Mạc đứng quay lưng về phía tôi, giọng nói có phần ngập ngừng"Cũng tại quá yêu người tên là Lâm Phong đó nên khi biết cậu là Tomboy, tôi thật sự bị sốc nặng, chẳng hiểu sao lại kể hết cho chị Mạc Y"

Tôi đưa ánh mắt hoe đỏ nhìn bờ vai mỏng manh của người con gái phía trước"Cậu không có lỗi, đó đúng là báo ứng với tôi, tôi sẵn sàng gánh chịu tất cả mà" Còn hơn thế nữa, cậu đã tự tay làm một chiếc vòng giống hệt chiếc tôi đeo trên cổ. Vậy, có gì là sai chứ???

Liz Mạc im lặng hồi lâu, rồi bước vội đi, bỏ lại tôi ở phía sau...

Ánh tịch dương in bóng chúng tôi trải dài trên nền gạch lát đường...

Khoảng cách giữa cả hai ngày một xa...

"Liz Mạc, thật sự... cảm ơn cậu rất nhiều" Chẳng rõ tại sao, tôi lại buột miệng nói ra câu nói đã giấu tận đáy lòng. Liệu, nó có sười sầm một chút, một chút thôi cho trái tim đang rỉ máu kia không?

Liz vẫn bước đi...Nhưng, mỗi bước chân ngày càng xiêu vẹo...

"Cậu nên cảm ơn sự thông minh và tài thuyết phục của Khải và Thần mới đúng. Còn tôi...đâu có đáng gì chứ"

Liz Mạc là một cô gái rất tốt bụng!!!

Đó là những gì tôi nhớ nhất trong kí ức về buổi chiều hôm nay, dưới ánh tịch dương chiếu qua hàng phong đỏ này...

- - - - -

Sáng nay, là buổi sáng bắt đầu tuần học cuối cùng của năm học này. Lớp đặc biệt cũng có vài điều thay đổi. Liz Mạc dường như thân thiện và hay đi shopping cùng tụi tôi và Á Đông. Mạc Y thì cả ngày cạy răng không thêm nói một câu, ánh mắt sắc như dao phay. Tôi dám chắc sau vụ bê mặt ở cuộc thi Miss Cook tháng trước, nhỏ vẫn còn âm ức lắm. Chính vì những suy nghĩ ấy nên lúc nào Lâm Tử Hy tôi cũng phải đề cao cảnh giác với con nhỏ mưu mẹo này. Hề sợ ý một cái là y rằng có truyện không hay xảy ra...

"Nè, bà nghĩ cái gì mà chăm chỉ thế" Á Đông thấy lạ bèn lay lay bờ vai cứng đờ của tôi.

Tôi lắc đầu ngao ngán chẳng buồn nhìn bản mặt hám zai của nhỏ, mà cũng chẳng rõ tâm trạng của tôi lúc này như thế nào.

"Hí, tôi có cái nè cho bà xem" Nhỏ Khâu hí hửng, rút từ ví ra một tấm thiệp bạc rồi nhét vào tay tôi"Bà mở ra xem đi, hay lắm"

Cái gì mà hay đến thế cơ???

Không giấu nổi tò mò, tôi cũng mở vội tấm thiệp ra xem...

Dạ hội Ánh Trăng - Lễ Tổng Kết Năm Học 20XX Của Trường Cấp Ba Minh Khánh

Đúng 7h tối nay, ngày X tháng X, trường Minh Khánh tổ chức buổi dạ hội cho tất cả học sinh toàn trường. Các em có thể mặc trang phục da màu sắc cũng như đa phong cách: hóa trang, khiêu vũ, quý tộc, hip hop,...

Mong rằng, buổi dạ hội này sẽ rất có ý nghĩa đối với các em học sinh thân mến của thầy Doãn Gia này!!!

From: Doãn Gia - Hiệu trưởng vui tính đến nhí nhảnh của Minh Khánh ^ _ ^

Hả??? Dạ hội Ánh Trăng là cái quái gì thế?

Tôi đọc sau tám thiệp điền rồ thì cũng điền rồ theo luôn.

Hic Hic. Bao nhiêu vấn đề đáng quan tâm.

Nên mặc gì đây?

Tóc để như thế nào?

Trang điểm đậm hay nhạt?

"Đơn giản nhất là nhờ chuyên viên trang điểm, vậy mà bà không nghĩ ra" Á Đông như hiểu được ý tôi, đưa tay lên gỡ đầu khó hiểu trước hành động lạ hoắc này.

Ồ ha! Thế mà tôi cứ phải đắn đo mãi...Chắc tại, thời gian gần đây xảy ra lắm chuyện rắc rối quá nên đầu óc không được tỉnh táo cho lắm. Mong các bạn thông cảm. HaHaHa

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Nổi Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49

Cuối cùng bầu trời xám xịt cũng vén chiếc màn đen xuống. Thời tiết đã về mùa đông, từng cơn gió lạnh buốt khẽ lướt qua chân váy, tôi phải mặc thêm cả chiếc áo dạ bên ngoài cũng không đủ ấm.

Trường Minh Khánh có một đặc điểm nổi bật nhất Ấn Suong. Đó là, mỗi năm học gồm chín tháng diễn ra trong cùng một năm (Tức là từ tháng ba đến tháng mười một)

Vì thế, năm nào cũng có hoạt động sơ kết trong không khí lạnh lẽo đang bao trùm khắp thành phố Suong mù.

Kết!

Tiếng phanh xe kêu to như thể muốn chọc thủng màng nhĩ của các vị khách mời.

Hàng loạt những chiếc xe có nhãn hiệu nổi tiếng, bóng loáng vô duyên dừng ngay trên sân trường lát gạch đỏ rộng lớn.

Oáp!

Tôi ngáp ngắn ngáp dài, kéo chân váy lên rồi bước ra khỏi chiếc xe ấm áp.

Oái má ơi!

Lạnh chết đi được! Tôi run cầm cập, hai tay đưa lên xoa lấy xoa để. Đường đường là Hotgirl có sức ảnh hưởng lớn mà bị nhìn thấy cảnh đang rét cum run thế này thì...không biết nên giấu mặt vào đâu?

"Từ Hy" Bỗng nhiên, giọng nói quen thuộc của nhò bạn Á Đông vang lên từ phía sau. Tôi giật mình quay đầu lại.

Oa! Khâu Á Đông hôm nay xinh gọn!

Nhò mặc chiếc váy màu xanh lam trùm kín chân, bên ngoài khoác áo dạ dài trông thật quyến rũ (Khác hẳn với vẻ baby thường ngày). Ngoài ra, trên cổ nhò còn quấn chiếc khăn vải voan đồng màu với váy. Cộng thêm khuôn mặt trắng hồng cũng khiến tôi bị hớp hồn ngay lập tức.

"Sao mà nhìn tôi đắm đuối vậy? Hôm nay, bà xênh lém đó" Á Đông thấy tôi nhìn nhò chăm chú, bèn bẽn lẽn đi về phía tôi, nở nụ cười tươi tắn.

Thế hả???

Nghe vậy, tôi mới lướt qua một lượt từ đầu đến chân mình. Hớ Hớ. Cũng không tồi.

Mom nhờ nhà thiết kế An Kỳ chọn cho tôi chiếc váy trắng, đằng sau có gắn chiếc nơ to giống hệt những công chúa phương Tây. Trên cổ đeo chiếc vòng gắn kim cương lấp lánh và hai bên tay cũng vậy. Ngoài ra, mái tóc xoan vàng còn được búi gọn lại, chỉ để vài lọn tóc xõa ra sau lưng.

Cây trắng này khiến tôi như nổi bật giữa đám đông.

Ê! Kia chẳng phải là Hạ Gia Anh sao? Nhìn phong độ quá!

Hạ Gia Anh vừa nhìn thấy tôi và Á Đông thì cười toe toét, hần chạy đến đâu là có mấy bé fan theo chân đến đó. Đúng là nổi khổ tâm rất lớn!

"Từ Hy, Á Đông! Hai người cứ vào trước đi, tôi còn bận giải quyết chút việc" Thấy việc đi lại thật khó khăn, bạn Hotboy cả chón liền vẫy tay giục chúng tôi vào trong trước.

Chẳng cần cậu ta nhắc, tôi cũng chuẩn bị phi thẳng vào hội trường để tránh những cơn gió lạnh thấu xương.

Á Đông nghe vậy, kéo tôi đi thẳng vào trong, luôn lách qua đám người đang nhón nhao cả lên vì thần tượng của họ đang ở ngay trước mắt.

"Ồi! Lâm Từ Hy xinh chết đi được"

"Á Đông cũng dễ thương chẳng kém"

"Hú la la. Tôi gặp Angel rồi"

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Nổi Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50

Tôi và Á Đông vừa bước vào hội trường thì ánh đèn flash đã kịp chiếu sáng làm chói mắt. Cảnh tượng trước mắt tôi mờ mờ ảo ảo, đan xen giữa hiện thực và ảo tưởng.

Trong hội trường được bao phủ bằng hơi ấm từ cơ thể người phả lại, sắc sỡ sắc màu của quần áo, lồng hoa, ánh đèn chiếu, khen trái,...Cùng những âm thanh trầm bổng ngân từng hồi cao chót vót thánh thót bên tai hay tiếng cười nói vui vẻ, tiếng cụm ly chúc mừng đã tạo nên một không gian sôi động.

Vụt!

Vừa lúc đó, đèn pha tắt ngóm, chỉ để vài cái có tia sáng yếu ớt chiếu xuống dòng người tấp nập.

"Chào mừng tất cả các bạn đã đến dự buổi party Dạ Hội Ánh Trăng - Lễ Tổng kết năm học này"Giọng nói trong veo như tiếng suối chảy của MC Lôi Vũ vang lên từ phía hội trường khiến đám fan cuồng của cậu tá hỏa cả lên, họ quên cả việc mình đang mặc váy, cố chen lấn để tới được chỗ anh chàng dễ mến.

Ồi ánh trắng đầu không thấy, chỉ thấy toàn tuyết lạnh thôi à. Những ý tưởng điên rồ này chỉ có Happy Teacher Doãn Gia thân yêu mới nghĩ ra được thôi. Thật 'sáng tạo'!

Tôi ngược nhìn khuôn mặt đẹp trai đang ứng hồng của Lôi Vũ, thương thay cho cậu. Nhưng, ngay sau đó, Lôi Vũ lấy lại được tinh thần, cậu nở nụ cười xán lạn đủ để mấy bé fan ngất ngây.

"Hi. Chắc các bạn cùng đã chờ rất lâu rồi. Nội dung chính của buổi tối ngày hôm nay là tuyên dương, khen thưởng cho những học sinh đạt thành tích xuất sắc trong năm học này. Nhưng...trước hết, ban tổ chức xin gửi đến các bạn màn khiêu vũ đôi, các đôi có thể chọn tùy ý..."

Lôi Vũ vừa dứt lời, một bản nhạc du dương cất lên từ hai phía cánh gà, đồng thời, phía bậc thang gần khán đài được trang hoàng lộng lẫy xuất hiện ba bóng người mặc váy trắng trong thật lịch lãm.

Từ xa, tôi có thể thấy rõ họ đang đeo mặt nạ...Ánh đèn flash nhanh chóng tập chung hết về phía ba nam sinh quyền rũ đó.

"Đó...đó có phải là Tam đại Tướng quân Minh Khánh không? Ôi, tôi ngất mất"

"Anh Khải, anh Thần, anh Dương! Chúng em yêu các anh mãi mãi. Hãy nhảy với chúng em một điệu đi"

"Này, hoàng tử luôn luôn đứng về phía người tốt như tôi nhé"

Đám nữ sinh đó nhận diện được Tam đại Tướng quân một cách nhanh chóng, lập tức, diễn ra một cuộc chiến giữa các tạp âm ngay trước mắt tôi khiến nam sinh có mặt trong hội trường đều tỏ ra ghen tị.

Nhỏ Á Đông này giờ im lặng cũng không kim được lòng mình, háo hức nhìn về phía Hàn Âu Dương đeo mặt nạ tím, dáng người cao cao đứng ở phía bên trái đang tỏa ra luồng khí lạnh hơn băng ở bắc cực.

Đột nhiên, Tam đại Tướng quân di chuyển về phía chúng tôi đồng nghĩa với việc ánh đèn flash và đám nhí nhỏ cũng di chuyển theo.

Tôi có thể cảm nhận được ánh mắt đen như đá lưu ly ẩn dưới chiếc mặt nạ màu bạc của Vương Thế Khải dần dần tiến về phía mình.

Hàn Âu Dương dừng ở chỗ Á Đông, nhỏ sung sướng cười tít mắt. Còn Âu Thần đeo mặt nạ vàng lững thững đi về phía khác, ánh mắt cậu tỏ rõ sự nuối tiếc, thất vọng tràn trề, khóe môi mím chặt như đang cố trấn an bản thân. Biểu hiện đó có ý gì?? Trong đầu tôi dật ra dấu hỏi lớn nhưng điều đó nhanh chóng bị kéo về thực tại bởi giọng nói trầm trầm của Vương Thế Khải.

"Rất hân hạnh nếu tôi có thể làm bạn nhảy của cô" Hắn cúi người xuống về trần thành và rất lịch thiệp, một tay để ra sau lưng, còn tay kia gợn về phía tôi. Tôi do dự, nhìn vào đôi mắt thành khẩn của Vương Thế Khải rồi lại liếc nhìn ra xung quanh, có vẻ vẫn những ánh mắt tiếc nuối đang dõi về phía chúng tôi.

Ánh đèn chiếu thẳng vào mắt tôi... làm mọi thứ như nhòa dần...

"..." Vương Thế Khải vẫn giữ nguyên tư thế, nhưng, khuôn mặt trắng hồng, căng mịn ấy đang dần chuyển sắc.

Nhìn điệu bộ thành khẩn đó, tôi bất giác đặt tay mình lên bàn tay thon dài kia...

Tiếng nhạc du dương cất lên từng hồi nghe êm ru...

Trong đám người đang khiêu vũ hết mình, tôi và Vương Thế Khải như nổi bật hơn hẳn bởi gam màu trắng tương đồng. Đầu tôi áp sát vào lồng ngực của hắn, mùi thơm thoang thoảng của nước hoa hồng Pháp sộc vào cánh mũi và nhanh chóng chiếm gọn tâm hồn bé bỏng này.

"Hôm nay cô xinh lắm" Bỗng, Vương Thế Khải thì thầm vào tai tôi, đôi môi hồng căng mịn đó nở nụ cười tươi sáng như ánh mặt trời làm toàn thân tôi như trở nên ấm áp. Đây là lần đầu tiên Ác quỷ nở nụ cười lương thiện nhưng có độ sát thương cực lớn.

"Cậu quá khen rồi" Lâm Tử Hy này chẳng lẽ lại từ chối thành ý của người ta sao? Nghĩ đoạn, tôi nhanh chóng đáp trả hắn bằng nụ cười không kém phần tươi sáng.

"Hơ Hơ. Cô tương bợ à? Thiếu gia đây chỉ tiện khen vài câu cho có lệ, vậy mà cũng được coi là thật. Hơ Hơ Hơ" Vương Thế Khải - tên đại ma đầu đó vẫn chỉ là thẳng cha cả chón đáng ghét nhất quả đất mà thôi. Làm sao Ác quỷ biến thành Thiên thần được chứ? Lâm Tử Hy, mày mộng tưởng chắc?

Bị tên cả chón chặn họng, tôi tức anh ách mà không nói được câu nào. Ngay lập tức, điệu khiêu vũ hoàn mỹ trở thành cuộc chiến sinh tử loạn cào cào cả lên. Tôi uốn người sang bên này thì bị hắn kéo trở lại bên kia, muốn đi ra phía sau lại bị tên đáng ghét cho xoay ba vòng tít thò lò. Thật...thật tức chết đi được!

Cho dù thế nào, có bắt đầu thì phải đến kết thúc. Điệu múa 'âu đả' giữa tôi và Vương Thế Khải nhanh chóng kết thúc bởi màn hoán đổi bạn nhảy quen thuộc.

Vương Thế Khải tắt lịm nụ cười trên khuôn mặt, đứng im như phỗng nhìn cô bạn nhảy béo ú trước mắt đang tràn trề hạnh phúc, hai mắt cô biến thành hai hình trái tim to đùng đoàng, trắng trợn ngăm Vương Thế Khải.

Nhân cơ hội đó, tôi lặng lẽ rút lui về phía bàn tiệc đầy ắp thức ăn. Uống ngon lành ngụm rượu cocktail, tôi đưa ánh mắt sắc nhọn liếc nhìn ra xung quanh.

Liz Mạc ngồi cùng bàn với Lôi Vũ, chuyên tâm vào cuộc đối thoại nhỏ nhẹ, Khâu Á Đông và Hàn Âu Dương vẫn đang say sưa trình bày bản ballad tuyệt vời. Còn Âu Thần và Hạ Gia Anh luôn có những cô bạn đáng yêu vây quanh, tuy nhiên, cách cư xử của hai người họ hoàn toàn đối lập nhau.

Tiểu ma đầu họ Hạ luôn miệng nói cười vui vẻ với các cô em chân dài, còn Âu Thần ngồi một mình nhâm nhi ly rượu vang, không thèm đếm xỉa đến lũ con gái bu quanh như tổ ong bò vẽ, khuôn mặt cậu phẳng phất nổi buồn. Dường như cảm nhận được, cậu liếc nhìn về phía tôi, đôi mắt buồn bã bỗng ánh lên niềm vui sướng. Âu Thần định đi về phía tôi nhưng bị nhỏ Mạc Y quuyến rũ từ đâu đi tới giữ lại.

Ngoài Vương Thế Khải biến mất dạng còn có thành viên cuối cùng của lớp đặc biệt - tên thủ lợn có một không hai Đại Nhất Nhất đang ăn ngấu nghiến đĩa bánh gato to cỡ đại và uống ừng ực ly cam ép bên cạnh. Chẹp chẹp! Đúng là danh bất hư truyền đời đời không quên của Minh Khánh nói riêng và Ân Sương nói chung.

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Nổi Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51

Tôi liếc nhìn xung quanh một lượt rồi thờ dãi ngao ngán.

Cạch!

Bỗng, một ly rượu cocktail khác được đặt lên bàn. Theo phải xạ, tôi đưa ánh mắt ngạc nhiên nhìn theo cánh tay đó.

Là Mạc Y!!! Sao nhỏ xuất hiện như ma thế?

Mạc Y nhếch miệng cười cợt, đôi mắt sắc xảo như dao găm. Nhỏ vén lọn tóc vàng bị rũ xuống qua tai, rồi ngồi cạnh tôi.

Mùi thơm của hoa tú cầu phảng phất đâu đó...

Mạc Y liếc nhìn tôi "Hi, xem ra cô chẳng có ai bầu bạn. Vậy, tôi có thể ngồi đây được chứ"

Tôi không hiểu nhỏ đang có ý đồ gì, không thể nhìn thấu tâm can con nhỏ mưu mô này qua đôi mắt kia, tôi khẽ gạt đầu như đũa ngọc được cho kẹo.

"Thực ra, giữa chúng ta cũng có nhiều mâu thuẫn và tôi cũng chẳng ưa cô cho lắm. Nhưng, thôi đi! Đằng nào, hôm nay cũng là buổi tổng kết năm học, hai ta có thể làm hòa được chứ. OK" Mạc Y thấy điệu bộ khó xử của tôi bèn giải thích, nháy mắt tinh nghịch.

Boong! Chuông cảnh báo vang liên hồi trong đầu tôi.

Lâm Từ Hy, dù thế nào đi nữa mày cũng nên đề cao cảnh giác với con nhỏ này vẫn hơn.

"Sao thế? Bộ cô vẫn còn nghi ngờ tôi à? Hơ Hơ. Bạn Lâm yên tâm đi! Trước đây, chẳng phải tôi và bạn vẫn thân thiết với nhau lắm ư" Mạc Y chìa cánh tay nòn nà ra trước mắt tôi, điệu bộ thành khẩn.

"Đừng suy nghĩ mông lung, tôi hiểu cô hơn ai hết! Tôi không giống với ai đó, lúc nào cũng áp đặt những suy nghĩ xấu xa với người khác đâu" Mạc Y vẫn cương quyết, giọng nói êm ru của nhỏ nhanh chóng át đi tiếng nhạc du dương.

Áp đặt những suy nghĩ xấu xa với người khác?

Tôi đâu phải loại người như thế? Nghĩ vậy, tôi liền bắt tay với nhỏ để thanh minh cho mình, miệng nói liu cá lưỡi "Hi, cô đừng vội kết luận tính cách tôi thế chứ"

Mạc Y nhìn hai bàn tay đang nắm chặt, khóe môi nở nụ cười mãn nguyện "Nào, chúng ta cạ ly nhé"

Nhìn điệu bộ chân thành của nhỏ, tôi thấy do dự.

Nhỏ nhướn cặp lông mày lên, ý muốn nói Chính Hành Động Đây Đã Tổ Cáo Bản Chất Của Cô!

Lấy hết can đảm, tôi nhắc ly cocktail nhỏ vừa đưa lên.

Cạch!

Tiếng chạm ly vọng ra xung quanh như có ý để mọi người biết. Lập tức, hàng loạt những ánh mắt chuyển từ ngạc nhiên đến kinh ngạc quét xoẹt qua người tôi.

"Ồ. Hai người họ vừa mới đại chiến xong đã làm lành, tuyệt quá"

"Công chúa Mạc Y thật dũng cảm nhận lỗi. May mà nhỏ Từ Hy cũng biết điều góm"

"Lâm Từ Hy baby cũng chẳng kém cạnh, cô ấy độ lượng nên mới tha thứ cho nhỏ Mạc nhé"

"..."

Hàn vạn những lời nhận xét theo gió truyền vào đôi tai bé bỏng này.

Uống một ngụm dứt khoát, rượu cocktail thanh dịu, hòa quyện vị chua chua của chanh tươi và vị cay mát của húng quế, xen lẫn trong đó là chút nồng nàn, rạo rực của rượu Rum, toàn thân tôi trở nên ấm áp hơn trong mùa đông lạnh giá này.

Con gió lạnh từ ngoài cửa sổ thổi vào khiến tôi cảm thấy khoan khoái hơn lúc trước.

"Vậy là hết nhé" Tôi nở nụ cười rạng rỡ nhìn thẳng vào đôi mắt sắc xảo của Mạc Y, chắc lần này nhỏ có ý muốn xin lỗi thật. Tuy nhiên, nụ cười trên khuôn mặt dần trắng bệch nhanh chóng bị dập tắt bởi cơn đau bụng dữ dội.

Chết cha! Chắc tại chưa ăn gì mà đã nốc bao nhiêu rượu rồi! Khó chịu quá, bụng tôi như quặn lại, nếu để người khác nhìn thấy cảnh tượng này thì thật bẽ mặt.

"Sao thế" Mạc Y ghé sát tai tôi thì thầm, hương hoa tú cầu phả vào khuôn mặt tái mét của tôi, từng giọt mồ hôi lạnh, nhễ nhại trên trán "Đau bụng lắm phải không. Hơ Hơ"

Thái độ của nhỏ khiến đầu tôi như muốn nổ tung, con nhỏ đáng ghét! Lấy hết can đảm, tôi vội chạy ra khỏi hội trường.

Trong đêm tối lạnh lẽo, bóng hình mảnh mai vụt qua những bông tuyết trắng. Nhà vệ sinh, nhà vệ sinh, trong đầu tôi chỉ hiện ra hai chữ WC to đùng đoàng.

Trời đất xung quanh như tối sầm lại..

Toàn thân tôi trở nên nhẹ nhõm, nền đất bao phủ bởi lớp tuyết lạnh, da thịt tôi như tê dại hoàn toàn..

Cộp Cộp

Tiếng bước chân mỗi lúc một gần.

Trước mắt tôi, dáng vẻ yêu kiều khoác bộ áo lông vũ đang đứng sừng sững, miệng nở nụ cười chế giễu.

"Đúng là kẻ ngốc có một không hai trên đời. Bộ, cô tưởng bốn tiểu thư này muốn làm lành với kẻ đã cướp hết mọi thứ đáng lẽ phải thuộc về tôi sao"

Câu nói đó in sâu vào cái đầu đang rỗng tuếch này. Đó là kỉ ức duy nhất mà tôi nhớ trước khi ngất đi.

Nếu được lựa chọn lại..

Đừng nên tin tưởng quá vào một ai đó!

Khóe mắt bỗng giật giật, tôi mở đôi mắt thần thò nhìn ra xung quanh, đầu óc quay mòng mòng. Xung quanh là cả một biển tuyết trắng, còn tôi đang ngồi trên nền tuyết đó. Chiếc váy trắng hòa quyện với sắc màu của tuyết, khiến tôi như chìm đi ở nơi đây.

Từng cơn gió lạnh buốt thổi qua tai, mái tóc được búi gọn gàng giờ đây rối bù cả lên, toàn thân lạnh cóng, nổi hết da gà. Trên trán tôi, thấy rõ từng đường gân xanh.

Chỗ này là đâu thế? Trông quá quen thuộc mà tôi chẳng nhớ gì hết, đầu óc dường như chẳng còn chút dữ liệu gì về thế giới đầy mối nguy hiểm này.

Tôi gắng gượng đứng dậy, nhưng toàn thân mềm nhũn như cọng bún thiêu, ngã chổng quèo xuống đất. Oái! Đau quá, giờ mới ý thức được bản thân đang nghĩ gì.

Lâm Từ Hy, mày phải thật bình tĩnh, hãy cố nhớ...cố nhớ lại xem đây là nơi đâu?

Bộ óc thông minh của Hotgirl Minh Khánh bắt đầu hoạt động trở lại.

Phía trước là hai chiếc ghế dài, đứng hiên ngang như vệ sĩ giữa bầu trời đêm đầy những bông tuyết. Bên cạnh, những chậu hoa hồng bị tuyết phủ dày đặc, nhưng hoa vẫn mang sắc đỏ rực rỡ.

Hơ, dường như tôi đã nhìn thấy nó ở đâu rồi. Hoa hồng, hàng ghế, khuôn viên trường rộng lớn, lớp đặc biệt,...mọi thứ đều hiện ra trước mắt tôi một cách rõ ràng.

Ôi, đau đầu quá! Cảm giác cố nhớ lại những điều đã bị lãng quên thật khó chịu.

Pi Pi Pi

Tiếng chuông điện thoại vang lên, cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi. Nó ở đâu vậy nhỉ?

Tôi đảo mắt ra xung quanh, rồi vén váy váy lên. Hơ, em điện thoại yêu quý ở đây rồi.

"A...a...lô" Tôi cố với lấy chiếc điện thoại nằm chổng quèo dưới đất, vội nhấn nút nghe, miệng lắp ba lắp bắp.

"Lâm Từ Hy, bà đang ở đâu thế? Buổi lễ tuyên dương sắp bắt đầu rồi đấy" Đầu bên kia truyền lại giọng nói lo lắng pha chút tức giận của Khâu Á Đông. Chết cha!

Tôi thì thảo vào điện thoại, giọng run run vì tuyết trắng đang phủ kín trên đầu của mình "Á Đông...bà mau đến cứu tôi đi, tôi bị nhỏ Mạc Y bắt..."

Chưa kịp nói hết câu, chiếc điện thoại đắt tiền của tôi bị gạt phăng ra, rơi bộp xuống nền tuyết trắng, vỡ thành từng mảnh.

Tôi tức giận, quắc mắt lên nhìn kẻ tàn nhẫn đó, không ai khác chính là Mạc Y - công chúa giả tạo.

Trong đêm tối, ánh sáng lờ mờ từ cây đèn treo gần đó chiếu lên khuôn mặt tà ác của nhỏ. Đôi mắt sắc xảo đó nhìn tôi chằm chằm, cặp lông mày dài nhướn lên vẻ khinh bỉ. Mạc Y mặc chiếc áo choàng dài trông thật âm ảm, chẳng bù cho đứa xấu số như tôi đang rét run run, răng đánh lộp cộp.

Những bông tuyết trắng vẫn rơi xuống, dần phủ kín mái tóc vàng cùng bộ váy trắng của tôi. Và cơn gió lạnh thấu xương vẫn thổi qua từng đợt một cách không thương tiếc.

Cái lạnh dường như đã ngấm vào da thịt, tâm can tôi khiến chúng như tê liệt hoàn toàn, không còn ý thức được mọi thứ, hai mắt tôi dần mờ đi. Sao lại có hai nhò Mạc Y thế? (Lâm Tử Hy đang trong tình trạng nửa tỉnh nửa mê)

Bỗng, Mạc Y cất giọng nói chua như giấm, khóe miệng nhếch lên để lộ hàm răng trắng như tuyết "Lạnh lắm à? Coi như cô cũng chịu đựng giỏi đấy"

"Mạc Y! Tôi biết cô hận tôi nhưng cũng đâu cần phải dùng hạ sách đó chứ" Tôi tức giận, hai má đỏ phừng phừng.

"Loại người ngu ngốc như mày chỉ hợp với hạ sách đó thôi, đồ đáng ghét! Mày không xứng đáng để gọi tên tao. Câm mồm đi" Con tức giận của Mạc Y đã lên tới đỉnh cao, nhò dĩ khuôn mặt trắng bệch sát mặt tôi.

"Cô mới là loại người đáng ghét đó, đồ bỉ ổi, vô liêm sỉ"

Bốp!

Một cái tát như trời giáng trúng mặt tôi, lập tức, má phải xuất hiện vết tay dài, đỏ ửng.

Đau quá!

Tôi tức giận phản kháng lại nhò, nhưng, toàn thân mềm nhũn, đứng lên cũng khó thì nói gì đến chuyện đánh lại nhò.

Lâm Tử Hy, đây là hậu quả của sự tin tưởng quá vào một người đó. Mày luôn tự tin với chính bản thân, luôn cho những gì mình làm đều là đúng, luôn hành động mà chưa suy nghĩ thấu đáo.

Nếu được lựa chọn lại, tôi sẽ không bao giờ tin tưởng quá vào một ai đó. Đặc biệt là những người từng hãm hại tôi.

"Mày chẳng có tư cách gì mà dạy đời tao cả. Nhưng, cuối cùng..." Mạc Y nở nụ cười xảo quyệt, đưa tay lên vuốt vuốt khuôn mặt đang tím tái của tôi "Mày cũng phải trả lại mọi thứ đã lấy đi của tao"

"Tôi...đã lấy đi thứ gì chứ?...Đó chỉ là do cô...tự suy diễn mà thôi" Tôi lắc đầu không hiểu. Rốt cuộc tôi đã làm sai chuyện gì mà nhò lại căm thù đến vậy.

"Im ngay" Mạc Y tức giận, từng đường gân xanh hằn lên khuôn mặt đẹp baby đó.

"Chính mày...chính mày đã cướp mọi thứ từ tay tao. Nếu không, hồi cấp hai của tao đâu có đen tối, ngay cả hồi cấp ba, từ khi mày chuyển đến, lũ ngu ngốc theo mày hết lượt. Công chúa Minh Khánh gì chứ, nếu được gọi là công chúa thì cần gì đến cái danh hiệu Hotgirl Minh Khánh - Công chúa Ân Sương thối tha của mày chứ"

"Chính vì vậy, tao mới cố gắng học thật chăm chỉ để đuổi kịp mày. Thật không gờ, con bé Tomboy đáng nguyên rủa như mày lại không bị vạch trần, ngược lại, cả Âu Thần cũng dần có tình cảm với mày. Lâm Tử Hy, mày có biết không? Vừa rồi, Âu Thần...cậu ấy nói rằng...chỉ xem tao là em gái thôi! Tất cả...tất cả đều do mày gây ra hết. Cả cả địa vị, nhan sắc đến tình yêu mày đều lấy đi hết rồi..." Nói đến đây, nước mắt Mạc Y rơi lã chã.

Liệu, tôi đã sai! Những điều Mạc Y nói đều đúng chứ???

Đầu óc tôi quay mòng mòng cả lên.

Đột nhiên, nhò lấy lại bình tĩnh, tiến dần về phía tôi "Lâm Tử Hy..."

"Cô...định làm gì thế" Tôi lo sợ, dịch về phía sau để thoát khỏi tầm kiểm soát của Mạc Y.

Mày...phải chết"

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52

Đoàng!

Câu nói của Mạc Y như tiếng sấm nổ đoàng đoàng trên đầu tôi.

Nhỏ bị kích động lớn dẫn tới thần kinh không ổn định rồi!

"Mày phải chết...một cái chết thật đau đớn" Mạc Y nghiêng rặng. Giờ đây, trông nhỏ chẳng khác nào con sư tử nhin đói mấy ngày liền, vừa thấy 'miếng mồi' ngon chỉ trực xâu xé thành từng mảnh. Thật đáng sợ.

Tôi muốn đứng lên, chạy thật nhanh khỏi cái nơi đáng sợ này nhưng toàn thân mỏi rã rời, đến dịch về phía sau còn khó nữa là...

Mạc Y nhanh chóng nắm được tay tôi mà chẳng phí chút công sức nào. Oái! Nhỏ kéo tôi đi đâu thế?

Nhỏ dựng tôi dậy, toàn thân ê ẩm

"Cô...định làm gì thế" Tôi lo sợ, mặt trắng bệch, răng đánh cảm cập vào nhau vì phải đứng trước ngọn gió lạnh thấu xương, mang theo những bông tuyết trắng ngầy một dày đặc.

Mạc Y thì thào vào tai tôi:"Mày nhìn đi, từ nơi đây, tao sẽ đẩy mày xuống...HaHaHa"

Tôi nhìn về phía tay nhỏ chỉ...

Hả???

Đây là tầng thượng, thảo nào cảm thấy quen thuộc mà không nhớ ra được nó ở đâu. Dường như, những khúc mắc trong lòng tôi đã có lời giải. Chỉ có điều, tôi lại phải đối diện với thực tại khủng khiếp.

Ngã...ngã từ trên này (tức từ tầng năm - tầng thượng) xuống thì tan xương nát thịt là cái chắc. Tôi sợ hãi nuốt nước bọt ừng ực.

"Lâm từ Hy, cho dù mày có bản lĩnh đến đâu thì rơi xuống đó cũng đi chầu Diêm vương thôi. Đến lúc đó, chẳng ai nghĩ là tao làm cả. Hahaha" Mạc Y nở nụ cười nghe rợn tóc gáy.

"Cô..." Tôi sợ hãi, mặt cắt không còn giọt máu khi nghe thấy nụ cười ghê rợn của nhỏ. Đây là Mạc Y - người luôn điềm tĩnh xử lý mọi việc một cách chớp nhoáng với bộ óc thông minh cùng cử chỉ quý phái của một vị công chúa sao? Là người luôn nhận được sự tôn trọng của mọi người ư?

Tôi như không tin vào mắt mình, đầu óc quay cuồng, mặc cho số phận ai bài.

"Nếu như tôi chết cô sẽ thấy vui hơn chứ" Một câu hỏi ngớ ngẩn phát ra từ miệng tôi.

"Tất nhiên rồi. Chỉ cần mày chết đi, mọi thứ lại trở về tay tao"

"Cô sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân, luôn phải sống trong ray rứt, lo sợ một ngày nào đó sẽ bị phát hiện"

"Thôi đủ rồi" Mạc Y gầm lên, túm chặt tóc tôi"Đừng có nói như kiểu mày là mẹ của tao" Nhỏ cấu chặt lấy cánh tay đang tê dại hoàn toàn rồi đẩy tôi lên bậc thềm, miệng luôn rủa những lời nói cay nghiệt.

Người tôi như sắp bay đến nơi. Tôi lặng lẽ nhìn lên bầu trời xám xịt lần cuối, nhìn những bông tuyết đang bay đầy trong gió, cảnh vật xung quanh vẫn như vậy. Chẳng có sự ảnh hưởng nào ở đây hết. Cả phía hội trường xa xa, ánh đèn sáng trưng, tiếng nói của MC vẫn vang vọng đâu đó.

Hình ảnh ngày đầu bước chân vào cổng trường Minh Khánh hiện lên một cách rõ ràng trước mắt tôi, sau đó là ảnh đoàn viên của Lâm gia, rồi từng thành viên lớp đặc biệt, còn cả già Trần và đĩa bánh bao thơm nức mũi nữa.

Trên khuôn mặt ai nấy đều nở nụ cười hạnh phúc, ánh mắt họ nhìn thẳng vào đôi mắt ầng ậc nước của tôi. Tạm biệt nhé!

Tôi sẽ trở thành vị thiên sứ với đôi cánh trắng muốt cùng những chiếc lông vũ bay xung quanh. Luôn mang sứ mệnh bảo vệ mọi người, để cái thiện mãi mãi chiến thắng cái ác, để kẻ gian phải cúi đầu nhận tội, để người tốt luôn được sống trong hạnh phúc và để tình bạn mãi không phai nhạt bởi những lí do viển vông.

Tách!

Giọt nước trong veo mang hơi ấm đến với nền tuyết trắng dày đặc rồi nhanh chóng bị bông tuyết lạnh lẽo khác che đi. Sức yếu ớt của nó không thể trụ lại cái lạnh đến từ mùa đông khắc nghiệt cũng như trái tim băng giá đang kè sát lưng tôi.

Tôi nhắm chặt mắt lại, ép cho nước mắt ấm áp chạy ra, phủ ấm cho khuôn mặt tưởng như đông cứng lại. Như vậy sẽ tốt hơn khi nhìn rục tiếp.

Những ngón tay thon dài của Mạc Y dần rời khỏi người tôi, trái tim kia cũng xa dần. Vạt váy trắng tinh bay bay, để cơn gió lạnh lùa vào làm tê liệt toàn thân cũng như đầu óc của người đang tuyệt vọng.

Tôi có thể cảm nhận khuôn mặt tà ác đang cười sung sướng tột độ của Mạc Y...

Đây có phải là kết cục của bé Tomboy dũng cảm nhất không? Dấu hỏi lớn đặt ra trong đầu tôi - cái đầu không thể chứa thêm chút dữ liệu nào.

"Khoan đã" Bồng, giọng nói...Không! Là hai giọng nói đồng thanh vang lên từ phía sau, khiến tôi bừng tỉnh khỏi cơn tuyệt vọng đang dần nhấn chìm ý chí.

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Nổi Loạn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Là Vương Thế Khải và Âu Thần!

Cuối cùng hai người họ cũng đến kịp, tôi vui sướng đến mức muốn ôm chầm lấy khuôn mặt đẹp trai tốt độ đó.

"Ê! Mạc Y! Cầm cô đứng đến Từ Hy, nếu không đích thân Khâu Á Đông này sẽ băm vằm cô ra thành từng mảnh đó" Ở bên dưới, giọng nói lạnh lạnh của Á Đông vọng lên đây.

Tôi bừng tỉnh hoàn toàn, đưa ánh mắt ngạc nhiên nhìn xuống phía dưới.

Có rất nhiều người, trong đó, tất cả học sinh lớp đặc biệt đều có mặt đông đủ, nét mặt ai nấy đều tỏ ra lo lắng.

"Mạc Y, cô muốn chết à, mau thả Lâm Từ Hy ra" Hạ Gia Anh như phát điên lên, hấn chỉ thẳng tay vào mặt Mạc Y, quả đầu đỏ bốc khói, ánh mắt rực lửa.

Liz Mạc cũng với gọi, giọng nói hòa cùng tiếng nấc "Chị...đừng như thế mà"

Cánh tay Mạc Y ngày càng cầu chặt lấy tôi, đau nhói. Nhỏ vẫn tỏ ra bình tĩnh trước thái độ căm phẫn của mọi người.

Mạc Y lúc này thật sự...thật sự rất tỉnh táo. Chính điều đó khiến nỗi sợ của tôi càng nhanh chóng lên tới đỉnh điểm.

Nhân cơ hội nhỏ đang lơ là cảnh giác, Âu Thần và Vương Thế Khải tách riêng, chậm chậm tiến về phía tôi.

Cố lên!

Chỉ một chút nữa thôi...

Tôi vui sướng nhìn bàn tay hai người họ sắp chạm về phía mình thì...

Xoảng!

Chậu hoa hồng bị gió quật vỡ, đồng thời, Mạc Y cũng chú ý đến sự hiện diện của Nhị vị tướng quân.

"Dừng lại! Nếu không tôi đẩy cô ta xuống"

Âu Thần lo lắng, hết nhìn biểu cảm của Vương Thế Khải lại nhìn thẳng vào ánh mắt thấp thỏm này.

"Mạc Y! Chúng ta là bạn cùng lớp suốt thời gian vừa qua, chắc hẳn cũng có chút tình cảm gắn bó giữa những người bạn. Cô nên kiềm chế lại, hãy suy nghĩ thật kĩ. Từ Hy hoàn toàn vô can mà" Vương Thế Khải lúc này điềm tĩnh hơn bao giờ hết. Hẳn dường như đã lột bỏ chiếc mặt nạ đáng ghét.

"Suy nghĩ...Hơ, nghĩ cái gì chứ" Mạc Y lắc lắc đầu, đưa ánh mắt chán nản quét xoẹt qua người hắn.

"Lí do...lí do vì sao cô lại ghét Hy đến vậy, vì sao tình bạn giữa hai người lại tan vỡ" Vương Thế Khải tiếp tục duy trì, ánh mắt liếc về phía Âu Thần nãy giờ im lặng. Hẳn biết, chỉ có Thần mới giải quyết được những vấn đề liên quan đến Mạc Y.

"..."

Trời vẫn đổ tuyết ngày một dày...

Gió thổi càng lúc càng mạnh...

Thời gian như ngưng đọng lại...

Nhưng, khoảnh khắc yên tĩnh đến đáng sợ ấy mau chóng bị phá vỡ bởi giọng nói ảm áp như ngọn lửa bùng cháy giữa biển tuyết của Âu Thần.

"Mạc Y, mình biết cậu rất đau khổ, cũng rất hận Từ Hy, hận một cách điên cuồng đến mức việc gì cũng có thể làm" Âu Thần cố gắng tập trung cao độ,

mắt của cậu và Mạc Y giao nhau...Đôi mắt tuyệt vọng...và đôi mắt phần uất...!

"Hãy tin mình, đó là vận mệnh mà mỗi chúng ta đã được an bài từ trước. Không có ai hại ai cả, không ai hết"

"..." Mạc Y vẫn im lặng...

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54

"Hãy dừng lại, mọi chuyện sẽ trở về như cũ mà" Âu Thần cố thuyết phục Mạc Y, người đang do dự.

"Liệu có thể chứ" Mạc Y nãy giờ im lặng bỗng lên tiếng, khuôn mặt trắng bệch đỏ vằn tỏ rõ sự tức giận, nhưng đã người ngoại được phần nào so với lúc trước.

Âu Thần khẽ gật đầu, khóe miệng của nở nụ cười của một vị Thiên sứ giáng trần, làm ấm áp trái tim băng giá của hai cô gái đứng trên lan can phủ đầy tuyết trắng lạnh lẽo.

Vương Thế Khải im lặng, hần không tiến thêm một bước nào nữa, chăm chú để ý đến biểu cảm trên khuôn mặt của Mạc Y.

Bỗng, nhỏ gật đầu, cổ rặn ra được một tiếng, vẻ mặt khó chịu"Nhưng..."

Mạc Y buông cánh tay đang nắm chặt lấy tay tôi. Lập tức, toàn thân tôi trở nên dễ chịu hẳn, cảm giác khoan khoái đang lan tỏa khắp cơ thể.

"Tôi vẫn muốn thử" Nhỏ nở nụ cười ma lạnh, ánh mắt đầy vẻ khiêu khích"Xem ra, cô ta không tránh được đâu"

Hơ, sao mặt Âu Thần và Vương Thế Khải trở nên trắng bệch, rồi lại tím tái. Cả ba người họ đều nhỏ dần...

"Oái" Chúa ơi, tôi đang từ từ ngã xuống, như một vại lụa trắng bay từ trên sân thượng xuống dưới đám đông đang kinh ngạc, hai mắt tròn tròn nhìn cảnh tượng trước mặt.

"Từ Hy" Khâu Á Đông khiếp sợ, gào lên khi thấy tôi không cánh mà bay xuống phía dưới.

Ừ ù ù

Tiếng của gió lạnh cào xé bên tai, tiếng hò hét của mọi người xung quanh khiến tôi không còn nhận biết được điều gì đang xảy ra. Mặt cắt không còn giọt máu!

I can die!

Bạn đã nghe bài đó chưa? Bài hát do Hotgirl Minh Khánh Lâm Từ Hy này sáng tác trước khi chầu Diêm Vương.

Vô vàn những thiên thần tí hon đang nhảy múa xung quanh...

"Bám chắc vào" Đột nhiên, giọng nói trầm trầm quen thuộc vang lên, cắt ngang dòng suy nghĩ mông lung của tôi.

Tôi định thần lại, nhìn chăm chăm vào người phía trước.

Là Vương Thế Khải!!!

Sao hần hành động nhanh như chớp chớp thế???

Một tay hần nắm chặt lấy tay tôi trắng bệch, tay còn lại giữ chặt lấy bờ lan can lạnh lẽo, cánh tay ấy dần trở nên tê dại.

"Hừ" Vương Thế Khải khẽ rên, dường như tên này sắp không chịu được nữa rồi.

"Vương Thế Khải, bỏ tôi ra mau, nếu không cậu cũng sẽ..." Chưa kịp nói hết câu, tôi bị hần lườm nguýt.

Tên này khó chịu đến nỗi nói không thành tiếng, vậy mà vẫn cố gắng cứu tôi.

Sống mũi tôi cay cay, hai hàng nước mắt lên dài trên gò má trắng bệch vì sợ hãi, vì lo lắng và căm phẫn.

Cạch!

Vương Thế Khải trượt tay theo bờ lan can, cả người lao về phía tôi.

"Khải, Hy" Âu Thần đang giữ chặt lấy Mạc Y, ngăn nhỏ lại gần đây hét lên kinh ngạc, khuôn mặt đẹp trai của cậu thay đổi màu lên tục.

"Ồ! Còn cả Vương Thế Khải cũng ngã theo kìa" Hạ Gia Anh sợ hãi túm chặt lấy cánh tay béo của Đại Nhất Nhất đang đồ ỉn, sụt mướt.

Vù vù vù!

Chưa bao giờ, tôi thấy họ vương đẹp trai như vậy.

Sống mũi dọc dừa thanh tú, đôi mắt đen như đá lưu ly nhìn tôi chăm chú, khuôn mặt vênh vảo toát lên vẻ 'vui sướng'

Gió thổi bay mái tóc nâu của hắn, để lộ ra khuôn mặt ánh tuấn cùng những đường nét đẹp tuyệt vời.

"Cuối cùng tôi cũng làm được một việc có ích" Khóe môi nhợt nhạt ấy nhếch lên vẻ trêu chọc "Ác quỷ cũng có thể trở thành Thiên thần, phải không"

Có lẽ thế!

Nghĩ như vậy nhưng tôi không tài nào nói ra được. Bởi...

Cả hai đang ở trong hoàn cảnh dở khóc dở cười. Thật đáng thương!

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Nổi Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55

Bịch!

Hai cái bánh bao thịt đáp xuống tấm của đám đông một cách không thương tiếc.

Quái lạ! Sao đất hôm này mềm thế?

Tôi gắng gượng mở to mắt ra xem chuyện gì đang xảy ra...

Oái, đập vào mắt tôi là khuôn mặt đẹp trai của Vương Thế Khải.

Tình trạng bây giờ có thể diễn tả như sau: Lâm Tử Hy này nghiêm nhiên trở thành miếng nhân thịt, phía trên là đại ma đầu họ Vương và phía dưới là ba lớp đệm nhảy xà dây cộp lên.

"Họ còn sống không vậy" Giọng nói run run của Đại Nhất Nhất chen ngang những tiếng suýt xoa của mọi người xung quanh và bị át hẳn bởi tiếng hét của Khâu Á Đông.

"Tử Hy, Vương Thế Khải! Hai người ổn chứ" Nhỏ chạy một mạch về phía chúng tôi đang nằm sõng xoài trên đệm, lo lắng "Cũng may Âu Dương tỉnh ý, nếu không hai người chết là cái chắc"

Vừa lúc đó, Hàn Âu Dương, Liz Mạc, Lôi Vũ, Hạ Gia Anh, Đại Nhất Nhất cũng tới gần, đỡ hai nạn nhân dậy.

"Có đệm đỡ rồi các cậu chỉ bị thương nhẹ thôi" Hàn Âu dương lướt qua người chúng tôi một lượt rồi quả quyết.

Bỗng, nhỏ Á Đông đứng phắt dậy, tay giơ nắm đấm chìa về phía sân thượng "Con nhỏ thói tha đó cứ để Khâu Á Đông này xử lý"

Câu nói đó khiến sắc mặt Liz Mạc thay đổi, nhỏ quay mặt đi hướng khác để tránh ánh mắt khó hiểu của tôi.

Cộp Cộp!

Tiếng giầy mỗi lúc một gần...

Sự tái ngộ đầy đủ của mười thành viên lớp đặc biệt khiến đám fan như bị kích động, rú liên hồi. Ngoài ra, cũng không thể thiếu những tiếng trách mắng Mạc Y gay gắt.

Cô Vũ Minh từ trong đám đông bước ra, dùng ánh mắt sắc lạnh lườm nguyệt các học sinh 'thân yêu' của mình, buông một câu "Trường hợp này nhà trường sẽ giải quyết. Muộn rồi, các em mau về đi"

Khâu Á Đông lè lưỡi, mắt tròn lên vẻ không phục "Hừ, ba nó làm chủ tịch trường thì sợ gì chứ..."

Cũng may, tôi kịp thời ngăn chặn những phát ngôn bừa bãi tiếp theo của nhỏ.

Thế là buổi lễ Tổng kết diễn ra như vậy đấy!

Nhìn theo đám người đang tản dần đi nơi khác, tôi thầm nghĩ...

- - - - -

Tại lớp đặc biệt...

Cả lớp trừ Mạc Y không đi ngồi vây quanh hai nồi lẩu bò đang bốc hơi nghi ngút. Tôi thích thú cho tay ra đón lấy làn khói ấy, cảm giác ấm áp dần lan tỏa khắp cơ thể, không còn cảm nhận được khí lạnh của mùa đông.

Hôm nay - buổi học cuối cùng của năm học lớp mười một, lớp đặc biệt tổ chức ăn uống ngay tại lớp. Tiếng cười đùa râm ran, vang vọng khắp hành lang phủ đầy tuyết trắng tinh. Từng cơn gió bắc thổi qua cửa sổ, làm bay bay lộn tóc xoăn vàng của tôi.

"E hèm! Nhân buổi học cuối cùng, tôi xin chúc mọi người mạnh khỏe và mãi nhớ đến Hạ Gia Anh đẹp zai hết xẩy này. Cạn ly!" Hạ Gia Anh mặt mày đỏ ửng, giờ giờ ly rượu lên khỏi xướng phong trào.

Và nhanh chóng được mọi người hưởng ứng bằng những tiếng hô to "Zô"

"HaHaHa"

"Ê, vui thế này mà thiếu mất một người thì hơi chán nhì" Đang vui vẻ, Đại Nhất Nhất mồm nhai nhồm nhoàm thịt bò nói rõ to.

"Ui dào, loại người ấy không nên đến thi hon" Khâu Á Đông tức giận, cốc ngay vào đầu tên béo mẩy cái "Đang hay thì đứt dây đàn"

Công nhận, dù Mạc Y có đối xử với tôi tệ bạc như thế nào nhưng trong khi cả lớp vui vẻ thì nhỏ đang ở đâu? Mấy ngày nay không đến trường, rốt cuộc có chuyện gì đang xảy ra vậy?

Bỗng nhiên, giọng nói trầm trầm quen thuộc của Vương Thế Khải vang lên, cắt ngang mạch suy nghĩ của tôi "Hôm trước bị ngã từ trên cao, chắc cô trở nên thộn người ra thì phải. Mau ăn đi"

Lập tức, miếng thịt bò thơm nức mũi hạ cánh xuống bát tôi, đồng thời, gặp phải đối thủ 'thịt bò' khác.

Tôi ngạc nhiên nhìn chủ nhân chiếc đĩa kia... Là Âu Thần!!!

Thấy tôi và Vương Thế Khải chăm chú nhìn, cậu cười gượng gạo, hai má ửng hồng "Hai người... ăn đi"

Xẹt Xẹt!

Hai luồng sát khí cực mạnh quét xoẹt qua đầu tôi.

Bí bo!

Chuông báo nguy hiểm!

"Haha, cảm ơn thành ý của hai cậu. Vương Thế Khải, cảm ơn cậu đã cứu tôi, nếu không Dương làm sao kịp chuẩn bị đệm thể dục chứ" Tôi cười ngây ngô đáp trả luồng sát khí bên trái "Haha, cả Âu Thần nữa, cảm ơn vì cậu đã thuyết phục Mạc Y tha cho tôi..." Đương nhiên, luồng sát khí bên phải cũng được 'nhận thưởng chứ'

Nụ cười khó hiểu của Vương Thế Khải và Âu Thần nhanh chóng biến mất bởi luồng sát khí thứ ba diễn ra ngay trước mắt chúng tôi.

"Hơ, Từ Hy! Không cảm ơn sự lo lắng của tôi dành cho cậu bấy lâu nay à" Hạ Gia Anh lâu bầu, hai tay chống nạnh, mặt nhăn như khi ăn ớt.

"HaHaHa. Có người đang ghen kìa" Lôi Vũ châm chọc tên tiểu ma đầu kia.

"Ai ghen chứ, cậu muốn ăn đấm à"

"Thôi, ghen thì cứ nói đi. Có ai bảo gì đâu" Á Đông chen vào cuộc vui giữa hai anh chàng đẹp trai ngồi đối diện.

"Đúng Đúng" Đại Nhất Nhất và Liz Mạc cũng cho thêm ít 'gia vị' để 'món ăn' ngon hơn.

"Mấy người...mấy người được lắm"

HaHaHa...HaHaHa...

Cả lớp, chỉ có Hàn Âu Dương là không hiểu đầu cua tai nheo như thế nào, vì từ nãy tới giờ, cậu ta cứ mãi cho thêm gia vị 'thật' vào món lẩu khói bay nghi ngút.

(Thế gia vị của Liz Mạc và Đại Nhất Nhất là 'giả' à)

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Nổi Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

Ba mươi phút trôi qua...

"Tôi...có một chuyện muốn nói với mọi người" Dường như đã lấy hết can đảm, Vương Thế Khải ngập ngừng nói với chúng tôi. Điều khiến đại ma đầu phải lo ngại đã thu hút sự chú ý của tất cả học sinh lớp đặc biệt.

"Gi thế? Mau nói đi" Hạ Gia Anh không giấu nói tò mò, mặt sát lại họ Vương.

"Đúng đó"

Tùng đột gió mạnh thổi qua ô cửa sổ phủ đầy tuyết trắng thổi bay tấm rèm cửa màu tuyết. Sự im lặng đang bao trùm lấy không khí vui tươi ban đầu.

Nhận thấy mọi thứ đang thay đổi vì mình, Vương Thế Khải hắng giọng, cổ rặn ra từng tiếng "Tôi sắp...đi Mĩ rồi"

Choang!

Tôi lão đảo nhìn những mảnh vỡ của chiếc bát sứ vừa làm rơi, đầu óc quay mòng mòng lên. Câu nói của hắn như một đòn chí mạng có uy lực khủng khiếp đối với mọi người ở đây.

Hàn Âu Dương lẳng lẳng, đưa ánh mắt sắc lạnh nhìn hắn "Ba bắt" Cậu ta tiết kiệm lời nói chẳng đúng lúc chút nào

"Bao giờ cậu đi" Giọng nói ấm áp của Âu Thần vang vọng trong đầu tôi như một thứ âm thanh kì diệu.

"Ngày kia"

Không ngờ, sát ngày bay hắn mới mở miệng nói với chúng tôi.

"Đừng nói với tôi là cậu ở luôn bên đó nhé" Khâu Á Đông bị kích động mạnh, hỏi dồn.

Vương Thế Khải chỉ đáp lại câu hỏi của nhỏ bằng cái lắc đầu ngao ngán. Trông vẻ mặt buồn thiu của hắn chẳng khác nào chú cún sắp bị vứt bỏ. Thật tội nghiệp!

"Tôi không rõ..."

"Ồ, nếu cậu đi rồi thì lớp ta chỉ còn chín người thôi à" Đại Nhất Nhất ngẩng khuôn mặt béo ằng ặc nước lêm, sụt sịt.

Vương Thế Khải lặng lẽ nhìn biểu cảm của những người bạn. Đột nhiên bật cười thành tiếng "HaHa... Yên tâm đi! Nhất định năm học tới tôi sẽ về..."

Dù biết đó chỉ là lời hứa tạm thời nhưng tôi vẫn tin sái cổ, miệng nở nụ cười thật tươi "Nhớ nhé"

"Tất nhiên rồi" Hắn nháy mắt nhìn tôi, vẻ châm chọc "Tôi mà không về thì có người không sống nổi đâu"

Bị Vương Thế Khải chơi một vố, tôi tức đến nổi suốt tất thờ, mặt đỏ phừng phừng "Gr...ừ...Mi được lắm"

Hắn giả vờ không nghe thấy, tăng lờ đi nơi khác.

Nhìn thấy tâm trạng của chúng tôi đã khá hơn rất nhiều, mọi người cũng lấy lại sức sống được bấy, tám phần.

Mở đầu là Liz Mạc...

Nhỏ chớp chớp đôi mắt baby, cúi đầu thấp xuống, giọng nói có phần ngập ngừng "VẬY...trước khi Khải đi...cả lớp có thể đi thăm chị Y được chứ"

Đoàng!

Đầu tôi bốc khói đen xì...

Liz vẫn kiên quyết, ánh mắt nhìn tôi đầy thành khẩn "Chị ấy không còn bình thường nữa rồi"

Không còn bình thường???

Một dấu hỏi lớn đặt ra trong đầu tôi cũng như mọi người xung quanh...

Hết Chương

Chương 06: Ngày cuối cùng

~~~~~

Chiều hôm sau...

Tại ngôi biệt thự lộng lẫy của nhà họ Mạc ở rìa phía Tây khu biệt thự Noble...

Tám bóng người đứng trước cánh cổng sắt lớn, vẻ mặt khá nghiêm trọng. Tôi có thể cảm nhận được luồng sát khí cực mạnh đang xâm nhập vào cơ thể mình một cách chớp nhoáng.

Khâu Á Đông tỏ vẻ khó chịu, nắm chặt lấy vạt áo "Nếu không phải muốn xem cô ta không bình thường tới mức nào, tôi cũng chẳng tới đây làm gì"

Khác với nhỏ, tuy là người bị hại nhưng...tôi lại muốn tới thăm Mạc Y. Có lẽ Lâm Tử Hy đã trở thành tân Bò Tát???

Nghĩ đoạn, tôi len lén nhìn sang hai người bên cạnh. Lúc nào cũng vậy, bên phải là Âu Thần còn bên trái là Vương Thế Khải. Thiên thần luôn đứng bên phải còn Ác ma thì ngược lại.

Mỗi người bọn họ có một nét biểu cảm riêng...

Âu Thần đứng im như tượng, vẻ mặt cậu có chút do dự, nửa muốn đi, nửa không...!!!

Có thể, cậu vẫn còn cảm thấy có lỗi với Mạc Y vì chuyện từ chối lời tỏ tình như nhỏ đã nói vào cái đêm Tử Thần suýt cướp đi sinh mạng của tôi...

Còn Vương Thế Khải...

Hắn căng thẳng tới mức mặt ửng đỏ như quả gấc chín. Chắc đang nhớ tới khuôn mặt tà ác của Mạc Y tối hôm đó...

Nghĩ tới chuyện Khải sắp đi Mỹ, lòng tôi lại dấy lên cảm giác hụt hẫng, như có bàn tay ai đó bóp chặt trái tim đến khó thở.

Phát hiện ra bị nhìn lén, cả hai người họ đều đưa ánh mắt ngạc nhiên về phía tôi - kẻ dám ngang nhiên ngấm trộm hai chàng Hot boy Minh Khánh.

Tôi ngại ngùng, cúi gằm mặt nhìn xuống đất. Ngại quá, ngại chết đi được!

Cạch!

Cánh cửa sắt từ từ mở ra cứu nguy cho tôi.

Bóng dáng yêu kiều của Liz Mạc đập vào mắt tôi, phía sau là người quản gia khoảng tầm năm mươi tuổi, đáng vẻ kính cẩn.

"Các cậu vào đi" Liz nở nụ cười đầy cảm kích.

Cả đám người di chuyển vào ngôi biệt thự...

Đi qua đài phun nước, những thảm cỏ phủ đầy tuyết, vườn hoa như chết chìm trong cái lạnh của mùa đông khắc nghiệt. Cuối cùng cũng tới được đích.

Hai vệ sĩ cao to, diện bộ đồ đen đứng lù lù canh cửa. Thấy có khách, họ cúi gập người về cung kính. Ông quản gia vội chạy đến đẩy cánh cửa...

Trong ngôi biệt thự màu hồng trái thảm đỏ lộng lẫy, xuất hiện vô số người hầu mặc trang phục trắng đen được may rất công phu, đứng thành hai hàng thẳng tắp. Trông như những con ma-no-canh di động.

Quả không hổ danh là biệt thự của chủ tịch trường Minh Khánh. Mọi thứ đều được chuẩn bị kỹ càng từ đầu đến cuối.

Men theo hành lang lát gỗ, Liz Mạc và quản gia bỗng dừng chân lại trước cửa phòng màu hồng phấn.

Cánh cửa hé mở...

Không nằm ngoài dự đoán của tôi, đập vào mắt mọi người ở đây là tiểu thư Mạc Y...

Chúng tôi đều trở mắt ra nhìn người đang ngồi trên chiếc giường ấm áp kia.

Sao...Mạc Y lại...???

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Nổi Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Người đó có phải là tiểu thư xinh đẹp Mạc Y không???

Trong đầu tôi đặt ra dấu hỏi lớn khi nhìn thấy cô gái mặc bộ đồ ngủ màu hồng phấn đang ngồi trên chiếc giường công chúa được đặt gần cửa sổ.

Mái tóc vàng rũ rượi che đi khuôn mặt xanh xao, đôi môi tái nhợt vì mệt mỏi. Đôi mắt nâu thất thần nhìn xuống con gấu đặt trên giường. Trông dáng vẻ gầy gò, yếu đuối ấy thật tội nghiệp. Khóe mắt tôi bỗng thấy ran rát, sống mũi trở nên cay cay.

"Chị ấy đã trải qua cơn sốc nặng" Liz Mạc cố nén cơn nức, từ từ bước đến bên giường bệnh"Chị...hôm nay có nhiều người đến thăm lắm đấy"

Mạc Y sợ hãi nắm chặt lấy chiếc chăn, run rẩy"Mấy người...mấy người đừng hại tôi..Tôi sợ..."

"Họ là những người bạn tốt của chúng ta, chị nhìn xem" Liz cố trấn an tinh thần của chị họ, vẻ mặt cũng chẳng khá hơn là mấy.

Nghe vậy, Mạc Y ngẩng khuôn mặt hốc hác lên. Đột nhiên, nở nụ cười tươi rói, liếc nhìn các vị khách đứng bên ngoài cửa, mồm lẩm bẩm"Bạn tốt...bạn tốt"

Cuối cùng cũng có một người bước vào phòng khiến cả tôi chuyển từ ngạc nhiên đến kinh ngạc. Đó là Khâu Á Đông!!!

"Nói thật tôi cũng không ưa gì cô nhưng...tận mắt chứng kiến bộ dạng thê thảm của cô lúc này, sự tức giận của tôi cũng nguôi ngoai đi phần nào" Đúng là bà bạn thân từ nhỏ có khác, ăn nói ngay thẳng mọi lúc mọi nơi.

Thấy vậy, các học sinh lớp đặc biệt đều bước vào, sắc mặt ai nấy đều ảm đạm như tàu lá chuối.

Đại Nhất Nhất miếng mào, chìa giỏ bánh thom nức mũi ra trước mặt Mạc Y - có thể gọi là bệnh nhân tâm thần.

"Công chúa Y Y xinh đẹp ơi, mau khỏe lại nhé! Nhìn cậu, mình không kiểm soát được nước mắt nè. Hức Hức"

"Đúng đó, tôi sắp sung vù cả mắt lên này" Hạ Gia Anh đứng ngay bên cạnh, nhẹ nhàng đưa chiếc khăn giấy lên lau những giọt nước mắt chảy đầy trên khuôn mặt đẹp trai.

Vù Vù...

Những hình ảnh cảm động ấy đã in sâu vào đôi mắt đỏ hoe của tôi - kẻ duy nhất còn đứng chôn chân ở ngoài cửa. Chẳng hiểu sao, tôi không thể nhúc nhích thêm được bước nào.

"Sao thế" Vương Thế Khải như đã biết trước câu trả lời còn cố tình hỏi tôi. Bộ hấn muốn chết chắc.

Đột nhiên, tên này nổi hứng chạy về phía sau, dùng hai bàn tay thon dài khều đẩy tôi vào trong.

Còn Lâm Từ Hy tôi bị đẩy bất ngờ, chúi đầu về phía trước, cũng may họ Vương kịp kéo lại, nếu không chẳng còn mặt mũi nào đối diện với mọi người xung quanh.

Vừa thấy tôi, Mạc Y tròn xoe mắt, trông thật đáng yêu. Nhỏ đưa tay lên vuốt ve mái tóc dài của mình. Đó là cử chỉ quen thuộc của công chúa Minh Khánh mỗi lúc đang suy nghĩ điều gì đó.

Thôi chết, nếu nhỏ mà nhớ ra tôi thì...tiêu đời!!!

Quả không nằm ngoài dự đoán của tôi, nhỏ Y giờ ngón trở run run về phía tôi, thều thào"Cậu là Lâm..."

Cầu xin chúa trời hãy phù hộ cho con chiến bé nhỏ của mình. Mọi người cũng bắt đầu lo lắng, về mặt ai nấy tái xanh cả lên.

Chúa, ngài có nghe thấy lời cầu nguyện của con không???

"A, nhớ rồi"

Mạc Y bỗng bật dậy, liếc nhìn tôi, toàn thân đang cứng đờ một cái từ đầu đến chân "Cậu là Lâm Chi à"

Lâm Chi???

Cái tên quái gở gì thế? Vừa nhếch nhác vừa quê mùa. Tức chết đi được!!!

Thôi bỏ đi, đảng nào nhỏ cũng có bình thường đâu. Nghĩ đoạn, tôi khẽ gật đầu, thờ phào nhẹ nhõm, len lén nhìn biểu cảm của nhỏ "Đúng...đúng rồi"

"HaHa. Trúng rồi" Mạc Y nở nụ cười tươi rói trông thật ngây ngô. Tôi thề rằng đó là nụ cười trong sáng nhất của nhỏ từ trước tới nay, thật đấy!!!

Chẳng hiểu sao, tôi lại có linh cảm xấu về điều này...Cứ như đang có ai diễn phim ấy!!!

Ui, Lâm Từ Hy! Mày bị điên rồi à, đầu gì mà chứa toàn những suy nghĩ vớ vẩn???

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Nổi Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

Bỗng nhiên, Mạc Y nhìn về phía Âu Thần với ánh mắt ngây ngô "Thần...là cậu đấy à"

Âu Thần khẽ gật đầu. Thấy vậy, nhỏ càng thích thú, bắt cậu lại gần.

Nhìn bộ dạng cậu ấy lúc này thật thâm trầm...

Cậu nửa muốn đi, nửa không, lúc sau còn ngoái đầu lại. Trông như bị ai đó bắt làm theo mệnh lệnh vậy.

Mạc Y mỗi lúc một quá đáng, điều đó đồng nghĩa với việc nhỏ càng gọi to.

Cuối cùng, mọi chuyện cũng chiều theo ý nhỏ.

Âu Thần lẳng lặng đến bên giường 'bệnh nhân'. Đứng từ đằng sau, tôi không nhìn rõ biểu cảm của cậu lúc này.

Mục tiêu đã vào vị trí, Mạc Y liền ôm chầm lấy eo cậu, nói rõ to "Đừng bỏ mình đi mà...Xin cậu đấy..."

"Mình vẫn ở đây mà" Mãi sau Âu Thần mới trả lời câu nói của nhỏ, giọng lí nhí.

Chụt!

"Ui, yêu cậu nhất à"

What???

Tôi đứng đờ ra như khúc gỗ, tự hỏi cái quái gì đang diễn ra thế này. Nhỏ Mạc ngang nhiên hôn lên môi Âu Thần - người đang khốn khổ chịu đựng những hình phạt khủng khiếp. Điều bộ đó chẳng khác nào không coi mọi người xung quanh ra gì.

Hay...nhỏ đang cố tình trêu tức ai đấy???

Lại nói đến Âu Thần, cậu ấy hóa đá rồi. May sao hai má vẫn ửng hồng, ánh mắt bối rối hìn nhỏ không chớp mắt.

"Khùng hết mức" Khâu Á Đông khó chịu, miệng lẩm bầm vài câu rồi bỏ ra ngoài. Nhưng, nhỏ cũng đâu chịu ra một mình mà còn kéo theo cả Hàn Âu Dương nãy giờ im lặng.

Bạn đang đọc truyện tại santruyen.com

Tiếp đó, Lôi Vũ cũng đẩy Liz Mạc ra ngoài, cậu không muốn chứng kiến chuyện gì sắp xảy ra nữa. Cả Hạ Gia Anh và Đại Nhất Nhất cũng đi luôn.

Giờ, trong phòng chỉ còn lại bốn người: tôi (mặt bí xị), Vương Thế Khải (đứng sững người), Âu Thần (hóa đá cấp trầm trọng) và mẹ phủ thủy giả nai Mạc Y.

"Sao vậy? Hai người vẫn còn muốn đứng đây à" Mạc Y lấy lại giọng, vuốt vuốt mái tóc dài của mình cho thẳng lại, nhìn tôi đầy thách thức "Xem ra, tôi diễn kịch cũng được đó chứ"

"Cô...ngay cả người thân của mình cũng lừa được sao" Tôi tức điên lên, cái gì mà đi thăm chứ? Chỉ toàn là lừa đảo!!!

"Tất nhiên rồi" Nhỏ nói câu ấy nghe thật dễ dàng...Không biết là loại người gì nữa???

"Hơ...tưởng công chúa Mạc Y của chúng ta là người như thế nào...Thì ra, cũng chỉ biết dờ mấy trò tiểu nhân đó ra để lừa tình cảm của người khác" Vương Thế Khải hắng giọng, đại ma đầu lại xưng vương rồi.

"Cuộc sống là vậy mà" Nhỏ mãi cãi nhau với Vương Thế Khải, quên mất là người bên cạnh mình đã biến đi đâu.

"Đúng đó. Cuộc sống như vậy nên mới sinh ra những kẻ tiểu nhân như cô đấy.Hơ" Ác quỷ đã đánh bại Hồ ly và kéo theo Thiên Thần cùng Tomboy ra ngoài.

"Cậu..." Mạc Y tức điên người khi thấy cửa phòng đóng rầm một tiếng.

Cuộc chiến kết thúc với phần thắng thuộc về phe Chính nghĩa.

(Không uống công Tử Hy hay xem phim kiếm hiệp, khi thuyết minh cũng sành sỏi ghê)

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Nổi Loạn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

"Cậu không ăn gì à" Tôi hết nhìn đĩa snack socola của mình lại nhìn sang ly hồng trà của Âu Thần, khẽ hỏi.

Âu Thần uống một ngụm trà, lắc đầu về chán nản. Nhìn khỏe môi uơn ướn của cậu, tim tôi đập loạn cả lên. HicHic.

Nghĩ vậy, tôi bèn nhét miếng snack của mình vào mồm cậu ta. Âu Thần bất ngờ, suýt sặc. Trông mới đáng yêu làm sao!!!

Tôi cười tươi như hoa được mùa, đưa ánh mắt về phía đĩa snack...

Oái!!!

Sao trông tron thế này???

Kẻ nào, là kẻ làm chuyện này?

"Mum mum...à, ngon tóa! Cảm ơn bạn Lâm nhé" Vương Thế Khải cho nốt miếng snack cuối cùng vào miệng, uống thêm ngụm hồng trà của Thần, nhe răng ra cười hi hi với hai chúng tôi.

Biết ngay mà, cái tên đáng ghét này chỉ đi chọc phá người khác là giỏi thôi!

Tôi rít qua từng kẽ răng, lườm nguyệt hấn ta "Vương Thế Khải, cậu vô duyên hết mức có thể rồi đấy"

"Chưa đâu...đây chỉ là chút chuyện vặt thôi mà"

"....." Hấn còn nhiều việc đáng xấu hổ hơn nữa sao???

HaHaHa!!!

Khoảng ba mươi phút sau, chúng tôi dời khỏi Sun Shine. Mọi người đều hứa sáng mai sẽ có mặt đứng giờ tại sân bay Ân Suong.

Đi đến khu biệt thự Noble lạnh lẽo, mỗi người rẽ một hướng, chỉ còn tôi và tên Vương Thế Khải đi về cùng đường. Thật tức chết đi được...

Hai chúng tôi cứ đi như vậy cho đến khi đứng trước cánh cổng sắt đen của Lâm gia, hẳn ta mới lên tiếng.

"Lâm Tử Hy"

"Chuyện gì thế" Tôi ngoái đầu lại nhìn về thối mắc.

"Hừm...Cầm lấy đi" Vương Thế Khải mặt mày đỏ ửng như quả gấc, không dám nhìn thẳng vào mắt tôi.

Nhận chiếc hộp màu hồng trên tay hẳn, tôi ngạc nhiên. Rõ ràng người đi là hẳn mà người nhận quà lại là tôi"Gi...gi vậy"

"Về rồi mở ra. Tôi về đây" Nói rồi, họ Vương quay đầu đi thẳng về phía trước, bỏ lại tôi đang đứng chôn chân một chỗ.

Cạch!

Mãi đến khi nghe thấy tiếng mở cổng, tôi mới sực nhớ ra, liền chạy một mạch lên phòng. Cố tránh ánh mắt dò xét của quần gia Lý.

Rầm!

Chốt cửa phòng lại, kéo rèm cửa sổ vào, tôi mới yên tâm khám phá chiếc hộp Vương Thế Khải vừa đưa.

Nhẹ nhàng mở nắp hộp ra...Hả???

Bên trong là vô vàn những tấm hình của tôi và một hộp socola...

Xem nào...

Ảnh hồi thi Miss Cook, lúc ăn bánh bao, khi học bài, ngủ gật, dựng lều trại, cầm bông hoa Thiên Sứ, uống trà sữa,... Vô vàn những biểu cảm khác nhau như: tức giận, vui vẻ, chán nản, thất vọng, mệt mỏi, lo lắng, hoảng sợ...

Hắn chụp lúc nào mà nhiều thế???

Lúc cầm hộp socola lên, khóe mắt tôi đã ầng ậc nước...

Bộp!

Tấm thiệp nhỏ rơi ra khỏi nắp hộp!!!

Tôi đưa tay ra nhặt nó lên, đọc từng dòng chữ viết trên đó qua hàng nước mắt...

Gửi Người tôi yêu thương nhất...Lâm Tử Hy

Em có biết không? Tôi đã để ý đến em từ rất lâu...vào cái ngày em đụng phải tôi ở cổng trường hồi lớp 10. Trông em lúc ấy thật đáng yêu

Và tôi cũng nhận ra em là Tomboy Lâm Phong khi thấy em bắt trộm giúp Thành...Sợi dây chuyền trên cổ cùng đôi mắt to tròn ấy làm sao tôi quên được.

Tôi còn nhớ như in mỗi câu nói của em dành cho tôi - tên đại ma đầu đáng ghét này!!!

Em rất ghét tôi có phải không???

Mỗi lần nhìn thấy em quan tâm tới...(Phần chữ bị nhòe bởi nước mắt), trái tim này như muốn rỉ máu. Cậu ấy là một người thân thiện, vô cùng tốt bụng. Đầu như tôi, kẻ luôn bị em ghét bỏ với những ý nghĩ xấu xa nhất.

Dù có bao nhiêu người quý mến tôi đi chăng nữa, tôi...chỉ cần sự tin tưởng của em mà thôi.

Dù tôi đã cố gây chú ý với em, nhưng em vẫn lảng lạng nhìn ra hướng khác...nơi có một Thiên thần với đôi cánh trắng có phải không?

Dù em không yêu tôi đi nữa, xin em hãy xem tôi như là người bạn tốt của mình có được không???

Và tôi nhận ra một điều, khi hai người bạn cùng yêu một cô gái, tình bạn ấy sẽ không tồn tại được lâu dài...Cho đến khi, cô gái ấy quyết định chọn ai trong hai người...

Thế nhé Lâm Tử Hy, khi nào em ăn hết hộp socola đó, tôi sẽ quay trở lại và tiếp tục theo đuổi em...chờ đợi em...Đó là một cách gây sự chú ý của em mà tôi vừa nghĩ ra đây!!!

Forget me not!!!

From Vương Thế Khải - Ác Quỷ đáng ghét

Bộp!!!

Hộp socola đủ sắc màu trên tay tôi rơi xuống đất, những chiếc kẹo bên trong rơi vung vãi trên sàn nhà...

Tôi ngồi im lặng ngắm những bức ảnh Thế Khải chụp cùng với những tiếng nấc dài...

Ngoài trời, vô vàn những bông tuyết trắng nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, bám đầy trên cành cây khẳng khiu, ô cửa sổ trong suốt...

Chỉ vài giờ nữa thôi, cậu ấy sẽ đến nơi rất xa...cách tôi một đại dương rộng lớn nhất trên trái đất này...

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60

Sáng sớm hôm sau, tại sân bay Ân Sương...

Đập vào mắt tôi là các thành viên lớp đặc biệt, ngay cả Mạc Y - kẻ vừa bại trận dưới tay Vương Thế Khải cũng đến. Là thật...

Vừa nhìn thấy tên ác ma đó, trống ngực tôi đập thình thịch. Còn hấn thì hai má ửng đỏ cả lên. Trông cool quá!!!

Vương Thế Khải mặc chiếc áo khoác đen cùng quần thô đen, balô cũng đen luôn (Cả vali mà ông quản gia đang cầm nữa). Điều đó làm nổi bật lên nước da trắng mịn như da em bé của hắn.

Khâu Á Đông kéo tôi lại "Từ Hy đến muộn quá đấy! Bà xem mọi người đều tặng quà Khải hết rồi, còn mỗi bà thôi"

"..." Tôi ngại ngùng không dám ngẩng đầu lên.

Khoảng hai phút sau, khi đã lấy hết can đảm, bèn đưa cho Vương Thế Khải con gấu trúc đang ôm khư khư vào bụng "Tặng cậu nè, mỗi lần nhìn thấy nó thì nhớ đến tôi - đứa Tomboy này nhé"

"Tất nhiên rồi" Hắn vui vẻ nhận lấy con gấu đáng yêu từ tay tôi, trên môi nở nụ cười đẹp mê hồn nhưng...có phần xót xa.

"Sơ sài quá" Á Đông thì thầm vào tai tôi, sau đó nháy mắt với nhân vật chính của ngày hôm nay.

Vương Thế Khải mặt mày đỏ ửng như quả gấc chín, miệng nói lí nhí "Tôi...muốn tặng cô một điều đặc biệt trước lúc bay"

"Đặc biệt"??? Tôi thắc mắc nhìn hắn.

Còn Vương Thế Khải khẽ gật đầu "Nhắm mắt lại"

"Sao" Dù có vô vàn điều muốn hỏi nhưng tôi vẫn ngoan ngoãn nhắm nghiền mắt lại...

Một giây...hai giây...

Một đôi môi ươn ướt chạm vào môi tôi, mùi thơm của hoa hồng thoang thoảng đâu đây...

Lập tức, hai mắt tôi mở to như hòn bi ve...

Chúa ơi, tên đó hôn tôi ngay trước mắt mọi người xung quanh...

"Đợi...đợi với" Tôi nghe rõ tiếng gọi từ xa cùng nhịp thở hỗn hển của Đại Nhất Nhất - kẻ đến muộn nhất "Tôi tặng cậu giò..." bánh nướng này...???

Giờ đây, thời gian như ngưng đọng lại...

Tôi có thể cảm nhận được cái nhìn khó hiểu của cậu ta, khuôn mặt tối sầm lại của Âu Thần, nụ cười hớn hở của Á Đông, vẻ mặt ghen tị của Hạ Gia Anh...cùng những tiếng bàn ra tán vào trong khu nhà chờ.

Đã cố đẩy tên ác ma ra nhưng hắn khỏe quá...

Mãi cho đến khi loa phát thanh vang lên tên đó mới chịu buông tôi ra...

"Thế nhé, tôi đi đây. Tạm biệt mọi người...À, cảm ơn bánh của béo nha" Vương Thế Khải cười rạo rờ nhìn chúng tôi - những kẻ đang hóa đá một lượt rồi quay vào trong.

...Khoảng mười lăm phút sau...

Vù Vù Vù...

Nhìn lên con chim trắng không lồ đang chạy từ từ trên sân bay, tôi bắt giắc cho tay lên môi mình...

Khoảnh khắc này, bên những người bạn tốt, cùng sát cánh bên nhau suốt năm học lớp mười một vừa qua...

Nhỏ bạn thân Khâu Á Đông tinh nghịch và cũng rất thẳng tính, suốt ngày bám theo anh bạn Hàn Âu Dương lạnh lùng nhưng tốt bụng...

Âu Thần thân thiện, dễ mến, luôn nhiệt tình với mọi người xung quanh...

Liz Mạc lúc đầu cũng đồng đánh, tuy nhiên khi thân thiết mới nhận ra Liz khá hiền lành, đáng yêu...

Mạc Y tuy bụng dạ hẹp hòi, đầy mưu mô xảo quyệt nhưng lại dành tình yêu mãnh liệt cho Âu Thần.

Hạ Gia Anh tính cách bốc đồng, bù lại được vẻ ga-lăng và trọng tình bạn.

Đại Nhất Nhất luôn bị Gia Anh bắt nạt, là kẻ chuyên mang tiếng cười đến cho chúng tôi mỗi lúc học tập căng thẳng bởi thân hình béo tròn (béo đẹp đấy)
^ _ ^

Còn Lôi Vũ thư sinh, dễ gần và vô cùng chăm chỉ trong học tập, lao động vệ sinh, văn nghệ,...

Cuối cùng...

Người đang ngồi trên chiếc máy bay khuất dần trên bầu trời u ám kia - Vương Thế Khải. Đây là tên đại ma đầu đáng ghét nhất, ngay ấn tượng đầu đã không ưa rồi.

Nhưng...

Khi xa hẳn, trái tim tôi như có bàn tay ai đó bóp nghẹt đến khó thở...

Phải chăng...

Tôi đã yêu...???

Lời giải đáp sẽ còn tiếp tục đến khi tôi học năm cuối tại Minh Khánh. Sự lựa chọn giữa Thiên Thần và Ác Quỷ!!!

C.60.1

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Nổi Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.